

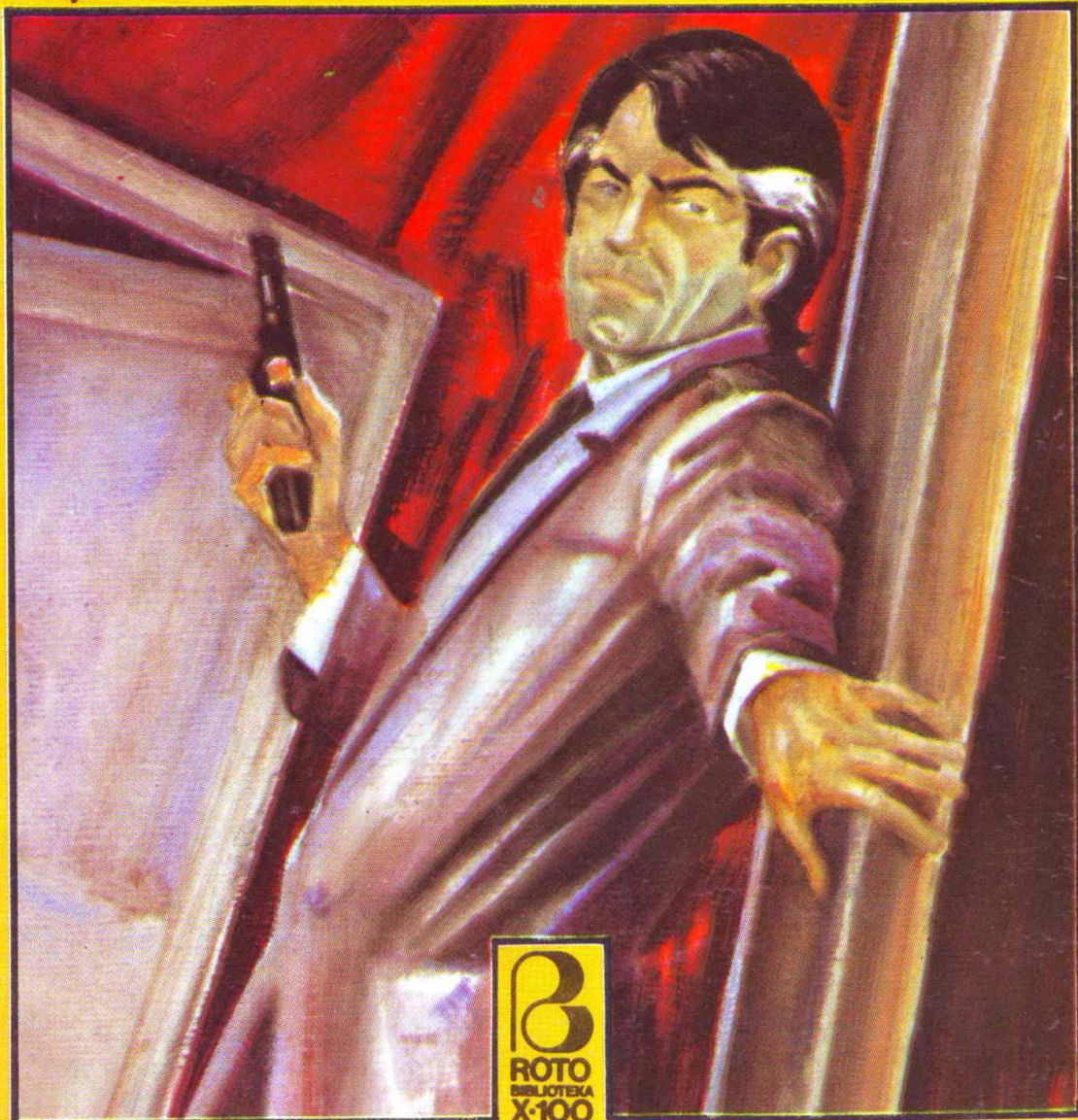
LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN PRETI

Broj 4

150 dinara

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

LUN – KRALJ PONOČI

4

1986.

F. Ešton

LUN PRETI

X-100

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠCANOVIĆ

Recenzent
P. POPOVIĆ

Izdeje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor NIŠRO »DNEVNIK«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **VERA MANOJLOVIĆ**

Tiraž: 80.000 primeraka

LUN PRETI

U Skotland Jardu je vladala neobična užurbanost, koja je otkrivala vanredno stanje. Sve policijske snage Londona bile su u pokretu. Dogodilo se nešto nečuveno. Grad od osam miliona stanovnika nije bio tako uzbuđen ni onih dana kada su ga pogadale Hitlerove faubombe.

Inspektor Dikson, koji je bio određen da vodi istragu, i zbog toga dobio vanredna ovlašćenja, nije uspevao da se primiri i razmisli o svemu što se dogodilo, i o onom što bi trebalo da se preduzme.

— Pa to je nečuveno! To prelazi svaku meru! — vikao je, držeći slušalicu telefona.

Neko mu je saopštavao najnovije podatke.

— Svaki slučaj treba istraživati kao da nije povezan sa ostalim... Da, da, to važi i za slučaj ubistva narednika... — obraćao se on sagovorniku.

Dok je govorio, zvonila su još dva telefona. On prihvati prvo slušalicu telefona za vezu sa radio-odeljenjem.

— Stigli su izveštaji od svih brigada, ali ništa se ne odnosi na ono što vas interesuje — javljao mu je službenik iz radio-odeljenja.

Dikson spusti slušalicu i zastade, čekajući hoće li prestati zvonjenje telefona gradske veze. Uze nekog je bio uporan. Uze slušalicu.

— Ovde Markinč, halo! Je li istina da ti vodiš celu stvar? Koliko je nestalih? Šta si preduzeo? — začu se rafal pitanja.

— Slušaj, Arture! Hoćeš li prestati da pitaš i otići do stotinu vrugova? Ti mi zagorčavaš život. Ništa ne znam. I neću ništa da ti kažem. A

ako te primetim negde u blizini, zaboraviću zakon, i...

— I šta ćeš učiniti? Ne ljuti se, stari. Kaži mi samo je li ubistvo narednika u neakvoj vezi s tom aferom? — bio je uporan čovek na drugom kraju žice.

— Ti si nemoguć, Arture! Ništa ne mogu da ti kažem. Idi do vruga, i ti i svi tebi slični! — ljutito odbrusi Dikson i spusti slušalicu.

Bio je crven u licu, kosa mu je bila u neredu i ulepljena znojem, a oči mutne i umorne. Nije više obraćao pažnju na neprekidno zvonjenje telefona. Gledao je u jednu tačku na suprotnom zidu.

— Moram pobeći od svega ovoga i negde na miru razmisliti šta da preduzmem — zaključio u sebi. Još nekoliko trenutaka podrhtavale su mu nozdrve, kao da je počela da ga hvata kijavica, a onda ustade, zgrabi šešir i izide iz svoje kancelarije kroz zadnji izlaz.

Sede u kola i odveze se prema Rindžent parku. Pošto nađe jedno tiho mesto za parkiranje, okrenu kola i ugasi motor.

Iako je bilo vreme ručku, inspektor Dikson nije ni pomišljao da pođe kući, jer je znao da je i Helen uzbuđena i da će pokušati da sazna što više. A onda je svršeno s razmišljanjem.

Zato obgrli upravljač i nasloni glavu na šake. Njegove misli počese da se sređuju, i činjenice su se polako nizale.

Počelo je tačno u ponoć, pre tri dana.

Svi su mislili da je to još jedan nestašluk devojaka modne kuće „Dramond“.

Posle velike jesenje modne revije u Sitiju, trebalo je da se trideset i dve lepe manekenke pojave na prijemu koji je priređivala gospođa Dramond, u velikoj i veoma luksuznoj dvorani hotela „Fojl“.

Vlasnica modne kuće gospođa Dramond priređivala je takve prijeme posle svake velike modne revije a takvih revija bilo je godišnje četiri. Ona je znala da joj prijemi koriste više nego same revije. Jer, prijemi su u stvari nastavak revija, ali mnogo zanimljiviji za najveći deo posetilaca.

Pošto bi tridesetak lepih manekenki pokazale nove lepe modele, i još lepše oblike svojih tela, odlazile su na prijem, oblačeći skupe večernje haljine. Tako se gostima i poslovnim prijateljima gospođe Dramond pružala prilika da im pridu i kažu mnogo pohvala. A Etela je bila tu kao treće lice pri upoznavanju.

Na tom prijemu imale su mogućnosti da pokažu svoje skupe haljine, nakit, besnoslovne vrednosti, i svoju lepotu, ako su je imale, mnoge bogate dame velikog grada. Tu su se okupljali i mnogi bogataši, počev od onih mladih koji su prvi put obukli frak i žalili što nisu morali mnogo da se muče oko brijanja, pa da veterana blistavih salona i dvorana, koji su se nadali da im prośeda i prorođena kosa malo sala na trbuhu ne štete mnogo ako na čekovnim knjižicama imaju poza-mašno pokriće. Među njima su se mogli videti i oni poslovni ljudi koji retko napuštaju svoje prestole, sa kojih vladaju bankama, kompanijama, velikim agencijama i trgovačkim flotama.

Trudili su se da stignu na prijeme gospođe Dramond i glumci londonskih pozorišta, pevači i igrači Kovent Gardena, slikari, pomodni pisci... A filmski reditelji smatrali su da nikako ne mogu izostati sa tih prijema, koji su bili važna luka u njihovoj večnoj potrazi za novom zvezdom.

Dobar poznavalac Sitija i bogataškog Vest Enda primetio bi da je tu i znatan broj muškaraca koji nose titulu lorda, po pravu, ili bar by compliment.

Ćitavo to društvo blistalo je u nakitu, sa koga su vrcale iskre prelomljenog svetla iz teških lustera. Usred živih boja isticali su se crni frakovi gospođe i ružičasta ramena dama.

Eto, takav jedan skup oneraspoložila je i uzbudila vest da trideset i dve lepotice, koje su s podijuma podelile mnogo čarobnih osmeha, izazvale želju kod muškaraca i zavist kod žena, neće stići na prijem.

One su nestale.

Odnekud je stigla vest da su otete. Nekoliko minuta kasnije svi gosti su znali da je deset automobila stiglo pred modnu kuću tačno u ponoć. Neko je pozvao devojke da brzo krenu. A kad su, deset minuta kasnije, došla kola gospođe Dramond, na čelu kolona od pet taksija, od devojaka nije bilo ni traga.

Ali, niko nije pomišljao na nešto ozbiljnije. Ipak je gospođa Dramond, očajna zbog neprilike s devojkama, prijavila stvar policiji.

— To je podvala, mržnja zbog našeg uspeha! Moje devojke su nasilno odvedene! — uzbudivala se i vikala gospođa Dramond.

— Možda su našle bolju zabavu? — sumnjao je dežurni narednik.

— Ne, to nikako! — ljutila se gospođa Dramond. — To su odabrane dame, i ja vam ne dozvoljavam da tako govorite o njima!

Jutarnje novine donele su vest o nestanku devojaka. Bilo je zlu-radih i šaljivih komentara, ali niko nije govorio o otmici.

Međutim, u toku dana počelo je da se nazire ozbiljnost slućaja. Stizale su prijave od porodica, prijatelja i stanodavaca. A na svu tu vatru došla je kao ulje vest da je oteto još devet devojaka.

Bile su to kućne pomoćnice, sobarice i mlade družbenice iz najbogatijih porodica Sitijs. Kad se zna da Siti sada ima svega nešto preko pet hiljada stalnih stanovnika, na prostoru koji je pre sto godina primao sto dvadeset hiljada Londonaca, onda je lako pogoditi iz kakvih porodica su nestale devojke. I, začudo, svaka je bila vrlo lepa.

»Ko su otmičari četrdeset i jedne lepoticе?« – pitali su se listovi, sipajući vatru na Skotland Jarđ i pominjajući srednji vek, trgovinu robljem, nesigurnost građana, i hiljadu sličnih stvari.

»Devojke su odvedene iz dvorišta večernje škole, gde su dva puta nedeljno odlazile da uče. Četiri su Francuskinje, koje su pohađale kurs za engleski jezik. Od ostalih, tri su Engleskinje, jedna Norvežanka i jedna Rumunka.« – pisao je »Kronik«.

Zbog nestanka jedne od devojaka, Zenevjeve Dipon, naročito se uzbuđivao Arčibald Halibarton. Taj uticajni plemić je već nekoliko puta zvao glavnog inspektora Skotland Jarđa i tražio obaveštenje. A na kraju je ljutito viknuo:

– Pored slavnog Skotland Jarđa ja ipak moram da uzmem i platim privatne detektive!

Uzbudenje se širilo gradom. Roditelji su se plašili za svoje lepe kćeri, muževi za žene... Jedna mlada dama stajala je tih dana pred ogleđalom i ocenjivala da li bi i ona mogla biti oteta. Možda je poneka zaželela da i nju snađe sudbina manekenki i lepih kućnih pomoćnica, ali takve su retko bile od onakvih kakve bi neko pozeleo da otme.

– U svetu je i pre bilo otmica, ali nije zapamćeno nešto slično! – uzvikivali su ljudi.

Tih dana je bilo teško videti da se neka lepa devojka ili žena kreće sama ulicom, naročito uveče.

Pretpostavljalo se da je oteto još desetak ili više devojaka. To je izazvalo pravu bujicu prijavi, koje su

zvonile na uzbunu. Ako se devojka duže zadržala na sastanku sa svojim mladićem, roditelji su već zvali policiju. Mnoge vetropiraste dame su tih dana imale nepritika kad su saznale da je prijavljen njihov nestanak dok su one bile u »kupovini«, i pri tom ugrabile koji sat da se sastanu s prijateljem.

Tako se trećeg dana već nije znalo koliko je lepoticа zaista oteto, a koliko ih je otišlo na izlet, ili odbešlo s voljenim čovekom. A takvih je bilo mnogo u gradu sa osam miliona stanovnika.

Sve je to otežavalo istragu, i policija je bila u neprilici. Najgore je, ipak, bilo to što nije nađen nikakav trag. Kao da je četrdeset devojaka isparilo i pomešalo se s gustom ponoćnom maglom.

II

Nagnut nad hrpom beležaka i fotografija Artur Markinč je spremao reportažu o otmicama, koja je trebalo da ispuni deo prve i čitavu treću stranu sutrašnjeg jutarnjeg izdanja njegovog lista.

Bio je zastao i zamislio se gledajući u rasute fotografije snimljene na poslednjoj reviji.

– Do vraga, Arture, šta je s tim rukopisom?! – nervirao se urednik.

Reporter se trže i privuče pisaću mašinu, koju je bio odgurnuo. A tada zazvoni telefon na njegovom stolu. On se namršti i potiže slušalicu. Lice mu se razvuče u širok osmeh, i on uskliknu:

– Zdravo, stari prijatelju! Gde si to nestao već šest meseci? Jesi li se oženio? Kako se sada zoveš? Hoću li te videti?

– Polako, hej! – govorio je glas s druge strane. – Prvo, nisam nikud nestao. Zatim, nisam se oženio. Već ni sam ne znam kako se zovem. I, na kraju, ne mogu da se sastanem s tobom. Jesi li sada zadovoljan?

– Naprotiv, ucveljen sam, dragi Donalde. Ti znaš koliko želim da te

vidim. Šta se događalo s tobom za ovo vreme?

— Ostavi se pitanja — čuo se glas iz slušalice. — Imam jednu molbu.

— Samo kaži!

— Hoću da dam izjavu za štampu.

— Oh! Šta kažeš? Ponovi molim te!

— Hoću da dam izjavu za štampu, i želim da je objavi tvoj list. Beleži!

— Uostalom, zapamti glavno, a sam reci ostalo.

— Slušam te, govori! Raspadam se na atome od nestrpljenja!

— Dakle, reč je o toj otmici devojaka. To je strašna stvar. Mislim da niko nema pravo da se dvoumi ako može da učini nešto protiv zločinaca. A ja mislim da ću moći. Zato im poručujem da u roku od dvanaest časova puste devojke. U protivnom ću dvanaest sati posle izlaska tvog lista, sve krivce staviti na moju listu osuđenih...

— Kako, kako? — upade Artur.

— Baš kao što si čuo. Sve krivce stavljam na listu osuđenih, i to na smrtnu kaznu. Obećavam im raznovrsne smrti... Uostalom, to će se videti. To je moj ultimatum. Ta banda zlikovaca će zažaliti ako ga ne prihvati.

— Divno! Ti si još uvek sjajan! — oduševljavao se Artur.

— A sad zdravo, a možda i do viđenja! — čule su se poslednje reči iz telefonske slušalice.

— Hej, čekaj! Ne prekidaaj! Halo, Sikerte! Halo! — vikao je Artur, ali veza je bila prekinuta.

Reporter skoči i zaigra po sobi.

— O poeta, canta lunam et stellas! — uzvikivao je. — Da, da, tako je! reportažu, pesniče, pevaj mesecu i zvezdama! Lun je tu!

A zatim pojuri ka svom stolu, zgužva reportažu razbaca fotografije, i u mašinu stavi nov papir. Brzo, kao da ga neko goni, pisao je senzacionalni članak za svoj list. Uzgred se nasmešio, pomislivši da će bar dva dana morati da izbegava susrete s kolegama iz ostalih

listova, jer će oni tražiti kavgu, želeći da mu se nekako osvete.

Još dok je pisao, s leđa mu se primače urednik i počeo neprimetno da čita tek napisane retke. Oči mu se iskolačiše, a ruke zadrhtaše.

— Imaš još jedan veliki dan, Arture! — povika.

— Ovo je velika noć. A veliki dan počinje sutra. To će, verujem, biti dan početka rata između bande otmičara i jednog čoveka. A sad odlazi, molim te — odgovori Artur.

Prsti su mu leteli po slovima mašine. Brzo je menjao listove. Urednik je izdaleka motrio, i čim bi koja stranica bila gotova, uzimao bi je i čitao. Markinč je pisao:

»Lun preti otmičarima. Ako zlikovci ne prihvate ultimatum, u dvanaest sati počinje rat između njih i kralja ponoći«.

To su bili podnaslovi, a glavni naslov je trebalo da odredi urednik.

Dalje je Markinč pisao:

»Tek je šest meseci otkako je završena afera oko »Donalda Sikerta, nazvanog Lun, kralj ponoći. Ko u Londonu i čitavoj zemlji, nije čuo za čoveka koga su tri velika gangstera pripremali da postane savršeni zločinac!«

Oteto siroče raslo među gangsterima. Oni su mu nabavili učitelje, školovali ga i pripremali. Donald Sikert je učio kod slavnih profesora univerziteta a uz to kod strašnog gangstera Majnerda. Desetine fakira, nastavnika džudoa i džiu-džica, opsenara, žonglera, mađioničara, obijača i revolveraša učili su mladića koji je trebalo da postane savršeni zločinac.

Gangsteri su se radovali danu kada će njihov učenik početi da deluje. Trebalo je da vrši zločine širom sveta, i zato je naučio nekoliko jezika. I dok bi on vukao za nos policije mnogih zemalja i Interpol, oni bi mirno nastavili da ucenjuju, krijumčare droge i vladaju trotoarima velikih gradova.

Pripremili su mu i misteriozno ime: »Lun, kralj ponoći«.

I izvršili su prvi zločin, opljačkali su banku, a tamo ostavili njegovo ime.

Ali, Lun nije postao zlikovac. Držao je gangstere u uverenju da je njihov, a pripremao je veliki obračun s neprijateljima društva.

Pobedila je nauka, pobedio je humanizam. Donald Sikert je zavo-
leo ljude, i odlučio da se bori protiv zlikovaca. I ubrzo su Majnard, Braun i Falko bili mrtvi. Lun je, umesto da postane glava gangsterskog klana, obezglavio mnoge bande od Londona do Sicilije, i dalje, preko okeana, do Njujorka, Čikaga i Los Anđelosa.

Rasterao je bande i učinio vrlo mnogo za spokojstvo i miran život ljudi. Ali, on je ostao usamljen. Ostao je na listi onih koje traži policija mnogih zemalja. On, po zakonu, nije imao pravo da se obračunava s gangsterima. Njega nazivaju ubicom zato što je bez suda ubio one koji bi i inače stigli na električnu stolicu.

Takav je Lun, kralj ponoći, takav je Donald Sikert. Možda ga vređamo nazivajući ga imenom koje su mu dali zlikovci. Ali to ime je postalo pojam.

— Dosta o tome. Predi na stvar!
— upade urednik.

— Ovaj je uvod potreban. A izjavu Donalda Sikerta daćemo iznad toga, izdvojeno i upadljivo — objasni Artur.

Nastavio je da piše:

»Sinoć smo iz pouzdanih izvora saznali da je Sikert u Londonu. A nekoliko minuta kasnije stigla je njegova autentična poruka, kojom se obraća otmičarima četrdeset i jedne devojke, i svih ostalih, ako ih ima. Evo njegovih reči:

Zlikovci, otmičari, zahtevam da u roku od dvanaest sati pustite žive, zdrave i nepovređene sve otete devojke. Ovo je bezuslovni ultimatum. Ako ga ne prihvatite, objavljujem vam rat do uništenja. U dvanaest sati stupa na snagu smrtna pre-

suda. To vam obećava čovek koji ne govori u prazno. Ponavljam: samo povratak devojaka, ili smrt za sve otmičare!

To su jednostavne reči čoveka koji je odlučan. A uz njega su svi oni kojima je zločinačka ruka otela draga bića.

Veruje se da će Skotland Yard brzo ući u trag otmičarima. Treba se nadati da će policija pre Sikerta zgrabiti zločince i poslati ih pred porotu — završi Markinč tekst za prvu stranu.

A zatim pokupi razbacane fotografije, i, zajedno sa zgužvanom reportažom, koja je bila već skoro gotova, pruži ih redaktoru.

— Napravite od toga nešto. Ja žurim na jedan važan sastanak — dobaci trčeći ka stepeništu.

Platiće mi taj pokvarenjak Markinč — psovao je inspektor Dikson čitajući jutarnje novine. — Kako se usuđuje da objavi ovakvu glupost?

Ipak, pažljivo je pročitao čitav članak. Zatim počeo da prevrće mnogobrojne izveštaje inspektora, detektiva, policajaca i agenata. Vodila se opsežna istraga. Ispitivalo se koga su poznavale devojke, s kim su videne, kuda su se kretale... Prikupljani su podaci o svemu i svačemu, stvarane pretpostavke, vršeni pretresi... Ali, ništa nije obećavalo otkrivanje značajnijeg traga, koji bi trebalo uporno slediti.

Jedino se mogla pojačati kontrola svih brodova koji su u lukama i koji se spremaju da isplove. Policija cele zemlje dobila je opis devojaka, fotografije i potpuna obaveštenja o događajima. Inspektor Dikson je organizovao sve to, i obaveštio novinare. Ali, nije mogao da se pohvali nikakvim uspehom.

Nije bio razjašnjen ni slučaj policijskog narednika koji je naden na putu z Hendon s kuršumom usred srca.

Razmišljajući šta dalje da preduzme, inspektor Dikson je pritiskivao jednom rukom leđa, koja su ga bolela. I tada ga trže zvonjenje telefona. Najradije ne bi pružio ruku ali se nadao da će odnekud stići kakva vest i podiže slušalicu.

— Ovde Dikson! Ko traži? — upita hladno.

Trže se. Poskoči kao da će se potući s nevidljivim sagovornikom. Prepoznao je glas, koji ga je toliko puta naljutio i izazvao, baš staloznošću i prijatnošću. Sećao se da ga je taj glas nekoliko puta odveo na pravi trag. Bio je to glas Donalda Sikerta.

— O, poštovani inspektore, primite moj pozdrav — čule su se ljubazne reči.

— Halo, Lune! Sikerte! Davole! — vikao je Dikson, pomodrevši u licu.

— Ne uzbuđujte se, dragi inspektore. To je u vašim godinama vrlo opasno. Znam da vam starešine nikad nisu oprostile što niste uspjeli da me pronađete. A zašto nisu izabrali nekog drugog da nastavi, i postigne uspeh? — govorio je Donald.

— Gde ste sada, Sikerte? Kažite mi to, i dajem vam reč da ću doći sam, bez oružja. Hoću da vam razbijem tu prijatnu njušku!

— Ali, zašto, prijatelju?

— Zbog vaše izjave Markinču. Tog mladića uhapsiću zbog saradnje sa osobama koje gonimo. Ali vama ću golim rukama istrgnuti glavu iz ramena. Kažite gde da vas nađem! — vrištao je inspektor u nemoćnom besu.

— Ostavimo svađu sada, kad je jedan od nas u neprilici.

— Aha! Znači da ste dolijali, vaše ponoćno veličanstvo.

— A ne, nisam ja u neprilici, nego vi, gospodine inspektore. Vi ste nemoćni da pronađete otmičare lepota. A ja hoću da vam pomognem, jer sam i inače objavio rat toj bandi.

— A kako mislite da mi pomognete, misteriozni gospodine?

— To ni sam ne znam. Očekujem da prođe dvanaest sati pa da vidim da li su zlikovci zaista toliko ljudi da ne poslušaju moj zahtev. Jer, tražiću ih, ako treba, do kraja svog života. I dogodiće se ono što sam im obećao. A sada ne znam šta da počnem. Tražiću...

— Pa šta hoćete od mene, Sikerte?

— Predlažem džentlmenski sporazum. Povucite poternicu za mnom i dajte mi mogućnosti da se slobodno krećem. A ja obećavam da ću vam predati sve otmičare koje uhvatim.

— Da razmislim... Uostalom, ja sam se nekako pomirio s mišlju da ste vi, ipak, na neki način pošten čovek. Istina, zaradili biste dugogodišnju robiju ako bi se gledalo na stare, dobre engleske zakone... Ali, onako... Ipak, ne mogu da povučeni poternicu, jer to bi bila još jedna sramota za Skotland Jard, koja bi se nadovezala na ovo ismevanje Artura Markinča. Jeste li pročitali ove njegove reči: »Veruje se da će i Skotland Jard brzo ući u trag otmičarima«?

— Da, tu je malo preterao, ali...

— Nema tu »ali«. Da nisam već počeo da starim, izazvao bih, i istukao, to piskaralo... Inače, neka ga davo nosi, ne mogu da se otmem utisku da mi se i on sviđa, ali ne mogu to da priznam. Ovako preko telefona, i bez svedoka.

— Ipak ste vi dobričina, inspektore. A šta je sa našim sporazumom?

— Gledajući da vas niko ne traži...

Uostalom, mogli biste i da pobegnute ako vas neki glupi policajac uhapsi, umesto otmičara — škrtu se nasmeši Dikson.

— Verujem vam, inspektore. Uostalom, to je samo mera predostrožnosti. Ja imam ispravne dokumente na jedno nepoznato ime. A ni moj izgled nije uvek isti. Imam malo neprilika zbog opisa koji je Markinč dao u svojoj knjizi. Sećate li se onog: »Lun je čovek prodornog

pogleda, modrih očiju, kao kaljeno gvožđe, snažnih i lepo negovanih ruku, gibak, brz, visok, prosede i guste smeđe kose, vešt u prerušavanju...*

– To je taman toliko da čovek ne može da zamisli vaš lik. Ali, ja sam ga zapamtio one večeri kad ste mi prišli na balkonu i časkali sa mnom dok sam bio malo »veseliji«. Ono vam je bilo dobro...

– Ali, mi smo se raspričali. Nastavićemo zgodnom prilikom. A sada srećno, dragi Diksone.

– Da, i treba mi mnogo sreće da nešto postignem. Srećno i vama, gud baj Sikerte!

Spuštajući slušalicu pomisli: šta li bi rekao gospodin glavni inspektor Hočkins da je nekako mogao da čuje ovaj razgovor?

Citajući jutarnje novine, privatni detektiv Edi Kenford se smeškao, uzbuđeno uklanjao nemirni pramen plave kose s visokog čela i pisao po stolu, ne nalazeći vremena da skrene pogled sa novina i uzme cigaretu.

U naslonjači iza njega dremao je njegov pomoćnik Čarli Pipčin koga ništa nije moglo da uznemiri.

– Hej, Čarli, zar možeš da dremaš kad se ovako nešto događa? – okrenu se Edi svom pomoćniku.

– Šta? Pa da ... moja Ketrin kaže...

– Pusti svoju Ketrin! Dodi da vidiš šta piše ovde. Lun preti otmičarima.

– Znam, znam. Moja Ketrin je kupila novine i kaže da će Sikert...

– Idi do đavola, pupavko! Izgleda da bi tvoja Ketrin bila bolji pomoćnik – nasmeja se Edi i ostavi novine.

Poče da šeta od jednog do drugog ugla sobe. Čarli ga je gledao ispod oka, prikrivajući smešak. Ali, ne izdrža, i reče:

– Ti si očajan što ne možeš da se umešaš u sve to, jer su umešani Sikert, Markinč, Dikson...

– Pogadaš misli, Čarli, kao da ih čitaš – zajedljivo odgovori Edi.

– Pretpostavljam da pomišljaš na mogućnost da se nekako priključiš Lunovom ultimatumu. Ali, treba malo pričekati.

– Dosta mi je tvoje logike vudvorskog prodavca mleka – sad se već ljutio Edi.

– Ja sam mislio da bismo mogli jednom i za svoj groš da nešto započnemo. Ledi Seton je bogato nagradila naš trud da otkrijemo kradljivca u njenoj kući. Taj nakit je vredeo...

– Bolje dremaj! – prekide ga Edi.

Njihov razgovor prekide energično kucanje u vrata. Ude elegantan muškarac četrdesetih godina. Edi mu pođe u susret.

– Izvolite – ponudi gosta da sedne.

– Ja sam došao do vas da vidim može li se angažovati...

– Stojim vam na raspolaganju, milorde – nakloni se Edi.

– Vi znate ko sam? – namršti se posetilac.

– Da, imao sam čast da budem prijatelj vašeg mlađeg brata, erla Carlisa Halibartona, koji je u diplomatskoj službi u Americi. Zato bih bio srećan da vam budem od koristi – objasni Edi.

Erl Arčibald Halibarton se osvrnu, tražeći očima gde da ostavi ogrtač, šešir i rukavice. Čarli pritrča i prihvati ogrtač, a zatim izide, znajući da ovakvi posetioци najčešće žele da nasamo razgovaraju sa poznatim detektivom.

– Obavešteni ste o ovim strašnim otmicama devojaka? – upita erl Arčibald.

– Da, poznati su mi svi detalji. Vidim da se umešao i jedan čudan čovek, koji je slučajno moj poznanik – odgovori Edi.

– Mislite na tog misterioznog Luna?

– Pogodili ste. Kad smo se upoznali, imao je ime Donald Sikert. Nisam ga video već šest meseci. On se, znate, skriva od policije.

– Pa šta hoće taj čovek van zakona?

– Odlučio je da goni otmičare. On je takav. Verujete li da zlikovci nisu mogli navući veću bedu na svoj vrat. Sigurno je...

– Ali, ja ne mogu da verujem u takve stvari. Zato sam došao da vas angažujem. Mene ne interesuju sve otete devojkke. Nestala je i Neževjeva Dipon. Ta mlada Francuskinja je moja domaćica već godinu dana. To je jedno divno biće, i ja neću žaliti novaca i truda da se ona pronade.

– Možete li nam reći u kom pravcu treba da se vodi istraga? – upita detektiv.

– Ne mogu ništa da kažem, jer ništa ne znam. Kad smo se upoznali u Parizu...

Erl naglo prekide, i pocrvene u licu. Nehotično je otkrio pravi razlog svog uzbuđenja.

– Budite otvoreni, i imajte poverenja – nakloni mu se Edi.

– Vi sigurno shvatate šta sam hteo da kažem. Ta dama je malo slobodnije živela u Parizu. Tamo sam je upoznao... Ali njen društveni položaj je bio takav da me u Londonu niko ne bi shvatio. I zato smo našli rešenje... Jednostavno, ona je došla ovamo, i ja sam je predstavio kao svoju domaćicu.

– Mislim da vas razumem – upade Edi.

– Ali ja moram da naglasim još nešto. Nije to nikakva površina i privremena veza. Ja volim Ženevjevu toliko da moj život bez nje ne znači ništa – dodade erl i, pognute glave, zagleda se u jednu tačku na podu.

Počutaše. A onda erl Arčibald izvadi već ispunjen ček.

– Ovih sto funti su predujam za početak. Račun ćete mi podneti kad se stvar okonča – reče on i ustade.

Edi se trudio da prikrije radost, koju nije izazvao ček, nego mogućnost da se baci u vrtlog događaja.

– Ako saznate kakvu pojedinost budite ljubazni i javite mi. A ja ću

vas obavestavati o svemu – reče on prateći plemića ka izlazu.

U predvorju ugleda jednu sredo-večnu damu, koja je čekala da detektiv bude slobodan. On joj se pokloni dok je pratio lorda, a onda ju je pozvao da uđe u njegov biro. Prepoznao ju je po objavljenim fotografijama.

– Izvolite, gospodo Dramond – reče ljubazno.

– Vi ste Edi Kenford? – upita ona odmerivši ga od glave do pete.

Njeno lice je odavalo da je zadovoljna prvim utiskom.

– Da, poštovana gospodo, ja sam Edi Kenford. Šta mogu da učinim za vas?

– Moje devojkke su nestale. Policija neće da me obavestava ni o čemu. A ja hoću da znam šta se dogodilo. Taj užasni događaj doveo me je u strašnu nepriliku. Ako se mojim devojkama dogodi neko zlo, moja zimska revija će propasti. Vi znate kako je teško naći trideset manekenki. Godinama pronalazim devojkke, i one me mnogo koštaju – pričala je gospoda Dramond brzo.

– Zna li nešto s čim bismo mogli da počnemo, a što nije rečeno u novinskim izveštajima? – upita Edi.

– Ne znam šta da vam kažem. One su bile dobre devojkke. Ja nisam primala kojekakve... A sirote, otete su u večernjim haljinama...

– Moment, to je zanimljiv detalj. Zar nisu imale ništa drugo od odeće?

– Šta bi imale? Samo su ogrtače navukle preko večernih haljina. Zna, one imaju deo svoje garderobe u mojoj modnoj kući, ali haljine na njima su moje. Devojkke ne kupuju tako skupe haljine – pričala je dalje gospoda Dramond.

Edi je dugo pokušavao da izvuče nešto značajno od ove razgovorne žene, ali nije ulovio ništa, i zato je tražio način da prekine razgovor.

– Stvari se brzo odvijaju. Svaki minut je dragocen. Zato treba brzo delovati – reče, uz blag osmeh.

Žena shvati njegovu želju i ustade. Pri tome otvori svoju ručnu torbu i izvadi čekovnu knjižicu.

— Koliko će stajati vaše angažovanje? — upita.

— Za početak će sto funti biti dovoljno. A ako uspešno završimo istragu i nađemo devojke, isplatite nam preostalih 200. Ako budu neophodni veći izdaci, mi ćemo tražiti vašu saglasnost — objasni Edi.

— Nije li to mnogo? — upita gospođa Dramond ispisujući iznos na čeku.

— Prosta računica pokazuje da više vrede već same haljine koje su na devojka. A tek koliko vrede devojke! — našali se Edi.

Vlasnica modne kuće mu pripreti, i ode.

— Pipčine, lepotane moj! — viknu Edi radosno.

— Pre pola sata sam bio pupavko — odazva se Čarli i pod njegovim teškim koracima zaškripaše dašće parketa.

— Spremi se, krećemo za nekoliko minuta. Treba samo da pozovem Dijanu.

— Kaži joj da se pričuva, jer bi mogli i nju da otmu — našali se Čarli.

— Neće se, valjda, usuditi da otmu devojku jednog detektiva — odgovori Edi.

Čarli otvori mali uzidani sef i izvadi revolvere, flašicu ulja i pribor za čišćenje, pa se namesti i poče da čisti oružje.

— To je tvoja priprema? — nasmeja se Edi i dohvati telefonsku slušalicu.

Dugo je tražio vezu, a onda mu se lice ozari. Čuo je glas ljupke Dijane Helm.

— Halo draga! — viknu joj Edi, i cmoknuvši ustima, poslao joj poljubac.

— Baš sam htela da te pozovem. Danas sam slobodna već od pet sati. Hoću li te videti? — upita Dijana.

— Bilo bi to divno, ali teško da ću stići. Moram i ja da se umešam u istragu oko otmice.

— Znam da to želiš, naročito od kad si čuo da je Sikert zapretio otmicarima. Ali, ne bih volela da nađeš te devojke. One su sve lepe — nasmeja se Dijana.

— Sigurno nijedna nije lepa kao ti, uveravam te u to.

— Uh, laskavče! — nasmeja se opet Dijana. — A zašto si me onda tražio, kad nisi slobodan i krećeš u potragu?

— Treba mi tvoja pomoć. Poslaću ti Čarlija, da te prati. Treba da pronadeš u kojoj je robnoj kući kupljena veća količina ženske odeće, pribora za umivanje i slično.

— Šta će ti to, pobogu?

— Devojke gospode Dramond su u večernjim haljinama. Ako je neko rizikovao da ih otme, onda mu one nešto znače, potrebne su mu. I mora da ih obuče, da im da toaletni pribor i da ih hrani. Moraće da ih obuku, čak ako su ih oteali i trgovci belim robljem. Naročito oni moraju da im nabave sve što im treba, jer i to kako su obučene određuje cenu. A treba da ih prokrijumčare daleko, čak do Azije, Južne Amerike, ili Afrike...

— Razumem te, dragi. Pokušaću da pomognem Čarliju — pristade Dijana.

— Morate raditi vrlo brzo. Ne bih hteo da policija ili Sikert pronađu devojke pre mene, i da mi propadne nekoliko stotina funti — nasmeja se Edi.

— Sumnjam da je to glavni razlog — dodade Dijana. — Možda bi hteo da prvi stigneš do devojaka. Čuvaj se Edi, kažem ti! One su sada opasne. Već tri dana su usamljene, i bile bi u stanju da jednog tako lepog muškarca iseckaju na komadiće, pa da svaka svoj deo privije na srce, radi umirenja.

— Potrudiću se da ti se vratim ceo — sad se već grohotom smejaao Edi.

Pozdraviše se, i Edi poče da objašnjava Čarliju šta da uradi. A on se spremi da obide Markinča i inspektora Diksona. Nadao se da će saznati bar nešto. Uzgred je razmišljao kako bi pronašao Sikerta. Znao je da bi bilo divno da se njih dvojica udruže.

III

Visok čovek, sa zadignutom jaknom kišnog ogrtača, stajao je na Trafalgar skveru pored bazena u koji se slivala voda, bučnog trokrakog vodoskoka. Izgledalo je kao da posmatra Nelsonovu statu na vrhu ogromnog stuba i četiri granitna lava u podnožju. Ali, pažljiv posmatrač bi uočio da je zamišljen, i da verovatno i ne primećuje da vetar nosi kapljice vodoskoka i natapa njegov šešir i ogrtač.

Blizilo se večer, i čovek neodlučno krenu. Zastade i mahnu jednom taksiju, koji je prolazio bez putnika. Vozač uspori i mahnu rukom prema mostu na kome je smeo da se zaustavi. Čovek ga pratiže.

— Vozite prema Brikstonu — reče putnik kratko i sede pored vozača.

— Hoću li vam biti dugo potreban? — upita vozač.

— Možda sve do ponoći. Zašto pitate? — reče čovek blago se osmehnuvši na vozača.

Njegovi beli zubi prijatno blesnuše.

— Za jedan sat treba da budem u Batersiju, pa bih javio jednom kolegi da on ode tamo — objasni vozač.

— Onda zaustavite kod prve govornice i javite mu — reče čovek i raskopča ogrtač tražeći cigarete.

Vozač zaustavi kola tek kad predoše most na Temzi i otrča ka telefonskoj govornici. Za to vreme putnik je pušio i posmatrao prolaznike. Tada ugleda čoveka s naherenim šeširom, koji je prelazio ulicu. Poznađe ga, i viknu:

— Halo Same! Dodi ovamo, mornarčino!

Čovek s naherenim šeširom pritrča taksiju i zastade iznenađeno.

— Koga to vidim! Preblagi bože, pa to je Donald Sikert! — uzviknu pružajući obe ruke.

— Ne viči, morski vuče, jer nije baš dobro da neko čuje moje ime!

— nasmeja se Donald, jer to je bio on. — Ulazi, ako imaš vremena. Hteo bih da porazgovaram s tobom.

— Ukrucavam se na tvoj brod, stari prijatelju, jer su me svi ostali kapetani otpustili — nasmeja se Semjuel Makferson.

Bio je to četrdesetogodišnji mornar, kome je davno, u nekoj tuči, Sikert pomogao. Makferson je tada bio sam protiv desetak podnapitih sumnjivih tipova, u jednoj pristanišnoj krčmi u Vulidžu. Sigurno je da iz tog okršaja ne bi izišao živ, uprkos svojim jakim pesnicama, da se nije umešao nepoznati čovek, čije su negovane pesnice tukle brže i pogadale tačnije i od Makfersonovih. Nekoliko napadača su se začas našli na podu, i mornar je otišao s Donaldom.

Otad su se sreli još nekoliko puta, i njihovo prijateljstvo se učvrstilo do te mere da je mornar posle svakog povratka sa plovidbe danima tražio Donald. Zbog toga je nekoliko puta ostao bez posla. Zato je i danas lutao ulicama, iako je sutra trebalo da njegov brod otplovi za Kopenhagen. Uzbudila ga je vest o Lunovoj pretnji, i rešio je da pronađe svog prijatelja, i da mu se pridruži.

I evo, već prvog dana ga je poslužila sreća.

— Kako da te zovem? — upita Sam, videvši da vozač taksija izlazi i telefonske govornice.

— Zovi me onako kako si navikao, mojim skraćenim imenom.

— U redu, Done. Možemo dići si-dro — nasmeja se mornar.

– Pokupili ste i neko društvo – primeti vozač ugledavši Makfersona.

– Ova tvoja olupina dobila je prvog oficira, zar ne, kapetane Done? Krmanošu, zavezi pramcem – podviknu mornar i ugodno se zavalj u sedište.

Vozili su se pored sivih i starih zgradurina Ist Enda. U mračnim ulicama palila su se svetla. Kad stiže u centar Brikstona, Sikert reče vozaču da zaustavi kod restorana »Orpington«.

– Jedna dobra večera neće nam biti suvišna – reče Samu, a onda izvadi pet funti i pruži ih vozaču taksija. – Dva sata ste slobodni, a onda da vas nademo ovde. Računam da i vi treba da večerate.

Vozačeve oči se nasmešiše kad ugleda novac. Sada je znao da vozi galantnog gospodina.

– Nikud se neću maknuti, ni minut! – odgovori vozač. – Večeru imam u svojoj torbi, i spreman sam, kad god vam budem potreban, makar čekao do sutra uveče.

Donald mu mahnula rukom i podesa Samjuelom prema restoranu. Izabraše jedan miran kutak i naručiše piće i večeru.

– Kad treba da isplovi tvoj brod? – upita Donald.

– Neka plovi kad hoće! Ja sam pod komandom kapetana Dona – nasmeja se Makferson.

– Slušaj, Same, to ne može. Ja sam izazvao zlikovce, i počecu da se obračunavam. To je opasno, i ja nemam prava da i tebe uvučem u to. Nikako! Otplovićeš svojim brodom, i tačka! – ozbiljno je govorio Sikert.

– Svakom drugom naređenju bih se pokorio. Ali sada te ne ostavljam. Ako me nećeš, otići ću i leći na klupu u nekom parku. Štrajkovaću gladu, i svakom ću govoriti: moj prijatelj Lun me je oterao. On me neće, i ja moram da umrem – smeja se mornar.

– Pričaš koješta! Kaži mi na kom brodu ploviš?

– Nemam više brod, ni novaca, ni prijatelja – napravi mornar tužno lice.

– Dobro, Same, primam te, ali uz uslov da ne istrčavaš, i da se čuvaš – zaključio Sikert.

– Imaš li kakav plan? – upita Makferson.

– Još ne. Ja, zapravo, ne znam ko su otmičari. To je najgore u svemu. Ali imam ideju. Neki Fred Heson je nekad bio umešan u nešto nalik na trgovinu belim robljem. Njega bih hteo da nadem večeras i da ga pitam šta zna o ovoj stvari – objasni Sikert.

Kelner donese večeru, i oni prekidose razgovor o otmičarima. Sam je pričao o svom putovanju na brodu »Švening«, Donald je zatim ispričao da već šest meseci proučava magnetne pojave i gravitaciju. Pokušava da objasni Makfersonu ideju o antigravitaciji i tehničkoj revoluciji koju bi izazvalo otkrivanje načina da se gravitacija neutrališe. Makferson je zbunjeno gledao u svog prijatelja, ne razumevajući čak ni ideju o antigravitaciji.

Sikert to primeti, i njihov razgovor skrenu na druge stvari. Bila su dvadeset tri sata kad ustadoše od stola. Vozač taksija ih primeti čim izidoše i upali svetlo u automobilu.

– Do »Tajfuna«! – naredi Sikert.

– Baš me raduje što ću opet svratiti tamo. Jednom sam se u tom noćnom lokalu tukao tako da je bilo pravo zadovoljstvo. I sve zbog neke devojkice, koja je htela da sluša mornarske priče, a tri odbačena džentlmena nisu hteli da se pomire sa tim – pričao je mornar.

Bar »Tajfun« se nalazio na kraju Brikstona, prema Dalidžu. Bio je to jedan od onih noćnih lokala koji su u ovom kraju nastajali na jedinstven način. Vlasnik bi otvarao prvo neki mali polurestoran, polubar. Pa kad bi nešto zaradio, otkupljivao bi susednu prostoriju, ili zgradu. Tako

su se ovi lokali nepravilno širili, imali mnogo skrpljenih odeljenja, prolaza i hodnika. I bili su idealno mesto za one koji se boje policijske racije, ili žele skrovit kutak.

U »Tajfun« se ulazilo kroz jedan bife, za čijim šankom su uvek stajali vozači taksija, nosači sa obližnje železničke stanice, tihi pijanci, koji su naučili da stojeći piju, i njima slični ljudi.

Iza bifea se nalazio bar; do njega se moralo spustiti niz četiri stepenice. Barska sala se nepravilno granala. Bilo je očito da je stvorena spajanjem suterenskih prostorija dveju susednih zgrada.

— Mislim da je Red negde u blizini — šapnu Sikert, iako je muzički automat zaglušno svirao.

— Zašto misliš da je ovde? — upita Mornar.

— Znam da stanuje tu u blizini, pa ako je besposlen mora da je ovde ili u stanu. Ako ga nema, možda bi se trebalo uputiti njegovim tragom. Pogledajmo — odgovori Sikert.

Sedoše u ugao odakle su videli ulaz i veći deo sale. Naručioše bocu kaberna i počeo da piju. Malo kasnije Sikert ustade i prođe salom ka izlazu za toalet, što mu je omogućavalo da pogleda zaklonjeni deo bara.

Za jednim stolom sedeo je oronuo, ali ne više od pedeset godina star čovek. Bio je podnapit. Njegova umašćena kravata bila je opuštena i njen donji deo kupao se u piću protutom po stolu.

Bio je to Fred Heson. Sikert mu mahnu rukom, kao da se poznaju. Heson se blesavo nasmeši i sleže ramenima. Vraćajući se iz toaleta, Sikert pride Hesonovom stolu.

— Helou, stari! Kako je? — pozdravi ga.

— Helou, gospodine! Loše. Slabo piće, mutno u glavi, hladno u duši. Staroga Freda neće niko. A koji su ti? — upita Heson sumnjičavo.

— Ti se mene ne sećaš jer sam bio mlad. Ali ja tebe poznajem još iz vremena kad si bio kod Lorana.

— Radio si kod Lorana?!

— Da, ali od tad je prošlo već deset godina. Ti si tada otišao, jer je Loran dospeo u kavez — nasmeja se Sikert.

— Vidim da znaš sve. Ti si naš čovek... Sedi, ako možeš da platiš još jednu bocu... Tebi dobro ide. Pih! Mirišeš na sapun. Čak si i obrijan — brundao je pijani Heson.

— Pogodio si, ide mi sasvim dobro. Ne radim više za druge.

— Šta kažeš? Imaš svoj posao?

— Da, dobar posao — potvrdi Sikert.

— Valjda nisi postao trgovac ili zanatlija?!

— Koješta! Poslovi su razni, i svako radi ono što je navikao — nasmeja se Sikert.

— Tako je, tako... progunda Heson, a onda mu pogled živnu. — Imaš li kakav posao za starca? Oni gadovi su me oterali. Kažu da sam pijanica i da nisam za fine poslove... Ali neka... Imaš li posao, ili nemaš?

— Našlo bi se nešto, ali je opasno. Čovek može brzo da strada — odgovori Sikert.

— A-ha! Onda neću više da pijem. Hajdemo kod mene kući, da se malo otreznim. Vreme je da nešto radim. Poslednje funte starog Freda su otišle... Hoćemo li, a? — zurio je ljuljajući se na sedištu.

— Krenimo! — ustade Sikert. — Imam tu jednog svog prijatelja. Povešćemo i njega.

— Hajde ovuda — pokaza Heson, i otetura se prema jednoj zavesi.

Sikert mahnu rukom kelneru, plati piće i reče mu da pozove Makfersona. Krenuše sva trojica, i kad zadoše za zavesu, nadoše se u prostoriji gde je sedela stara čistačica toaleta.

— Kud nas to vodiš? — upita Sikert.

— Ona je moja stara prijateljica... Zar ne, Afus? Tako smo je nazvali pre dvadeset godina. Imala je grudi kao zrna loze afusali... Bila je to prava seks-gerla... Ali, godine... Afus! Pusti nas da izađemo — teturao se Heson.

— Opet si pio, prokletinjo! — zakrešta žena i okrenu ključ nekog sporednog izlaza.

— Zašto izlaziš ovuda? — zainteresova se Sikert.

— Mnogo znam... Jednog dana će Kabot, ili neko drugi... Mnogi bi voleli da pijani Fred nestane. Osećali bi se bolje... Oh! Prokleta bagra! — gundao je provlačeći se kroz nekakvo dvorište.

Izidoše čak na drugu ulicu i pored kuća stigoše do Hesonovog stana. Bile su to dve sobice na mansardi trospratne zgrade, čije se stepenište ljuljalo kao da će se srušiti.

— Tu je moja jazbina — pokazao im Heson.

U jednom uglu manje prostorije bio je umivaonik. Fred odvrnu slavinu i podmetnu glavu. A onda obrisa kosu i lice nekom krpom, koja je mogla biti i košulja ili nešto drugo u dronjcima.

Sedeli su na dvema stolicama i krevetu, iz kojeg se širio zadah nečistoće i znoja.

— Deder da čujem predlog. Meni treba novaca — reče Heson, sad već pribraniji i skoro trezan.

— Imaš li oružje? — upita Sikert.

— Sačuvao sam dve pucaljke iz svoje bogate kolekcije. Ostale sam prodao. Ali ovo su dobre pucaljke — odgovori Heson.

— Treba smaknuti jednog čoveka — izmišljao je Sikert.

— Koliko se plaća?

— Pet sotitna — odgovori Sikert.

— To mora da je neka krupna zverka kad starom Fredu nudite toliki novac — sumnjičavo zavrte glavom Heson. — Da nije neki policajac... Ja ne želim da umrem. Pri-tegnu uže i ... pft! Nikako ne želim da me obese.

— Nije policajac. Jedan naš čovek je postao nezgodan, i mi bismo hteli da nestane — objasni Sikert.

— A možda sada neko njemu objašnjava da je stari Fred postao nezgodan, i da treba da nestane — rastuži se Heson, i oči mu se napuniše suzama.

Ako nećeš, naći ćemo nešto drugo za tebe. Svršiće to neko drugi, i za manje pare — taktizirao je Sikert.

— Moraću... Svi ste vi gadovi, ali moraću... Moj novčanik je prokletu prazan — reče Heson i izvadi novčanik, pa ga zavitla u ugao sobe. — Ko je taj nesrećnik?

— Mi ćemo ti reći. A sada ćeš dobiti sto funti unapred. I računaj da si stalno namešten kod Greja — objasni mu Sikert.

— Ti si taj Grej?

— Ne pitaj mnogo! — oštro odgovori Sikert.

Posle kraćeg ćutanja Sikert počeo igru zbog koje je i došao.

— Ko ti to preti, Hesone? — upita.

— Sve njih sam ja naučio kako i gde se može prodati... Ali to nije važno. Oni igraju veliku igru i sad je stari Fred suvišan. Hulje!

— Kakva je to velika igra? — upita Sikert, na izgled nezainteresovano.

— Vi mnogo pitate! — odbrecnu se Heson.

— Ne zanima nas tuda igra. Ali ja ne želim da uzmem čoveka koji nešto krije. Pogotovo kad taj čovek voli da popije... — ljutio se Sikert.

— Ne krijem ništa i ništa ne znam. Ali ja pogađam ko je oteo devojkę... Deset godina nosio sam se mišlju da izvedem nešto slično, i da zauvek nestanem... Svaka devojkę doneće najmanje dve hiljade... — isprekidano je pričao.

— To se nas ne tiče. Zabranjujemo ti da o tome pričaš — preseče ga Sikert.

— Da i vi niste?... Opet sam zaboravio. Ništa, ništa... — zbunjeno je mucao Heson.

– Ali, nas zanima čega se ti plašiš. Ko te ugrožava?

– Pa to je isto... Oh! Taj Kabot ima veze sa Smitsonom. A Džems je hulja kao i Gordon... Sitni su oni, ali rade za nekog... Preuzeli su sve ljude »Hromog«... A to je banda kakve nema ni u Čikagu. Kad bih ja imao takvu bandu, vladao bih ne samo Ist Endom nego i Sitijem...

– Ko je taj Džems Smitson? – prekide ga Sikert.

– Zar ne znaš ništa o Smitsonu?! – začudi se mamurni Fred.

U tom trenutku Sikert začu neki šum. Oslušnu, i baš kad htede da ustane, prozorsko okno pršte.

Donald i mornar odskočiše, ali Heson je sedeo nepokretno, kao sleden. Rafal automatske puške zasikta, i u blesku plamička videlo se kako se Heson uhvati za grudi i zateturao.

Sikert je već bio opalio u sijalicu, a onda otvori vatru prema prozoru. Pucnjava spolja brzo prestade, i Sikert potrča ka izlazu. Kad stiže do vrata, odgurnu ih i odskoči u stranu, ali se ništa ne dogodi. On zato potrča prema uskom stepeništu koje je vodilo na krov. Otvori kapak i oprezno proviri napolje. Ugleda samo kako na kraju krova nestaje nečija senka. Bilo je kasno da se ubica stigne, između mnogobrojnih dimnjaka, ispusta, ograda i povezanih krovova.

Sikert se vrati u sobu i pozva Makfersona, koji je nameštao jastuk pod Hesonovu glavu. Svetlo iz susedne sobe bilo je dovoljno da vide šta se dogodilo. Stari Fred Heson bio je mrtav.

– Treba da nestanemo – zaključí Sikert i dade znak mornaru da ga sledi.

Potrčase do kraja tavanskog hodnika, spustiše se sprat niže i otvoríše jedan prozor. Na drugom kraju hodnika čuli su se nečiji trčeci koraci.

– Opusti se i onda skoči – šapnu Sikert.

Bilo je mračno, ali su mogli da vide da zemlja nije daleko, i da je pod njima malo nagnut krov dozdane šupe. Sad su se nalazili svega metar i po od zemlje. Skočiše još jednom, i nadoše se kod izlaza.

Dva minuta kasnije bili su već daleko. Obidoše četvrt i privukoše se »Tajfunu«. Vozač taksija je dremao u kolima. Njih dvojica počеше glasan razgovor, kao da izlaze iz bara. Vozač se trže i osmehnu im se.

– Odvezite nas do Sitija – obrati se Sikert vozaču.

Mornar je ćutao, razmišljajući o događajima iz protekla dva sata. Tek što je susreo Sikerta, a već je počelo da gori pod nogama.

Taksi ih ostavi u centru grada, i oni podoše pešice.

– Zašto se nismo odvezli dalje? – upita mornar.

– Ovde ćemo se rastati – objasni Sikert. – Imam stan u kome ne primam goste. A tebi evo adresa hotela u kome treba da odsedneš. On je odmah tu iza ugla. Ja znam broj telefona, i pozvaću te. Dobro se odmori, jer ćemo sutra nastaviti.

– U redu! Ali ne zaboravi prijatelja – reče mornar, plašeći se da ga Sikert ne isključi iz ove igre.

IV

Sikert se uputio u svoj rezervni stan, kod stanice Cering Kros. Vratar ga pozdravi.

– Dobro veče, gospodíe Greme. Dugo vas nije bilo. Kako je na vašoj farmi?

– Odlično, dragi Hari. Kako gospoda? – ljubazno mu odpozdravi Sikert.

U ovoj kući Sikert je bio poznat kao vlasnik farme kod Ilinga, a nosio je ime Antoni Grem. Ovde je imao i svoja kola, u garaži. Sada traži od vratara da mu otvori kapiju za automobile. Istera svoj

«ostin» i ostavi ga pred kućom, pa se liftom pope na peti sprat i otvori mali apartman. Uze ručnu torbu i nabaca u nju razne stvari, pa side i pozdravi se s vratarom.

— Javili su mi da će sutra stići veterinar da pregleda moju stoku, pa moram da odem tamo — objasni mu uzgred.

— Ah! Pazite samo kako vozite, jer ove noći je jaka magla, naročito pred zoru — brinuo se dobroćudni vratar.

Sikert skrenu prema Temzi, i opet je prede. Ali sad je vozio preko Vondzverta. Uskoro se nađe pred Vimblonom. Sa desne strane bio je mali park. On zaustavi kola u senci velikog drveta i ugasi svetla.

Pet minuta kasnije ista kola je vozio dalje visok starac, sasvim bele kose i sedih, kratko potkresanih brkova, s beretkom na glavi i kožnom bluzom na gornjem delu tela. Izgledalo je da je u mraku izvršena čudna zamena, jer niko u starcu ne bi prepoznao Donalda Sikerta. Majstor prerusavanja je uzeo jedan od svojih mnogobrojnih likova. Čak mu ni ruke nisu bile kao pre nekoliko minuta. Niz njih su se spuštale plave vene, a po njima su se osule staračke pege, koje starim ljudima i daju onaj izgled izumiranja organizma. Malo pognuta leđa govorila su a da je to nekad bilo vitko, snažno telo, koje se dugo opiralo staračkom pogrbljivanju.

Ali, to prerusavanje ne bi bilo čudno da pomoću njega Sikert nije postao potpuno identičan sa po godinama najstarijim inspektorom Skotland Jarda. I najbolji prijatelj inspektora Rozberija pomislio bi da je to on u automobilu.

Inspektor Rozberi je bio poznat kao progonitelj krijumčara droge. Već nekoliko puta su krijumčari pokušali da ga se otresu, ali su bili loše sreće, i sami su se našli na putu u ništa, ili iza rešetaka. Rozberi je bio na glasu i zato što je lako

i brzo potezao oružje. Prebacivali su mu da je na svom putu ostavio nekoliko leševa kojih nije moralo biti. Ali, Skotland Jard se nije odlučivao da penzionise tog svog inspektora, jer nijedan mladi nije još bio dorastao da ga zameni.

Prisvajajući Rozberijem lik, Sikert je imao određeni plan.

On zaustavi automobil pred barom «Ekseter», čiji je vlasnik bio poreklom iz istoimenog gradića u južnoj Engleskoj.

Ulazeći u bar, Sikert se nije osvrtao oko sebe, ali mu nije izmaklo da ga nekoliko pari očiju prate s mržnjom. Uputio se ka vratima na kojima je pisalo «privat». Pokuca i ude. Bio je to biro vlasnika bara, koji opusti donju usnu i zbunjeno ustade videći pred sobom inspektora, koji ga je već nekoliko puta ispitivao i koga se plašio.

— O! Izvolite, gospodine inspektore, izvolite — uslužno se klanjao vlasnik bara.

— Imam jedan kratak razgovor s vama, Vilijamse — reče Sikert i umornim staračkim kretanjima se spusti na stolicu.

— Čime mogu da vas uslužim? — raspitivao se vlasnik bara.

— Prvo jednom jakom crnom kafom, a onda nekim obaveštenjima — odgovori Sikert.

Vilijams naruči kafu telefonom i upitno pogleda Sikerta.

— Bavite li se još drogama? — upita Donald.

— Šta vam pada na pamet, inspektore?! Ja se time nisam nikada bavio. Možda sam nehotično pomogao onda nekome, ali ja... Ne, tu me nećete uhvatiti — branio se Vilijams.

— To je bilo uzgredno pitanje. Za vas je ipak, važno koliko ćete mi pomoći. Kažite mi, ali tačno, šta znate o Džemsu Smitsonu i Gordnu Kabotu — reče Sikert tvrdim glasom, koji je bio čudno izmenjen i sasvim ličio na glas čoveka čiji je lik bio uzeo.

Vlasnik bara je bio pogođen pitanjem i usta mu se zgrčiše trzajem koji ga je odavao.

Ja ne znam ništa o njima – promuća.

– Dakle, nećete da kažete? A ja moram da vidim jednog od njih. Nadam se, bolje rečeno, siguran sam da će »Ekseter« biti zatvoren, a njegov vlasnik imati neprilika. Vama je poznato da onaj koga ja uzmem na zub loše prolazi. Ko od ljudi vaše vrste ne poznaje Džemsa i Gordona! – govorio je Sikert dok su mu oči blistale zloslutnim sjajem.

– Ja ne znam... Odnosno... Obećajte da nikad nikome nećete reći ko vam je rekao gde ih možete naći. To bi moglo da bude opasno po mene... Pa, vi sigurno znate nešto o njima – mucao je vlasnik bara.

– Onda govorite brzo! – prozbori Sikert i primače se Vilijamsu.

– Ako podete prema Vembliju i skrenete pored Velikog kanala, naići ćete na jedan stari, usamljeni dvorac, udaljen svega dvesta jardi od kanala. To je onaj kod Nortolta... Slučajno sam saznao da Smitson živi tamo... Verujte, sasvim slučajno...

– Nije važno. Vama se neće dogoditi ništa. Hteo bih samo da znam gde se može naći Smitson, ili Kabot.

– Ako bude trebalo, vratiću se da vas priupitam još za neke stvari – zaključio Sikert i ustade.

Uskoro Vilijams začu kako kola malopredašnjeg posetioca naglo krenuše i zaškripaše gumama na zavijutku.

A tada se na vratima pojavi šef barske sale. Bio je bleđ i uzbuđen.

– Kakva je to sablast? Pa to je strašno! – mrmljao je prilazeći.

– Sablast? Šta ti se dogodilo, Džo? – Čudio se Vilijams.

– Je li to bio inspektor Rozberi?

– Da, prokleta njuškalo raspituje se za neke koještarije.

– Ali kako?... Pa on... On je mrtav... – mucao je šef sale.

– Jesi li počeo da piješ, ili si izgubio pamet!? – viknu Vilijams.

Džo je držao u ruci jučerašnje novine, pa ih pruži gazdi, a sam se skljojka u fotelju. Prstom pokaza stranicu i mesto gde je bila mala vest.

Vilijams je čitao:

»Umro poznati inspektor Skotland Jarde Rozberi. Ovaj zaslužni inspektor umro je iznenadnom smrću u sedamdeset petoj godini života ne napuštajući svoj poziv do poslednje trenutka...«

– Je li moguće? – uzviknu Vilijams.

Nekoliko minuta je ćuteći čitao novine. A onda dogradi telefon i naruči jedan broj preko telefonske centrale u Harou. Nestrpljivo je čekao znak da veza bude uspostavljena. A kada telefon zazvoni, on zatraži Smitsona.

– Ne možete ga dobiti, spava – čuo se odgovor.

– Ali, ja moram da govorim s njim! Hitno ga probudite – vikao je Vilijams.

S druge strane žice čula se psovka, ali posle dva minuta javio se Smitson.

– Šta je, Vilijamse? – pitao je, još uvek bunovnim glasom.

– Moram da ti objasnim... Izvesni inspektor Rozberi je umro prekuće, i jučerašnje novine su donele vest. To je sigurno. A večeras se pojavio kod mene i naterao me da mu kažem gde te može naći...

– Gade! A kad se to dogodilo?... – opsova i upita Smitson.

– Pre najviše deset minuta. Nisam znao da je mrtav... ovaj, zbunio sam se, i rekao... – znojio se Vilijams odgovarajući.

– Je li bio sam?

– Da, sasvim sam. Došao je i otišao kolima...

– Dobro. Ali drugi put nemoj da govoriš o meni ni svom ocu, ako se povampiri. A inspektor Rozberi je stvarno mrtav, i ne treba više da ga se plašiš – čuo se Smitsonov glas.

– Pa, ko je to mogao da bude? – pitao je Viliijams.

– Pogadam, ali ti previše pitaš. Zaveži, i nikom ni reči o našem razgovoru. I neka ti je poslednji put da si nekom saopštio moju adresu! A ja ću se potruditi da je više i ne saznaš – ljutito odbrusi Smitson i spusti slušalicu.

Viliijams je brisao oznojeno lice i mučio se da shvati šta se to događa.

Približavajući se usamljenom zamku kod Nortolta, Sikert je vozio polako, jer je magla postajala sve gušća. Svaki drugi čovek bi teško pronašao dvorac po ovakvoj noći, ali Sikert je bio jedan od onih retkih ljudi koji poznaju okolinu Londona kao svoj džep. Putovanje u okolne gradiće i sela, po poljima i šumarcima, pored Temze i njenih pritoka na ovom delu, bilo je sastavni deo nekadašnjeg pripremanja da postane kralj ponoći.

Sada se sećao Velikog kanala, koji ovde, između Grenforta i Nortolta, pravi najveći meander, da odatle skrene na jug, i spoji se sa onim krakom koji se odvaja prema Sautolu, i dalje ka reci.

Sećao se starog zamka, opasanog visokim zidom, iznad kojeg su provirivale krošnje starog drveća. Bio je već blizu njega, te skrenu poljskim putem, pa kod prvog šumarka ugasi motor i, pošto proveri oružje, krenu pešice. Desetak minuta kasnije nalazio se pod zidom koji je ograđivao zapušteni park dvorca.

Oslušnu, i pošto nije čuo ništa, lako poskoči i uhvati se za jednu granu koja se bila opustila preko zida. Oproba hoće li izdržati njegovu težinu, a zatim se hitrim pokretima izdiže do vrha ograde. Otpaci stakla uzidani na vrhu ograde zaprštaše pod njegovim gumenim donovima. On se prebaci na drvo i skliznu niz deblo do zemlje.

Čudila ga je tišina u dvorcu, jer ako ga naseljavaju ljudi Smitsono-

vog kova, mora biti kakva terevenka do zore, ili će negde primetiti stražara. Možda se osećaju sasvim sigurno ovde u samoći – pomisli. A možda su već odmaglili. Ako im je Viliijams javio da se za njih interesuje inspektor Rozberi, onda su sigurno vrlo daleko. Ali, treba videti!

Sikert priđe velikoj zgradi sa zadnje strane i počeo da osmatra kako da uđe u nju. Sa te strane dvorac je okruživalo nekoliko manjih zgrada, koje je zub vremena doveo do rušenja. Oko tih zgrada videli su se neki veliki sanduci, burad sa kojih su spali obruči, ostaci nekakvih kočija, i mnogo drugih otpadaka.

Baš kad je Donald opipavao mala vrata koja su nekada bila određena za poslugu, i vodila u suteran, sa svih strana ga obasjaše jaki mlazovi džepnih lampi. Bio je zaslepljen.

– Gore šape, inspektore! – čuo se promukli glas jednog od napadača.

Sikert munjevito razmisli šta da uradi. Svaki pokušaj da potegne revolver završio bi se jedno – njegovom smrću.

– Dakle, znali su da dolazim, Viliijams ih je obavestio zaključiti i diže ruke.

– Tako! – obradova se neko – A sada se okreni prema zidu odbaci ogrtač i sve stvari!

Donald posluša, i ležernim pokretom skide ogrtač.

I sve ostalo od cipela do sakoa. Samo veš neka ti ostane – čulo se dalje naređenje.

– Čemu to? – upita Sikert.

Sada su napadači obrazovali polukrug oko njega. Dvojica su imali mašinske puške, a ostala četvorica revolvare. Bilo je nemoguće pokušati išta pred sedam uperenih cevi. I zato on ponovi pitanje.

– Zašto me svlačite?

– Poznato nam je da Lun ima svakakvih majstorija u svom odelu, počev od gasa u šeširu i cipelama, pa do noževa, rezervnih revolvare i

sličnog – čuo se onaj promukli glas.

Tek sada Sikert shvati da oni pogadaju – ko je on. Ali, kako se to dogodilo, kada bi i sam inspektor Rozberi ustuknuo da je sreo svog savršenog dvojnika? Donald nije nalazio odgovor. Ali, znao je da će ga zlikovci odmah ubiti ako im se suprotstavi. A njemu je bilo potrebno vremena, što najčešće daje neku šansu.

Zato poslušaj, i kleče, odveza cipele, skide pantalone i kožnu vundjaknu i odbaci beretku s glave. Sada je Džems Smitson buljio u njega.

– Je li moguće?! Ipak tu nešto nije u redu. Lun je bar trideset godina mlađi... – mrmljao je gledajući povijena leđa, i sve one znake starosti na licu i rukama uhvaćenog. – Vežite ga i vodite unutra – dodade.

U dvorcu ih dočekaše još četiri naoružana čoveka, i cela povorka se uputi memljivim holom, sa čijih je zidova opadao malter. Udoše u jednu sobu koja je iznenađivala svojim izgledom. Ta velika prostorija bila je bogato nameštena. Veliki kamin bacao je rumeno svetlo na teške plišane zastore, nove fotelje, sto i dva ležaja, na kojima su čebad i čaršavi pokazivali da je tu neko spavao do malopre.

Sikerta posadiše na jednu stolicu i čvrsto ga svezашe. On ih je posmatrao mirno i sa prezrivosm smeškom. Bilo je očito da se zločinci osećaju neprijatno pod njegovim prodornim pogledom. Neki oboriše glave i povukoše se u mračniji deo sobe.

– A sad nas napustite. Ostani samo ti, Kabote – čuo se promukli Smitsonov glas. – Ostali na posao. Spremite ptice za transport, a ostali na stražu. Neka neko pode kolima prema gradu, u izvidanje. Ako naiđe policija, pružite otpor, i povlaćite se prema podzemnom izlazu.

– Oho! Pa vi ste se uplašili – nasmeja se Sikert.

– Zaveži! – dreknu Smitson.

– Ko si ti, zapravo? – upita Kabot, krivovrativ čovek, dugih ruku.

– Trebalo bi da me poznajete – nasmeši se Sikert.

– Ova varka ti nije uspela, neznanče. Trebalo bi da čitaš čitulje. Šta kažeš na to? – cerio se Smitson, prilazeći mu s leđa.

– Ne razumem...

– Razumećeš. Jučerašnje novine donele su vest da je stari inspektor Rozberi ispustio svoju plemenitu dušu... Ah! Kakva majstorija! Ali, mi ipak ne verujemo u vampire i duhove. Inače se ne bismo nastanili u ovakvom dvorcu – smejaio se Smitson.

Donald je ćutao, razmišljajući grozničavo. A tada oseti da mu Smitson nadnosi nešto nad glavu. Iskrenuvši glavu, Sikert vide u njegovim rukama otčepijenu flašu viskija.

– Da pokvasimo malo – cerekao se Smitson.

Iz flaše zaklokota piće i mlaz se sručio na Sikertovu glavu, cureći mu dalje niz lice.

– Proturijaj ga dobro nekom krpom – obrati se Smitson Kabotu.

– Nadam se da ćemo odmah videti ko se izdaje za duha onog prokletog Rozberija.

Dok je Kabot otvarao orman i vadio neku prljavu košulju, Sikert je pokretao ruke, pokušavajući da se oslobodi veza. Ali one su bile suviše čvrste. Ostalo mu je jedino da mirno sačeka šta će se dalje dogoditi. Setio se mornara Makfersona i požalio što ga nije poveo, i ostavio na straži van ograde dvorca. Sada bi se mogao pouzdati u njegovu pomoć. Ovog momenta zaključivao je da usamljeni borac ipak lako strada.

Kabot grubo istrilja Donaldovu glavu, pri čemu kosa dobi mestimično plavosmede mrlje, a lice porumene i dobi mladalački izgled. Smitson se sada smejaio šarenoj

Sikertovoj kosi sa koje je teško silazila naročita bela boja.

— Oho! Gledaj čuda! Izgleda da sam pogodio. Tako brzo mogao nas je pronaći samo Lun, kralj ponoći. Medžesti, kakva vam je to kruna na glavi?

— Suviše rano se raduješ, Smitson! — preseče ga Sikert.

— Objavio si nam rat do uništenja. To je dovoljno da te odmah ubijemo — dodade Smitson mračno.

— To je jedino što još možete učiniti pre nego što stignete na vešala.

— I dalje pretiš? Bilo bi bolje da se sporazumemo. Kazaćeš nam gde je tvoj novac, i sve ono što si uzeo od starog Majnarda. Mislim da si uzeo mnogo i od Brauna i Falka. To bogatstvo može da te spase.

— Zanimljiv predlog. Ali, jednom Smitsonu se ne veruje. Takva budala ipak nisam — rugao se Sikert.

— Popustićeš ti kad vidiš šta zna Džems Smitson. Sada nemamo mnogo vremena za razgovor, jer treba da se selimo. Otkrio si naše najbolje sklonište — reče Smitson, i iznenada udari Sikerta otvorenom šakom preko lica.

Donaldove oči sevuše.

— Kabote, pogledaj je li sve spremno — naredi Smitson.

A sam počeo brzo da sprema svoje stvari. Isprazni fioke stola, uze mašinsku pušku iz ugla sobe, opasa još jedan revolver i nabaca veš u veliku putnu torbu. A zatim pritisnu zvonice na stolu. Jedan gangster se pojavi u vratima.

— Roj, ponesi ovog dole. Odgovoraš mi za njega. Ako nas neko napadne, ili se šta desi, isprazni mu šaržer u glavu. Jesi li me shvatio?

— Da, gazda, sasvim. — isceri se Roj i počeo da odvezuje Sikerta od stolice, a onda ga umota u jedno ćebe, i preko svega sveza čvrstim konopcem. — Tako, bebece, da ti ne bude hladno! Roj će te nahraniti ako zaplačeš. Hajde, ni-na, ni-na...

— smeja se podižući Sikerta na snažna pleća.

Posle telefonskog dogovora detektiv Edi Kenford i reporter Arhur Markinč su se našli u prijatnoj tihoj kafani u Ulici Sent Džems. Bio je to njihov prvi sastanak od kad je Edi angažovan da radi za račun lorda Halibartona i gospode Dramond.

— Rekao si da imaš neke novosti — progovori Markinč pošto otpi gutljaj viskija.

— Došao sam na jednu ideju onog momenta kad sam razgovarao sa gospodom Dramond. To je bilo jedino čega sam se setio — počeo da priča detektiv. — Devojke su otete u večernjim haljinama, bez ičeg, sem večernih torbica, pa verujem da su otmičari morali da im nabave potrebne stvari.

— To je zanimljiv zaključak, ali ne pruža mnogo nade — primeti Markinč.

— Ja sam sudio ovako. Devojke su otete. To je činjenica. Postavlja se pitanje zašto su otete. Radi ucene? Svakako ne, jer ko bi platio za te siromašne devojke više nego što vrede haljine i lažni nakit na njima? Možda neki manijak, koji želi da drži u ropstvu lepe i mlade devojke. Taj bi oteo jednu, ili nekoliko, a ne četrdeset i jednu...

— To je logika koja može nešto i da znači.

— Dakle, otmičari mogu jedino da prodaju devojke, i da tako naplate svoj trud, ogromni rizik i sve troškove oko otmice. Nije isključeno da se otmičarima ne isplati pojedinačno odvođenje devojaka, pa su odlučili da naprave veliki posao...

— Možeš li smanjiti pretpostavke? — upade Markinč.

Nema ih više. Računao sam da otmičari moraju paziti da devojke ne izgube od lepote, da se ne razbole, i slično. Zbog toga će ih obući, hraniti i čuvati dok ih ne transportuju.

— Moguće je da su one već daleko od Engleske — primeti Markinč.

– I to je moguće, ali je malo verovatno. Svi brodovi koji su od momenta otmice isplovili iz naših luka temeljno su pretreseni. Dakle, može se verovati da ih banda skriva dok se ne ukaže bolja prilika. Igrao sam na tu kartu, i pokazalo se da ne grešim.

– Šta kažeš? – uzviknu Markinč.

– To nije mnogo, ali je nešto. Evo šta je: poslao sam Čarlija i Dijanu da malo istražuju po robnim kućama. U robnoj kući »Vud i Koneko je odjednom kupio pedeset kompleta ženskog veša, ubrusa, četkica za zube, vunених džempera, cipela i sukanja.

– Oho! Veoma interesantno! – uzbudi se Markinč.

– Naručilac je tražio da se sve to spakuje u pedeset jeftinih kartonskih kofera. Platilo je gotovim novcem, a račun glasi na internat u Sautvorku. U robnoj kući su se začudili što robu nije trebalo isporučiti u Sautvorku, koji je tu preko Temze, nasuprot Sitiја...

– Poznajem London – nasmeja se Markinč nervozno.

– Znam, čoveče, ali slušaj. Narudžbina je isporučena, i ostavljena, u dvorištu bara »Ekseter«, u predgrađu Vimblon. Ispitali smo, ipak, je li internat vršio takvu nabavku, i pokazalo se da je čak i naše pitanje smešno. Mi naše devojke ne oblačimo tako. One su kćeri trgovaca, i imaju garderobu, ehej! – rekao je ekonom internata.

– A kad je nabavka izvršena? – upita Markinč.

– To je najčudnije u celoj stvari. A možda to objašnjava i broj kupljenih kompleta ženske odeće. Nabavka je izvršena tri dana pre otmice. Zločinci su, možda, predviđali da će broj otetih biti nešto veći, ali su znali da će oteti devojke koje će biti u večernjim haljinama, ili će imati samo po jednu haljinu, a to je sada, u jesen, malo.

– Šta si preduzeo dalje?

– Skoro ništa. Odgovornost je ogromna, i ja bih bio dužan da ove detalje saopštим Skotland Јardu, jer ako saznaju da sam bio na tragu, a nisam ih obavestio, navući ću sebi strašan bes na vrat, i pitanje je da li bih mogao opstati kao detektiv...

– To je tačno – primeti Markinč.

– Šta predlažeš?

– Da pozovemo Diksona i da se sporazumemo o svemu. Uslovi su da ostvarimo punu saradnju. Zajednička istraga, ti stičeš pravo naplate, jer si doprineo otkrivanju otmičara, a ja imam prve izveštaje i podatke pre drugih listova – nabrajao je Markinč.

– To je jedini izlaz. Da pozovemo Diksona ovamo? – upita Edi.

– Učini tako, bolje je nego da mi idemo tamo. Ovde smo, ipak, na neutralnom terenu – nasmeja se Markinč.

Pritisnut pisanjem štampe, zahtevima vlade, uzbuđenjem i žalošću porodica i odsustvom svakog traga u isleđivanju otmice, Dikson je bio na ivici snage. Inspektoru se učinilo da ga kostobolja jače napada i da mu se kosa brže proroduje, a vid naglo slabi. Bio je već spreman da zatraži da se istraga poveri nekom drugom inspektoru, i da prizna svoj neuspeh. Zahvatala ga je apatija, a nervoza se pojačavala.

Zvonjenje telefona, koje je u njegovoj kancelariji bilo, tako reći, neprekidno, dovodilo ga je do ludila. Ali se nije usuđivao da se ne javi, stalno očekujući neku novost, jer su nekoliko stotina agenata, detektiva, inspektora, policajaca i raznih stručnih saradnika neprekidno radili, tražeći put ka otmičarima.

Na Edijev poziv, Dikson se odmah odazva:

– Šta hoćeš, do vraga?!

– Želeo bih da te vidim, stari prijatelju – veselo reče Edi.

– Nećeš me videti, jer nemam vremena ni za svoju Helen. Već nekoliko noći nisam spavao više od dva sata. I molim te da se gubiš bestraga, i da me ne gnjaviš – čuo se umorni inspektorov glas.

– Majkl, dragi prijatelju, nemoj tako da proklinješ svog Edija. Imam za tebe jednu priču koja će te izuzetno zanimati.

– Šta imaš?

– Nešto o devojkama. Zanimljivo je – odgovori detektiv.

– Slušaj, Edi! Ako me lažeš, sigurno ću te ustreliti kad te sretnem i saznam da lažeš. A sada se nacrtaј ovde – brundao je Majkl Dikson.

– Nećemo tako, inspektore. Dodi ti ovamo. Ja sam sa Markinčem u kafani u Ulici Sent Džems, pa pohaјtaj u naše prijatno društvo. Čekamo te. Do viđenja!

– Slušaj! Čekaj, Edi! – čulo se kako se inspektor nervira, ali Edi spusti slušalicu.

Uskoro su se Kenford i Markinč nagađali s inspektorom, koji je bio zapanjen otkrićem detektiva.

– Kako se, do vraga, i mi nismo setili toga?! – čudio se, utvrđujući kako je jednostavne zaključke izvodio Edi.

– I ja sam slučajno došao na to – umirivao ga je detektiv.

– Ali, to je tako prosto, a tako...

– Sve što je genijalno uvek je i jednostavno – smejao se novinar.

Počutaše nekoliko trenutaka, svako utonuo u svoje misli. Prvi se trže inspektor.

– Krećimo! – pozva ih kratko!

Pošto se naspavao, mornar Samuel Makferson je neko vreme očekivao da mu se javi Sikert. Ali ga ubrzo uhvati nervoza. Iznenada mu sinu da se Donald možda upustio u kakvu opasnost još protekle noći.

– Da, to liči na njega. Otišao je sam, a mene ostavio da se izleža-

vam – pomisli, i skoro mu suze pođuše.

Ipak je čekao sve do podne, a onda ne izdrža više, i krenu. Bio je odlučio da nastavi tamo gde su njih dvojica prekinuli u momentu Hesovne smrti. Sećao se imena Smitsona i Kabota.

– Moram saznati ko su oni – promrmlja sebi u bradu dok se spremao.

Izlazeći, pogleda svoj novčanik. Veći deo tromesečne zarade, isplaćene pre tri dana, bio je još tu. Uze taksi i poveze se u Ist End.

Zalazio je u krčme, kafane, biliјarske sale. I svuda je vešto počinјao razgovor o svom »prijatelju Smitsonu«, ili pominјao Kabota, koji mu je dužan »pozamašnu svotu«.

Blížilo se veće, a još nije znao kako da ih nađe. Uđe u jednu krčmu blizu parka u kvartu Battersi. Kroz prozor se videla prilјava voda Temze. Namestio se i mahnuo kelneru, koji je taman poslužio jedina dva gosta u suprotnom uglu.

– Jedan viski sa sodom, prijatelju, i nešto za tebe. Mogu biti i duple čaše – naruči.

Kelner ga osmotri, i kad oceni da je mornar mamuran, donese dve duple čaše za viski. U jednoj je bio viski, a u drugoj obična voda. Kelner je radije naplaćivao viski, a popio vodu. Makferson ničim nije pokazivao da primećuje tu podvalu, nego ispi svoj viski i zatraži da se ponovo natoči piće za oboјicu. Kelner opet sebi natoči vodu.

Mornaru nije bilo teško da se pravi pijan, jer je već bio poprilično popio, obilazeći sumnjive lokale.

– Taj Smitson se izgubio... Ni Kabota nema, nema nikog... Ja ne mogu de budem sam – mrmlјao je za sebe, ali tako da ga kelner čuje.

– Rekli ste nešto o Smitsonu – primeti kelner.

– Ne, ništa... Jedan moj prijatelj... Smitson je, ipak, hulјa... Rekao je da će me potražiti... I Kabot

je hulja... A treba da ih vidim... To je posao... — mrmaljao je pijano.

— O kom Smitsonu je reč?

— Smitson je hulja — zanemario je Makferson kelnerovo pitanje.

— Tražite li vi Džemsa Smitson i Gordona Kabota? — upita kelner.

— Još po jedno piće... Donesi, prijatelju.

Kelner donese viski i vodu, i ponovi svoje pitanje.

— Ne mogu da ih nadem... Oni su, znači, hulje...

— Raspitajte se u baru »Ekseter« u predgrađu Vimbldon. Ja sam tamo bio barmen, ali sam se posvadao sa Vilijamsom. Znam i tu dvojicu — pričao je kelner.

— Nikoga ja neću da tražim... Oni su... — šutnu mornar. — Meni je od ovog viskija zlo — reče i ustade, teturajući se.

Pošto je platio piće, odgega nemarno napolje i nastavi da posrće do iza ugla. A onda požuri, zaustavi jedan taksi i naredi da ga odveze do »Eksetera«.

Bio je među prvim gostima, jer se bar punio tek posle dvadeset sati. Zato sede uz šank, i opet počasti barmena. Počeše da razgovaraju.

Barmen Džo je još uvek bio, pod utiskom sinoćnog događaja, i nije mogao da izdrži a da u jednom ovakvom razgovoru ne pomene sablast umrlog inspektora Rozberija.

Mornar se trže neprimetno, ali nastavi pijano da razgovara.

— Šta može da traži jedna sablast... jedan duh... ovde? To ti ne verujem... Kako se ono zoveš?

— Džo se zovem. Veruj mi, istina je — šaputao je barmen. — Ja sam od deset sati šef sale, a ovde dolazi Poli. Ona je lepuškasta, i gosti vole kad je ženska za barom. A ja sam šef sale. Gazda meni najviše veruje.

— Greši... Ti pričaš o duhovima, a takve priče ne može da priča jedan šef sale — govorio je Makferson mašući prstom ispred svog nosa.

— Ali, kad ti kažem, bio je inspektor Rozberi, koji je mrtav.

— Ovde su ga ubili?

— Uh! Ne, čoveče! On je umro i pojavio se kao duh ovde, sinoć posle ponoći.

— Je li nešto pio? Možda je bio pijan? — smeja se mornar.

— Ne, čoveče! Bio je kod gazde na razgovoru — pokaza Džo rukom prema zavesi, iza koje je bio prolaz ka Vilijamsovoj kancelariji.

— Kako je izgledao? Imaju li duhovi i noge? Kakve su mu oči? Kažu da ih duhovi nemaju — zanovetao je mornar.

— Do vraga, ti me zavitlavaš! — pobuni se Džo.

— Ja tebe? Obratno je, dragi moj! Ti meni pričaš koješta. Misliš, mornar je budala... Hajde, kaži ti meni kako izgleda taj duh?

— Imao je belu kosu, prodoran pogled, modre oči, visok...

— Duh nema oči, ja to znam... Meni je Smitson pričao jednu sličnu glupost, ali ja to ne verujem... Ne verujem ni Kabotu, koji isto tako priča gluposti.

— Vi poznajete o Kabota? — odjednom kelner prede na »vi«, i zauze oprezan stav.

— Oni su moji prijatelji... A Smitson je ipak... Neka, reći ću ja njemu da nije lepo da sa šefom šale »Eksetera« izmišlja priče i zavitlava starog morskog vuka... Ipak si ti, Džo, veliki lažljivac. I Smitson...

— Slušajte vi, gospodine. Taj čovek, koji je izgledao kao duh, baš je tražio Smitsona. Čuo sam posle kako je gazda javljao Smitsonu...

— Sve su to priče... Dosta je toga. Daj mi još jedno piće, ali tamo za stolom. Ne mogu da čučim na ovoj stolici kao vrana na kolcu — ote-tura se mornar preko sale.

Gosti su pristizali u grupama i pojedinačno, i uskoro barmen postade šef sale, a njegovo mesto zauze devojka. Makferson plati i ostade dremajući za stolom.

U jednom momentu iskoristi priliku i šmugnu ka Vilijamsovim vratima. Otvori ih i ugleda vlasnika bara, koji je prelistavao nekakve račune.

— Šta hoćete? — upita Vilijams i sledi se videći revolver u mornarovo-voj ruci.

— Čuti! — podviknu mu Makferson okrećući levom rukom ključ u bravi iza svojih leđa.

A onda pride Vilijamsu, odvuče ga u ugao i unese mu se u lice, pritiskujući mu cev revolvera na grudi.

— Slušaj, huljo, tako mi Neptuna i svih sirena, nimfi i ajkula u vodama dva okeana, bićeš mrtav onog momenta kad zaključim da lažeš! Jesi li me razumeo, mešino?

— podviknu dajući svom licu najstrašniju grimasu.

— Ali, ja ne znam šta vi hoćete? — drhtao je plašljivi Vilijams.

— Brzo mi ispričaj šta se dogodilo sa čovekom koji je bio prošle noći ovde.

— Bilo ih je više...

— Znaš ti, huljo, na koga mislim! Ko se raspitivao za Smitsona?

— Ali, ja... nisam hteo da kažem. Uplašio me... Bio je mas... maskiran kao inspektor Rozberi... Čim je otišao, javio sam Smitsonu — mucao je Vilijams, misleći da je mornar Smitsonov čovek.

— Šta si rekao tom čoveku? — podiže mornar cev revolvera pred oči vlasnika bara.

Crni otvor revolverске cevi fascinirao je, oduzimao moć rasuđivanja i izvlačio reči, kao da ugroženi hoće njima da ga začepe.

— Rekao sam mu da je Smitson u dvorcu... Ništa drugo mu nisam rekao... On je otišao, a ja sam javio... — Javio sam Smitsonu, i on je mogao da ga sačeka...

— Gde je taj dvorac, koji dvorac?

— Pa vaš, kod Nortolta... Imam i taj telefon... Evo ga, upisan je na ploči mog stola, radi hitnosti... Javio sam...

Mornar ga povuče do stola i traži da mu pokaže broj.

— Ako si me slagao, znaj da ću doći i uvući ti cev pištolja u usta. Skoro se neće ni čuti, ili ću te umoriti na jedan strašan mornarski način — pretio mu je Makferson.

— Ništa nisam slagao, ništa! Kunem se! Smitsonu sam javio...

Mornar spusti revolver i zadenu ga za pojas. Vilijams odahnu i pokuša da se osmehne. A onda ga pogodi munjevit udarac teške mornarove pesnice. Vilijams tresnu o zid, ali održa se na nogama i otvori usta, iz kojih poispada nekoliko zuba i proli se krv. Drugi udarac bio je još jači, i nije bio poslednji...

Vilijams se polako, već bez svesti, skljkoka na pod. Neko je kucao na vrata. Mornar pride prozoru, pogleda u dvorište, i skoči. Ubrzo je bio daleko od bara u kome je saznao da je njegov prijatelj u strašnoj opasnosti.

Kucanje na vratima Vilijamsove kancelarije se ponovi, a onda neko provali vrata i upade. Bili su to inspektor, detektiv i novinar.

— Ovde je neko bio do maločas — osvrnu se Edi.

Dugo su drmusali onesvešćenog Vilijamsa. Markinč je primenio i veštačko disanje, a Edi je sipao Vilijamsu viskija u usta.

— Udavićeš ga! — protestovao je Artur.

— Uspravite ga i polijte vodom — savetovao je Dikson.

— Ko je to učinio? Šta ste uradili s mojim gazdom? — protestovao je Džo, stojeći u vratima.

Inspektor mu pokaza svoju značku i otera ga da donese vode i ubrus.

— I nikome ni reći! — pripreti mu.

Tek četvrt sata kasnije Vilijams je bio u stanju da govori, savlađujući jak bol u vilici i ustima, zbog polomljenih zuba.

Ali znajući da je pred njim inspektor iz Skotland Jarde, pokušavao je da prikrije mnoge stvari.

— Pogledajte ovo — pruži mu inspektor nalog za hapšenje, pripremljen za svaki slučaj.

— Vi me hapsite?! — uplašeno upita Vilijams.

— Imamo nalog. Zavisi od vaših odgovora. Zato vas opominjem da ne vrdate — reče Dikson umornim, ali pretećim glasom.

— Meni svi prete. Prvo Rozberi, pa Smitson, pa mornar... Ja ništa ne znam... Zašto me optužujete?

— Za učešće u otmici devojaka!

— viknu Dikson.

Vilijams zinu.

— Šta kažete?! Mene?

— Da, vas. Ovde je istovareno pedeset kofera sa opremom za te devojke. Pričajte, brzo! Inače ćemo vam dodati optužbu da ste otežali spasavanje četrdeset života, a tada vam ne gine električna stolica — brzo ga je zbunjivao inspektor.

— Ja sam mislio da su to Smitson i Kabot negde ukrali, iz kakvog skladišta. Nisam ni znao šta je u koferima... Odmah su ih odneli — branio se Vilijams.

— Promislite, i ispričajte nam o svemu što se dogodilo od tog momenta.

Vilijams je pričao kako su Smitson i Kabot odvucli kofere. Ništa više nije znao da kaže, iako je bio rešio da govori istinu. Od prošle noći počele su da se događaju čudne stvari. Prvo je došao duh inspektora Rozberia...

Vilijams je ispričao o svemu što se ovde dogodilo prilikom Sikertovog dolaska, pa zatim o razgovoru sa Smitsonom, i na kraju o upadu strašnog mornara.

— A ja ništa nisam skrivio — pravdao se.

Inspektor pride telefonu i pozva kvartovsku policiju.

— Ipak ćemo vas zatvoriti, da opet ne telefonirate Smitsonu — zaključio.

A onda se obrati Ediju i Markinču:

— Treba požuriti.

Mašući novčanicom od deset funti ispred nosa jednog vozača taksija, Samjuel Makfer-son ga je pitao:

— Hoćeš li da me voziš do Vemblija i u okolinu, da me čekaš na jednom mestu i slično?

— Plaćićete nešto i za čekanje. Ali, ne bih vozio ako je to nešto... Znate, čovek mora da pazi — objašnjavao je vozač.

Mornar mu pruži novčanicu i vedro namignu.

— Ne brini, sve je to čist posao. Mora čovek malo da se razmrda — reče neodređeno i uđe u automobil.

Vozač taksija se vešto probijao kroz gust saobraćaj na londonskim ulicama. Mnogobrojni automobili su grabili da negde stignu pre nego što se spusti magla koja je padala oko ponoći. Približavali su se dani kada se magla ne diže ni ujutro, i danima prekriva grad, i celu Englesku. Ali sada se spuštala posle ponoći, i proredivala bi se kad bi sunce skočilo, da se u toku dana sasvim izgubi.

Stigoše do Vilesdana, i na putu prema Vembliju mogli su mnogo brže da voze. Kada skrenuše na jug, prema Nortoltu, mornar upita vozača zna li za usamljeni zamak.

— Vozio sam jednog gospodina tamo reče vozač.

— Onda parkirajte tri do četiri stotine jardi ispred zamka. Tu me sačekajte dok se vratim — objasni mornar.

Sve je išlo kako treba, i mornar se približavao ogradi dvorca lagano koračajući i opipavajući glatku dršku svog »džepnog topa«, revolvera kalibra 45, kakvi se proizvode samo još u Americi, u staroj Koltovoj fabrici. Tu revolverčinu, i dovoljno municije, kupio je od nekog američkog mornara u Plimutu.

Prilazeći ogradi, oslušnuo je čuje li se šta. A onda se prebacio na istom mestu na kom se prebacio i Sikert. Ali, on se nije imao čega plašiti, jer je dvorac bio prazan.

Pregledao je sve prostoriije, i oćenio, da je tu bilo gužve, i da je dvorac napušten u brzini. Lutajući po podrumu naiđe na jedna okovana vrata, koja su zbog nećega cviolala na šarkama. Pride im i oćkri da vode u podzemni hodnik. Poće njime, i posle nekih dvesta jardi naiće se u nekom šibljju, koje je prikrivalo izlaz. Oćatle je nastajala staza, na kojoj su se videli tragovi mnogih nogu.

Sledio je tragove nekoliko metara, a onda se na njega srući nekoliko ruku. On se trće i instiktivno udari najblićeg napadaća.

Neko jauknu. Mornar strese jednog napadaća s leća i udari ga nisko. Ali još dvojica se baciće na njega.

— Predaj se, inaće ćemo te zaklati! — pretio je jedan od njih.

Sa strane zasvetle rućna lampa, i Makferson primeti kako u ruci najblićeg napadaća zablistala noć. Drugi je imao mašinsku pućku u ruci, ali nije mogao da puća, zbog ostalih napadaća, koji su bili oko mornara, ili pokućavali da ga dograbe. Sada su se svi pokajali što nisu odmah upotrećili orućje. Videli su da ćetiri ćoveka nisu uvek dovoljna da obore i veću jednog.

— Gore ruke! — vikao je neko.

Ali, Makferson nije ni pomićljao da posluća. On se baci u stranu, tako da pade iza dvojice napadaća koji su se previjali po zemlji pogoćeni njegovim pesnicama. U istom momentu izvuće svoj »ćžepni top«, opali nekoliko metaka.

I Smitsonovi momci otvoriće vatrju, ali se Makferson, u općtoj gućzvi, već bio odvaljao desetak metara ućesno i sklonio se iza neravnine, meću šibljje. Oćatle je pućao u pravcu plamićaka koji su se pojav-

ljivali ćas na jednom, ćas na drugom mestu.

Neko jauknu. Makferson pomisli: onaj tone. Paćljivo nanićani prema mestu sa koga je jedna mašinska pućka zasipala snopovima kurćuma. Kada okide, mašinka se poćiće šaljući poslednji rafal u mraćno nebo, a onda ućuta.

— Policija! — viknu neko.

Paljba odmah prestade. Smitsonovi momci pobegoće, ne pokućavajući da pomognu ranjenima, a još manje da pokuće mrtve. Izgledalo je da odlaze. A onda zaprćta još jedan rafal. Poslednji. Jedan Smitsonov momak je pućao na dvojicu svojih ranjenih drugova, koji su pokućavali da ustanu. Trudio se da ne ostane živ niko od onih koji bi mogli nećto da kaću. Bilo je to Smitsonovo narećenje, iako ti momci nisu znali gće je ostali deo bande. Oni su samo imali narećenje da vide hoće li policija ili neko drugi stići u dvorac, da bi se znalo da li je samo Sikert oćkrio njihov trag.

Sada su znali da Sikert nije jedinij, jer u daljini su urlale policićske sirene. Jedva dva minuta kasnije, ćitava ćeta policajaca opkoljavalala je mesto na kome se odigrala borba izmeću mornara i Smitsonove bande.

— Šta sada da kaćem? — mislio je mornar gledajući kako reflektori obasjavaju bojiće i kako sa svih strana pristiću policajci.

— Ruke u vis! — podviknu mu jedan policajac.

Mornar nevoljno diće ruke. Nekoliko policajaca pretraćivali su okolinu.

— Svi su mrtvi — zakljući jedan od njih.

— Koliko je mrtvih? — upita Dikson, koji je pristizao.

— Pet mrtvih i jedan živ. Evo ga ovće — ćuo se odgovor.

Inspektor pride Samu i dobro ga osmotri.

— Šta radić ti ovće? — upita.

— Izašao sam malo na čist vazduh, ali sam primetio da klima ovde nije zdrava — odgovori Sam.

— Kako se zoveš?

— Ja sam mornar bez broda Samuel Makferson. Hvala mom pokojnom tati Bilu Makfersonu, koji mi je kao jedino blago ostavio to prezime — deklamovao je mornar.

Inspektor ne izdrža da se ne nasmeši.

— Imaš li oružje? — pitao ga je dalje.

— Već su mi ga oduzeli ovi momci. Nadam se da će mi vratiti tu igračku — pokaza Makferson na policajce.

— Baš igračka! To je top pokaza policajac mornarev revolver.

— Pripadaš li bandi?

— Ja? Nikako! Šetao sam ovuda. Zamolio sam jednog vozača taksija da me doveze ovamo, da malo razgledam ovu znamenitost — pokaza mornar rukom prema dvorcu. — Sad me čeka, i biće mu dosadno. Ali, neki momci ovde mislili su da mornar može da posluži i kao meta. Vežbali su se malo, ali...

— Meta nije pristala — nasmeja se Edi, koji je stajao iza inspektora.

— Odakle si došao ovamo? — pitao je inspektor.

— Pravo iz kreveta. Trgao sam se iz ružnog sna. Sanjao sam da mi moj pokojni tata Makferson naređuje da dodem ovamo... — razvezao je mornar.

— Izvesni Vilijams se ljuti na nekog mornara — upade Markinč, neobično zainteresovan mornarevim načinom izražavanja.

— Desi se to — odgovori Makferson malo nižim glasom.

— Vodite ga u dvorac! — preseče inspektor.

Policajci i detektivi su pretresali dvorac i skupljali sve što bi moglo da bude dalji putokaz. Našli su tragove devojaka: jedna otpala potpetica, duga devet santimetara, raznobojne vlasi kose, u podrumskoj perionici veša, potpisi na zidovima

podruma, i mnoge druge sitnice. Nije bilo sumnje da su i one bile ovde.

Za to vreme mornar je morao da priča svoju priču. Malo ju je preudio, da ne bi morao da kaže ništa o Sikertu.

— Sreo sam jednog svog prijatelja — govorio je. — A mnogo sam ga voleo. Zbog toga sam zakasnio na svoj brod.

— Kako se zove tvoj prijatelj? — upade inspektor.

— Don. Kako mu ono beše prezime? A, ne sećam se. Zove se Don... I taj Don je tražio neke devojke. A neki Vilijams je javio nekom Smitsonu... A taj Smitson je mogao da spremi stupicu za Dona... I meni je postavio zasedu... I ja sam se branio...

— Kako se zove tvoj prijatelj? To hoću da znam — ljutio se Dikson.

— To bih i ja hteo da znam. Ime mu je Don — tvrdoglavo je ponavljao mornar.

— Gde stanuje?

U Londonu, ali ne znam gde mu je stan. Mora da ima mladu i lepu ženu, pa ne vodi prijatelje kući.

— Šta još znaš o njemu?

— Dobar je to drug. Jednom su me napali... — počeo mornar svoju dugu priču.

— Zaveži! — viknu inspektor i počeo da šeta po sobi u kojoj je prošle večeri bio Sikert.

Tada uđe jedan policajac i pokaza neko smotano odelo. U ruci je držao par cipela.

— Ovo smo našli iza jedne sporedne zgrade. To je neko čudno odelo. Puno je nekih ampula, igala, odvrtaca, turpija i koječega. Dva naša čoveka su razbili dve ampule, i sad leže bez svesti. Tu je sve — raportirao je.

Svi se skupiše, i s interesovanjem su posmatrali odelo.

— Ima li još koja čitava ampula? — upita inspektor.

— Nema. Bile su te dve, i ispale su na kamen pri pregledu odela. Ko-

lega se nije nadao da u njemu ima nešto lomljivo – objasni dežmekasti policajac.

U tom momentu Markinč je držao jednu cipelu. Bio mu je poznat izgled tih cipela, sa debelim gumenim donovima. To je Sikertova obuća, pomisli. U tom momentu na debeloj peti oseti, pod prstima, čvrstu ivicu, i zakači je noktom. Bila je to nekakva pokretna poluga, koja se teško izvlačila. Pritisnu jače, i oseti kako nešto tiho prasnu, kao kad se rasprsnuo mehur od sapunice.

Tek tada se setio šta bi to moglo biti, ali bilo je kasno. Oseti da gubi svest, i stiže samo da sedne na pod. I ostali se srozaše. Samo je mornar, čije su oči svetlele, pritisnuo skut ogrtača na lice i zaustavio dah.

U poslednjem momentu pruži ruku i zadrža inspektora Diksona, koji je stajao pred otvorenim kaminom, pa je mogao nezgodno da padne, i udari u kamenu ivicu. Spusti ga pažljivo na zemlju, pritrča stolu i uze svoj revolver, koji je bio tamo sa rezervnom municijom, a zatim se lagano išunja napolje.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je pred tajnim izlazom. Povuče se do šiblja, puzeći odmače pedesetak metara, i ustade. Magla je bivala sve gušća, i on jedva nađe mesto gde ga čekao vozač taksija.

Ali, još iz daleka primeti da pored taksija stoje i jedna policijska kola. Zato tiho skrenu ka kanalu, i nestade.

Policajac koji ude da izvesti da je pretres dvorca završen prestrašeno kriknu, ugledavši sedam ljudi kako leže, kao mrtvi, na patosu. Dunu u zviždaljku, i napravi zabunu. Grupa policajaca zaglavi ulaz, i uskoro se nad svakim onesvešćenim nadnosio po jedan od njih.

– Živi su – reče visoki policajac.
– Ne vide se nikakve rane ni tragovi – dodade drugi.

– Ovo je čudno – čulo se dalje. U tom trenutku pokrenu se Edi.

– Šta se to dogodilo? – upita zbunjeno.

Gledale su ga oči desetak policajaca, kao da gledaju nekog duha. On postavlja pitanje koje bi oni hteli njemu da postave! Onda počese da se pokreću i ostali. Uskoro se svi koji su bili onesvešćeni našdoše na nogama. I svaki je pitao šta se to dogodilo.

– Ona cipela... prozburi Markinč s osećanjem krivice.

– Šta je sa cipelom? – upita Dikson.

– U njenoj peti bio je gas koji je poznat samo Sikertu. To je njegovo odelo – odgovori Markinč.

– Ali kako?...

– Ja sam nehotično povukao tvrdu ivicu na peti, jer sam prepoznao cipele – objašnjavao je Markinč.

– A sam si pisao reportaže, čak i knjigu, o toj aferi! – prekorno dobaci ljutiti inspektor, sećajući se da Skotland Jard još ne zna sastav gasa koji Sikert upotrebljava za trenutno onesposobljavanje ljudi.

Taj gas je upotrebljen svega nekoliko puta. Sada ga je Sikert napao, krećući u poteru za otmičarima. Razmišljajući o tome, Dikson primeti da u sobi nema mornara.

– Gde je Makferson? – viknu.

Svi se zagledaše. Ali niko nije znao kako je, i kada Sam nestao. Jedino su mogli da utvrde da je odneo i svoj »džepni top«.

Bilo bi suvišno reći da su stotinak policajaca još nekoliko sati pretraživali dvorac i okolinu. Stručnjaci su snimali sve što bi moglo da posluži kao dokaz, skidali mnogobrojne otiske sa svega i svačega i pravili dokumentaciju kakva mora da nastane u ovakvom slučaju.

A Dikson je beležio u svoju beležnicu, između ostalog, i ovakav zaključak:

»Dakle, očito je da je u otmicu umešan Džems Smitson, poznat

kao čovek koji je više puta odgovarao pred zakonom, ili bio pod istragom. Trgovao je raznim viškovima, kradenom vojničkom robom i drogama. Suden je i zbog nekoliko prevara... Od pre tri godine ima malu agenciju za prodaju nekretnina, koja je, u stvari, samo fasada za sumnjive poslove.

Drugi je Gordon Kabot, poznat pod nadimkom Krivovrati. Pet mrtvih otmičara nisu još identifikovani.

Čitao je nekoliko trenutaka, a onda pozva detektiva iz svog odeljenja.

— Postaraj se da se odmah utvrdi da li se među otiscima nalaze i otisci Smitsona i Kabota. Njihove otiske imamo u kartoteci, jer su bili hapšeni. Isto tako da se nađu i njihove fotografije i raspišu poternice svim policijskim stanicama u Engleskoj, internacionalnoj policiji, a naročito našem birou Interpolu, i graničnim i carinskim kontrolnim organima.

— Razumem, gospodine inspektore! — reče detektiv.

— Pripremite, i donesite meni na potpis, i kratak izveštaj o celoj stvari, za Intelidžens servis. Nadamo se i njihovoj pomoći. Izveštaj za nadležne napisaću sam — zaključujući Dikson.

U ovom trenutku bio je prosto drugi čovek. Ni traga od umora i apatije. Osećao se kao lovac na tragu. I ožiljak na licu bio mu je rumen.

— Da li da nešto preduzmemo protiv mornara? — obrati mu se poručnik Mould, koji je slušao razgovor i zapovesti date detektivu.

— Hm! — progunda Dikson. — Pa ovaj... Za njega važi isto što i za Sirkerta. Neka se vade kako znaju. Taj trapavi mornar je već napravio bandi neprilika. Možda će još...

— Ali... — htede poručnik nešto da protivureći.

Inspektor ga ošinu pogledom.

— Mislim da je vaš zaključak ipak bolji od moga — nasmeja se poručnik kiselo.

U tom trenutku ude Markinč.

— Sedi ovde, piskaralo! Šta ćeš sve naškrabati o ovoj uzbudljivoj noći? — obrati mu se Dikson.

— Počinjem ovako: Inspektor Dikson na tragu otmičara... Opet tajanstveni Lunov gas... Šta je sa krajem ponoći?... Tragovi u dvorcu... To bi bili međunaslovi.

— Uh! Uh! Pa London će sutra da se zgrane... Ali, mogli bismo da odredimo šta možeš da napišeš — počeo inspektor.

— Nikako! — skoči Markinč. — Sporazumeli smo se da pišem slobodno, i ne želim...

— Ne želiš da te uče policijski inspektori — pomirljivo se nasmeši inspektor. — Ali, nisi pomenuo i jedan ovakav međunaslov: Slavni detektiv Edi Kenford imao je sjajnu ideju...

— E, takve primedbe primam — razveseli se novinar.

Dva minuta kasnije svadao se preko telefona sa bunovnim stenografom svog lista i diktirao reportažu.

— Jesi li pametan?! Pa rotacija već melje jutarnje izdanje, već je zora — suprotstavljao se stenograf.

— Kaži da zaustave i daj mi dežurnog urednika — ljutio se Markinč.

Uskoro se javi urednik.

— Halo, Markinču, slušaj! Rotacija je zaustavljena. Video sam prvi deo reportaže i izvestio direktora. Glavni urednik je već ispisao belešku da ti se sutra isplati nekoliko tričavih funti. Ima li tamo novinara drugih listova?

— Nikog! Ja sam slučajno ovde.

— To tvoje slučajno... U redu, evo ti stenografa. Predložiću da se kazni sa deset odsto plate zbog suprotstavljanja uglednom reporteru našeg lista. On te sluša, gud baj!

Markinč se nasmeja i nastavi da diktira.

Dok su ga nosili niz stepenište, Sikert je čuo mnogobrojne ženske glasove, s kojima su se mešali uzvici gangstera.

One su, dakle, ovde, pomisli, i od bola se ugrize za usnu. Uvidao je grešku, jer nije trebalo da dođe ovamo sam, i upadne u ošinjak.

U podrumu je bilo mračno, samo su ručne lampe osvetljavale stepenište.

— Nisu sve tu. Jedna nedostaje! — vikao je neko.

— Pretražite svaki kutak! Ona se sklonila tu negde — čuo se ljutiti Smitsonov glas.

Snopovi svetla šarali su podrumskim prostorijama, ali nestale devojke nije nigde bilo. A onda se iza Roja i Sikerta začu vika:

— Kuda, kuda, ptičice?

Začu se vrisak devojke, koju je jedan gangster otkrio gore u holu, i sada ju je vukao u podrum.

— Pustite me, sama ću! — govorila je devojka, videvši da je uhvaćena, i da joj je otpor uzaludan.

Vežan i umotan, Sikert je posmatrao scenu u podrumu. Na dnu stepeništa stajao je gangster s mašinskom puškom u ruci. Pride mu Smitson, pa obojica digoše glave prema stepeništu. Otuda je dolazila visoka devojka, u dugoj večernjoj haljini, sa dubokim izrezom oko vrata. Njena lepota, svileni haljina i njen prkosni smešak odudarali su od podrumske vlage i grubih lica otmičara.

— Pa to je Virdžinija Grej! — reče Smitson. — Ta devojka je proketo drska. Već treći put pokušava da pobegne.

— I pobeći ću jednom, a onda teško vama — odgovori devojka, i prođe pored gangstera prezrivo okrenuvši glavu na drugu stranu.

U tom momentu ugleda vezanog Sikerta, koga je Roj bio spustio do svojih nogu. Zagledala se u lice vezanog čoveka i zatreptala očima, ali jedan od gangstera je gurnu na-

pred i ona se uputi prema vratima, iza kojih su već bile ostale devojke.

— A sada moraš malo da ideš, jer je hodnik nizak — reče Roj Sikertu i oslobodi mu noge.

Vukao ga je za sobom, i nadoše se u podzemnom hodniku. Pred njim se čuo bat koraka. Uskoro se nadoše napolju.

— Vežite ih jednu za drugu — čuo se Kabotov glas.

Roj ponovo sveza Sikertu noge i podiže ga sebi na leđa.

— Težak si kao zemlja, ali Roj je još uvek snažan — gundao je zločinac.

Nosio ga je za kolonom devojaka, vezanih konopcima, tako da mogu da idu jedna za drugom. Sikert se seti starih gravira na kojima je video slične scene odvođenja roblja. Ovde su nedostajale klasične kamdžije i jauči. Umesto toga zlikovci su nosili automatske puške i revolve, a devojke su posrtale, jer su im potpetice upadale u raskvašenu i meku zemlju.

Tako svi stigoše do kanala, uz čiju je obalu bio usidren jedan šlep. Preko uske daske, devojke su se pele na šlep i nestajale u otvoru na palubi. Roj unese i Sikerta.

— Kreći tamo! — ču se Smitsonov glas.

Ispred šlepa se čulo zvrjanje motornog čamca, a zatim laki trzaj označi pokretanje šlepa.

Devojke su žamorile, držeći se za metalna rebra šlepa. Pred njima je stajao Kabot i držao u ruci nož na pero.

— Tišina! — vikao je prigušeno i jetko. — Kojoj ćujem glas išaraću joj lice ovim nožem. Nekoliko zarez, i biće rugoba za ceo život.

Devojke se umiriše. Sikert je posmatrao šlep. U prednjem delu stajala je gomila jeftinih kartonskih kofera. Nije mogao da odgonetne šta je u njima.

Dok su se vozili kanalom i slušali zvrjanje motornog čamca, Sikert je posmatrao devojke. Primetio je da

ona devojka koja je pokušala da pobegne neprekidno gleda u njega. Njene krupne oči postavljale su mu nekakvo nemo pitanje. On joj se osmehnu. Nije mogao ništa drugo da učini.

Vožnja šlepom trajala je jedan sat, i Sikert je ocenjivao dokle su mogli stići. Zaključio da bi trebalo da su negde spram Sautola. I baš tada šlep uspori i pristade.

— Tiho i mirno izlazite u grupama po četiri! — čulo se Smitsonovo naređenje. — I svaka neka ponese po jedan od ovih kofera.

Sikert je brojao devojke. Izvedeno je deset puta po četiri, a onda ostade samo još Virdžinija Grej. Nju povedoše Smitson i Kabot, zašavši ispred Roja koji ponese Sikerta.

Napolju ugledaše pustu obalu. Ostale devojke su već bile nestale, i Sikert se obazirao s čuđenjem. Ali kad zadoše iza negovane šume, koja je obrazovala pravougaonik, Sikert primeti dva velika kamiona — hladnjače. Odmah mu je bilo jasno kako otmičari misle da odvezu njega i devojke do drugog skloništa.

Iza debelih vrata ugleda devojke koje su bile poredane i vezane za kuke za meso. Svakoj su usta bila vezana da ne može vikati, iako bi se to teško čulo kada se vrata zatvore. Pored njih su bili koferi.

Na isti način otmičari smestiše i Virdžiniju i Sikerta. Bilo je neprijatno u hladnoj i masnoj hladnjači. Telo je klizilo po podu, iako je bilo vezano, a za sedenje je bilo neugodno. Uredaji za rashlađivanje bili su isključeni, ali je unutra bilo hladno; mirisalo je na meso i iznutrice zaklane stoke.

Između vezanih devojaka smestiše se i dva Smitsonova čoveka, s automatskim puškama.

— Pazite da se ne ugušite unutra — reče jedan od njih Kabotu.

— Ostavio sam otvoren uredaj za ventilaciju, ali to nije dosta ako se budemo dugo vozili. Zato ću zausta-

viti kad bude trebalo. Lupite kunkom tamo napred — objasni vozač.

A onda se vrata hladnjače zalupise, motor zabruja, i kamion počeo da skače po neravnom putu. Nekoliko minuta kasnije osetiše da je kamion izašao na asfaltni drum. Ali, Sikert više nije mogao da oceni u kom pravcu se kreću.

Putovanje je trajalo dugo. Dva puta su zaustavljali i otvarali vrata da ude čist vazduh, ali oba puta je to bilo na pustim mestima i zbog guste magle Sikert nije mogao da oceni gde se nalazi. Oba puta video je samo mrak i osećao je kako se magla uvlači u već zagušljivi prostor, koji je sada bio ispunjen čudnom mešavinom mirisa ženskog tela i zaklane stoke.

— Smitson je sila! Kako se samo dosetio da iznajmi ove hladnjače! — govorio je jedan od stražara.

— Pa to je jedini način. Mora da smo noćas prošli bar pored deset policijskih patrola koje traže devojke — odgovori mu drugi.

— Zamisli da su se setili da pogledaju šta voze ove hladnjače.

— Nastradali bi smo samo mi. Smitson i Kabot su se odvezli svojim kolima — gorko reče rošavi stražar, i upali džepnu lampu, da nade cigarete.

Bilo je već svanulo kad su se zaustavili. Vrata hladnjače su se otvorila i s jutarnjim svetlom unutra je nahrupila magla. Sikert ugleda samo jedan zid i vrata neke podrumске prostorije. Roj ga iznese i spusti niz stepenište, a zatim počeo da silaze devojke.

Otete devojke bile su smeštene u veliku prostoriju, koja je nekad morala biti vinski podrum, jer se još uvek osećao miris vina. Ali sada je bila preuređena da posluži kao sklonište. Primitivni ležaji pored zida bili su načinjeni od klada koje su nekad postavljene pod burad. Preko klada su bili poredani delovi

nekakve ograde od letava i nekoliko raščupanih madraca, s oprugama, koje su virile kroz prljavo platno. Gomila slame bila je nabacana nasred prostorije, a pored nje se videlo stotinak starih vojničkih čebadi, kupljenih verovatno u stari-narnici. Čebad su zaudarala i bila su pocepana.

U uglu je bio ograđen mali prostor sa rupom vezanom za kanalizaciju, a blizu njega je u hidrant bila uključena duga gumena cev, iz koje je kapala voda. Ti detalji nisu izbegli Sikertovom oku.

Nameravaju da ovde drže devojke sve dok se ne stiša uzbuna zbog otmice i dok ne uredi sve za transport, pomislio je, razmatrajući postupak otmičara.

Dok je on posmatrao šta se događa, devojke su otvarale kofere i probale veš, suknje i džempere. Nisu se ustručavale što je među njima jedan vezani čovek. Samo jedna od njih mu dobaci:

— Gospodin izigrava poštenjaka i skriva pogled! Drugi bi iskolačio oči i zinuo. Ovakva revija se retko vidi!

Ostale devojke su se smejale.

A onda se čuše glasovi u hodniku. Okovana podrumaska vrata se otvoriše i u njima se ukazaše cevi mašinskih pušaka, a onda uđe Roj. Pride Sikertu, odveza mu noge i povede ga napolje. Ljudi sa mašinskim puškama opet zatvoriše vrata.

Roj odvede Sikerta uz stepenice i kroz mračan hodnik do jednih vrata. Kada ih otvori, ukaza se velika soba, čiji su prozori bili zazidani, i koja je nekad morala služiti kao magacin. Sa tavanice je visila električna svetiljka, a pod njom je bio namešten velik sto, oko koga su bile klupe i stare, rasklimatane stolice. Na jednoj je sedeo Smitson.

— Izgubili ste svoj dvorac — posmešno se Sikert.

— Istina je, imamo neprilika zbog tebe — isceri se Smitson. — Ali tvoje neprilike će biti znatno veće!

Možeš da se spaseš, ali treba brzo da govoriš.

— Na primer? — upita Sikert i sede na jednu klupu.

— Daj nam adrese svojih stanova i kaži gde su ti novac i dragocenosti. Onda ćemo te pustiti, i zaboravićeš da smo se sreli. Prethodno ćemo stvoriti dokaze da si i ti učestvovao u otmici, što će da nas štiti od tvoje osvete — govorio je Smitson.

— Lepo zamišljeno — nasmeja se Donald. — Ali, ja neću da sarađujem s vama. Osudio sam vas na smrt, i kazna će biti izvršena.

— Pa, on je lud! — dobaci Kobot.

— Svakako je i lud, ali ne toliko da nam ne bi uspelo da ga nateramo da cvili i moli — zareža Smitson.

Čekali su nekoliko trenutaka. Onda Smitson klimnu glavom Roju. Roj izide, i vrati se noseći elegantno muško odelo. A zatim odveza Sikerta, i držeći uperen revolver, naredi mu da se obuče. Za to vreme Smitson se cinično smeškao. Sikert nije mogao da odgonetne taj postupak, ali obuče odelo, jer mu je bilo neophodno.

— Kao da je skrojeno za mene — primeti vedro.

— Lako je nabaviti odelo za tako skladnog i lepog čoveka, samo kad se zna njegova visina — nasmeja se Smitson.

Ali, taj smeh je bio čudan, i nije odgovarao momentu. Sikert zaključujući da se zločinac smeje zbog nečeg drugog. Ujedno ispita mogućnost da napadne i pokuša da umakne. Ali, izgledi su bili slabi. Roj je držao uperen revolver, a vrata su bila daleko. Pored toga, tu su bila tri naoružana čoveka, a pred vratima Smitsonovi momci s automatskim puškama. Oni bi upali čim bi osetili i najmanju gužvu, a iz zatvorene prostorije se nije moglo izići, zbog zazidanih prozora. Zato je Sikert čekao. Roj mu opet sveza ruke i posadi ga na klupu.

— A sada slušaj, Sikerte! — poče Smitson. — Jednom sam čuo čudnu priču. Bilo je to odavno. Jedan persijski šah kažnjavao je svoje neprijatelje na čudan način. Imao je harem od pedeset lepotica iz kojeg se nije moglo pobeći. Ubacio bi tamo svog neprijatelja...

Sikertu poče da biva jasno šta Smitson smera.

— Ali, ti nisi persijski šah, nego prijava uštva! — upade.

— Čekaj malo, Sikerte, još nisi čuo priču. Kad bi taj šah ubacio svog neprijatelja u harem, ovaj bi se neko vreme osećao ugodno. Ali onda je počinjalo... persijski žene u haremu su mu prilazile. Njima je bilo dosadno... Poigrale bi se sa zarobljenikom. Poneki bi izdržao nekoliko dana, a onda je shvatao šta se događa... Svaki je pokušao da se ubije, ali mu žene to nisu dozvoljavale. Umirao je u njihovim rukama, kao ptica kojom se igraju dvadesetak dečaka.

— Pogadam na šta misliš — rugao mu se Sikert.

— Slična sudbina čeka i tebe. Ostavićemo te sa četrdeset devojaka, koje su već nekoliko dana odvojene od sveta. Njima je već dosadno... Reći ćemo im da mogu da rade sa tobom sve što žele, i da si ti izmislio ovu otmicu, ali smo te mi prešli. Šta kažeš na to?

— One nisu žene iz drevnog harema, i ne veruju jednom takvom gadu — odgovori Sikert.

Ali, neka laka jeza mu se pela uz leđa. Znao je da neće biti prijatno ostati zatvoren sa četrdeset i jednom devojkom.

— Mi sada moramo da se pritažimo — nastavljao je Smitson. — Gazda je naredio da se čeka. Ja i Kabot ćemo se skloniti. Ostavićemo samo pet mornaka sa automatskim puškama, da vas čuvaju. Oni baš sada ubacuju sanduke sa konzervama, dvopekrom i pićem. Ovo poslednje je zbog tebe, devojke treba malo da se napiju...

Slušajući ga Sikert je pri pomenu reči »gazda« shvatio da iza Smitsona i Kabota stoji još neko, i zato upita:

— Jesu li to gazdine ili tvoje ideje?

— Moje i gazdine — odgovori Smitson. — Kada se odlučiš da govoriš, momci će te spasti od devojaka. A da li si odlučio da govoriš, javićeš im kad budu ulazili da pogledaju je li sve u redu. Oni će me obavestiti o tome.

Tada Roj upitno pogleda Smitsona.

— Da, vodi ga Roj, među devojke. Ja ću doći da pogledam je li sve kako treba — zaključio Smitson.

Još dok ga je Roj vukao hodnikom, Sikert je osluškivao čuje li se kakav zvuk iz okoline. Ali sve je ukazivalo da je ova zgrada na nekom usamljenom mestu, daleko od puteva i grada, jer spolja nije dopirao nikakav zvuk, iako su vrata u dnu hodnika bila otvorena i kroz njih je ulazilo dnevno svetlo.

— Na kakvom se to prokletom mestu nalazimo? — upita on Roja, u nadi da će mu ovaj možda nešto odgovoriti.

— I da znaš, ne bi ti koristilo. Ovo je idealno mesto. Na hiljadu jardi niko ne može da pride jer je sve ograđeno. A dovoljno je daleko da niko ne može čuti tvoje jauke kad te šćepaju one devojke — pričao je Roj otvarajući okovana podrumška vrata, pored kojih su stajala četiri momka s automatskim puškama.

Čim ga uvede unutra, Roj se skloni i propusti Smitsona, koji s vrata poče da govori:

— Devojke! Vas čekaju divni dani. Kupuju vas dva istočnjačka kralja, za svoje hareme. Ideju za to dao je ovaj fini gospodin ovde — pokaza on na Sikerta. — Ali, on je hteo da prigrabi lavovski deo za sebe, i mi smo ga prešli. Sad vam ga

poklanjamo, da se zabavite njime kako znate.

Devojke zažagoriše. Sve su gledale u Sikerta.

— A sada da vam kažem još nešto. Imate vode, hrane i ćebadi. Čim budemo mogli, prenećemo vas na luksuzni brod, gde ćete imati sve. Tamo vas čeka bezbrižan život...

— U javnim kućama neke proklete luke u Aziji ili Africi! — upade Virdžinija Grej.

— Ne, mala, nije tako. Stvarno smo vas prodali dvojici kraljeva. Jedan, stariji, kupuje samo petnaest. Njemu ćemo poslati one koje ne budu poslušne. Među njima i Virdžiniju. Ostale kupuje jedan mlad i lep kralj — objašnjavao je dalje.

— To je interesantno — nasmeja se jedna od devojaka.

— Ja se ne bih ljutila da me prodaju kralju — dodade druga.

— Nisi bila izbiračica ni pre — jetko joj dobaci Virdžinija.

Iz ugla se čulo jecanje. Jedna devojka je plakala.

Smitson im mahnu rukom i izide. Vrata se zatvoriše i začu se spuštanje teške metalne reze. Sa tavanice, kroz zaštitnu rešetku, dopiralo je svetlo i osvetljavalo Sikerta, oko koga su se skupljale devojke. Njihovi pogledi su ga ispitivali.

Senzacionalna reportaža Artura Markinča uzbudila je London do te mere da je ona bila tema razgovora na svim mestima. List je bio rasprodat za jedan sat, i u toku dana morali su da štampaju još tri vanredna izdanja. Zato su urednici i novinari drugih listova besneli.

I već u svojim večernjim izdanjima još oštrije su napali policiju, pravili aluzije na račun Reportera Markinča, Lunovog poznanika. A sumnje protiv Sikerta bile su provučene kao crvena nit. Bila je to svojevrsna osveta tih novinara. Bili su ljuti na inspektora Diksona, i nje-

gov su uspeh nazivali jurišem na otvorena vrata.

»Skotland Jard stiže kasno« — »Napad na praznu tvrđavu gangstera« — »Otmičari vuku za nos inspektora Diksona« — »Blaženi san od opojnog gasa zaustavio policiju« — »Skotland Jard i policija nisu uspeli da zadrže ni zagonetnog mornara« — »Samozadovoljstvo zbog uspeha koji je još jedan veliki neuspeh«.

To su bili naslovi u novinama. Ispod tih naslova bilo je izliveno mnogo zući, izraženo mnogo nepoverenja u sve o čemu je pisao Markinč. Jedino je Arturov list ostao miran. Reporter je između ostalog pisao:

»Nema mesta panici! Skotland Jard i policijske snage su na sigurnom tragu, i samo je pitanje trenutka kada će devojke biti oslobođene... Zagonetni Lun je takode na poslu. Imaćemo priliku da još jednom vidimo da zločin ne može ostati nekažnjen, i da su prošla vremena trgovine belim robljem. A slučaj ove otmice je anahronizam, i inicijatori i učesnici otmice će stići na gubilište«.

Citajući te retke, inspektor Dikson je uzdisao. On je najbolje znao da je to optimizam bez podloge. Policiji nije uspelo da pronađe ni Smitsona ni Kabota, a još manje neki trag od devojaka. Dva otmičara su se negde sklonila i sada ih nije bilo moguće pronaći. I verovalo se da su već napustili Englesku i odveli devojke.

Diksona je mučila i zagonetka Donalda Sikerta. Gde je taj lukavi i čudni Lun? Da li je i on pretrpeo neuspeh? Da li je živ?

Inspektor potraži broj telefona detektiva Kenforda i pozva ga.

— Ed, imaš li još kakvu ideju?

— Ništa, dragi inspektore, baš ništa! Ispustili smo onu veliku šansu. Zakasnili smo, i to nam se osvetilo — čuo se Edijev odgovor.

Zaista je bilo čudno kako su devojke nestale. Tragovi koji su vodili

iz dvorca kod Nortolta do kanala ukazivali su da su devojke odvedene čamcima, ili nečim sličnim. Zato su alarmirane patrole na svim kanalima, na Temzi, i u svim pristaništima na reci. Pretreseni su svi plovni objekti oko Londona, u prečniku od sto milja.

Na drumovima je policija zavirivala u svaki automobil, svaki autobus, pa čak i u mrtvačka kola. Podizane su cirađe sa kamiona i pregledani tereti.

Ali, eto, dva kamiona – hladnjače nisu bili sumnjivi. A, što je još gore, niko se više nije sećao da su prošli nepregledani.

– Pravo je čudo kako su izmakli – odgovorio je Edi. – Ja verujem da su otmičari pobjegli s devojka u grad. To im je bilo najbliže utočište.

– Edi, ako nešto saznaš, ne budi sebičan – govorio je dalje inspektor.

Ediju je bilo žao inspektora, jer je njegov glas bio umoran, a reči su mu odavale očajanje. Dikson je bio pred kapitulacijom. Taj goropadni i uporni inspektor stario je, i postojao slab. Pritisak sa svih strana remetio je njegove misli, razbijao i poslednju trunku samopouzdanja i bacao ga u malodušnost. A to nije ni bilo čudno, jer se nije radilo o otmici jednog čoveka, nego o masovnoj otmici, koja je bacila ljagu na celu zemlju. Slične stvari se nisu više događale ni u najdivljijim krajevima Afrike i Azije, ni u prašumama Južne Amerike. A eto, usred Londona su otete tolike devojke.

To je, zaista, strašno. Zato je i neuspeli bio strašan. I zato nije bilo čudno što je inspektor Dikson prvi put u svom životu molio jednog privatnog detektiva da mu pomogne.

– Šta predlažete? – pitao je Dikson šef Skotland Jarda, pola sata posle inspektorovog razgovora sa Kenfordom.

– Moramo pronaći Smitsona i Kabota. To je jedini trag. O njima

znamo sve, ali se ne pojavljuju ni u svojim stanovima ni u lokalima u koje su ranije zalazili. Svaki engleski policajac, detektiv, inspektor i carinik ima fotografije Smitsona i Kabota – odgovorio je Dikson.

– Požurite, požurite, inspektore! Vlada je u neprilici. Opozicija je potegla stare argumente protiv nas... Imaćemo neprilika... – govorio je šef, ne znajući šta da savetuje svom inspektoru.

– Žurimo se, a naši ljudi, tako reći, i ne spavaju.

– A šta je sa tragovima kamiona kod Sautola?

– Tražimo te kamione, ali ih još nismo našli – odgovori inspektor.

– Pregledajte sve kamione u Londonu!

– Pregledali smo. Ako su samo izmenili gume, to je dovoljno da nam izmaknu.

– Objavite to u novinama, i tražite da vam građani jave ako nešto znaju o dva desetotonska kamiona koji su te noći voženi u pravcu Sautola Ilinga i Brentforda – zaključio šef.

Dok je policija tražila Smitsona i Kabota, još neko je želeo da ih nade. Bio je to Samjuel Makferson. Pošto ga je u dvorcu poslužila sreća da mu se ukaže mogućnost za bekstvo, on se nije dvoumio da je iskoristi.

Čamcem se prebacio na dugu obalu kanala i pešice krenuo ka gradu. Kada bi u daljini ugledao kakav automobil, sklanjao se pored puta, idući tako sve do prve autobuske stanice. Tu je seo u autobus i odvezao se do centra grada. Svratio je u hotel, odspavao do devet sati i ~~ponovo~~ krenuo da traži neprijatelje svoga druga.

I sada se uputio pravo prema Vimblodnu.

Prilazeći baru „Ekseter“ znao je da tu neće zateći nikog. Ali, hteo je da sazna adresu vlasnika, s kojim

je već imao onaj neprijatni razgovor. Zato uđe u dvorište bara i pride zadnjem ulazu. Tamo je jedna žena izlivala u slivnik kofu prljave vode.

– Molim vas, gde mogu da nađem Viliijamsa? – upita ženu.

– U policiji. Uhapšen je i nije se vratio – odgovori ona i oštro ga odmeri.

– A gde je Džo?

– On je kod kuće – odgovori žena i htjede da zatvori vrata.

Mornar stavi nogu između vrata i dovratka, a onda iz džepa izvadi jednu funtu.

– Budite ljubazni, kažite mi njegovu adresu – reče i pruži joj novčanicu.

Žena uze novac, sleže ramenima i kaza adresu.

– To je tu blizu, na mansardi, Džo nije oženjen, i ja sam mu stotinu puta rekla da nađe sebi jednu poštenu ženu... – pričala je, puštivši vrata.

– Da, njemu treba jedna pametna žena – prekide je mornar i mahnu joj odlazeći.

Deset minuta kasnije peo se uz mračno stepenište stare četvoro-spratnice. Izgledalo je da u tihoj kući ne živi niko, jer se ništa nije čulo. Bila je to jedna od onih zgrada u kojima žive londonski radnici i koje ožive tek kad prestane rad u fabrikama i radionicama i kad se mnogobrojna deca vrate iz škole. Makferson pokuca na vrata stana na mansardi. Morao je dugo da lupa, jer zvono nije radilo. Bunovni Džo, koji je spavao posle noćnog rada, jedva je otvorio oči i dogegao je do vrata.

– Ko je? – upitao je dodirujući bravu.

– Otvori, prijatelju, šalje me Viliijams – reče mornar.

Vrata se odmah otvoriše, i Džo zinu od čuda. Htjede da zatvori pred Makfesronom, ali ovaj je već ulazio i, pošto odgurnu Džoa, sam zalupi vrata.

– Zašto si se uplašio? Ja hoću samo da porazgovaram s tobom – obrati mu se, razvlačeći lice u široki osmeh.

– Tvoj... Vaš razgovor sa Viliijamsom... Ja neću tako... – mucao je Džo povlačeći se natraške.

Mornar sede u rasklimatanu i prijavu fotelju i zagleda se u prestravljenog kelnera.

– Ti si mi jedina šansa, Džo. Samo ti možeš da mi pomogneš u ovoj stvari – počeo da govori.

– Ja ne znam ništa! – prekide ga Džo tresući se.

– Pa ja te još nisam ni pitao šta hoću da znam, a ti već odbijaš. Nećemo tako, Džo! Usidri se u toj fotelji, priberi se i slušaj šta hoću da znam.

Džo navuče pantalone, ogrnu se pocepanim kućnim ogrtačem i sede.

– Slušaj, prijatelju – nastavljao je mornar. – Mi smo mali ljudi, i nas ne bi trebalo da se tiču neke stvari. Ali, prokleti život to ne dozvoljava. Tebe teraju da radiš po dvanaest sati u onoj prijavoju rupi i da služiš najgore kućkine sinove.

– To je istina! I često moram da trpim uvrede, a ponekad i udarce – živnu kelner.

– Ja sam, vidiš, mornar, i ti si kelner. Ja plovim u jednom gadnom i smrdljivom mrtvačkom kovčegu, a ti živiš u drugom, isto tako smrdljivom, samo taj ne plovi. Ja sam usamljeni jadnik, a ti isto tako. Je li tako?

– Istina je, tako mi svega na svetu – odobravao je Džo.

– A imaš li ti prijatelja?

– Mislim da nemam.

– A ja, vidiš, imam samo jednog. Divan je to čovek. Dao bih glavu za njega. Hoćeš li da stekneš dva dobra prijatelja?

– Uvek sam želeo da ih imam, ali nikada nisam uspeo da ih steknem – odgovori Džo, očito se oslobađajući straha. – U onom prokletom mrtvačkom sanduku, kako ti nazi-

važ »Ekseter«, ne može se naći prijatelj.

— To je tačno!

— E, vidiš, sada bi mogao da stekneš odjednom dva prijatelja: mene i mog druga. A biti njegov prijatelj, to je nešto!

— Ko je taj čovek?

— To sada ne mogu da ti kažem. Ali, slušaj o čemu je reč. Neka prokleta banda otela je devojke. To je posao policije. Ali, zbog nečeg je u to umešan i taj moj prijatelj. Banda ga je šćepala, i drži ga negde, ako već nije ubijen.

— Ali, šta bih ja mogao tu da učinim? — upade Džo.

— Možda možeš. Ja hoću da upitam izvesnog Smitsona i njegovo društvo šta su učinili sa mojim prijateljem. Samo to hoću, tako mi svih uragana i morskih bura!

— Ja ne znam gde je Smitson.

— Ne plaši se, i daj mi neki trag da ga nađem, pa ćeš imati prijatelja, imaćeš dva prijatelja. Pokušaj da jednom stekneš prijatelja. Ima li smisla da se uvek plašiš i da skrivaš taj ološ?

— Rekao bih ti, ali ne znam adresu Džemsa Smitsona. Znao sam samo onu o kojoj ti je govorio moj gazda. Ja sam prisluškivao kad je pričao policiji.

— Reci mi znaš li nekog čoveka sa kojim si viđao Smitsona. To je sve što od tebe tražim. Mogao bih da te nateram da govoriš — pokaza mu mornar svoj »džepni top«. — Ali, više volim da razgovaramo kao prijatelji, i da to postanemo.

Džo je razmišljao. Njegovo lice je odavalo unutrašnju borbu i strah.

— Ali, moraš mi obećati da Smitson neće saznati ko te je uputio na trag — reče zatim.

— Može da me peče, ali neće saznati. Govori onda, drugar!

— Jednom sam prisluškivao razgovor između Smitsona i nekog Konora. To je čovek francuskog porekla, mislim da mu je ime Žilbert. Očito je da pripada Smitsonovoj

grupi. On je doneo one kofere u »Ekseter«. Ja se nisam usudio da pričam policiji, jer kelneri koji svedoče u takvim prilikama ne žive dugo... Strah me je i dok tebi govorim, ali ti mi se više sviđaš. Ne znam zašto, ali verujem ti.

— Pričaj šta si čuo od tog Konora.

— Zapravo, čuo sam od obojice. Sedeli su u loži pored koje sam ja stajao, odmarajući se posle naporene večeri, kad se bar počeo prazniti. »Kupi tu kuću, Konore«, rekao je Smitson. »Neupadljiva je i usamljena, a gleda na Epinsku šumu«, klimnuo je Konor glavom. »Treba je urediti i snabdeti. Hoću da imam mesto gde mogu biti miran i za koje ćete znati samo ti i Kabot«, dodao je Smitson.

— A da li su govorili gde se to nalazi? — upade mornar.

— Nisam čuo adresu, ali je bilo upadljivo to što se lako može naći. »Kuća ima lepo dvorište, koje gleda na ušće rečice u rezervoar. Blizu je i bazen za kupanje«, rekao je Konor. »Saglasan sam, kupi je, Konore. I prepisi je na svoje ime, jer će ostati tebi kad ja odem iz Londona. Gazda mi je rekao da ćemo se preseliti u Irsku, posle velikog posla«, govorio je dalje Smitson. Posle toga nisam više ništa čuo. Zaboravio bih i taj razgovor da se nije radilo o usamljenoj kući. A uvek sam sanjao o takvoj kući.

— To bi moglo da bude zanimljivo — reče Makferson.

— Posle sam gledao po planu grada. Tamo su divne vile. Ima ih malo i nisu velike. Na tom delu, prema ušću rečice u rezervoar ima svega sedam kuća. Tamo bi mogao da bude Konor, a on bi mogao da zna gde je Smitson — završi Džo.

— Lepe stvari si mi ispričao. Imam još nešto novaca, i evo ti deset funti. To te časti novi prijatelj. Ako si mi kazao istinu, nećeš se nikad pokajati... Ako nisi... — mornar zastade i licem mu prođe senka.

– Verujte mi, prijatelju! Svaka moja reč je bila istina – odgovori Džo.

Lice mu je odavalo iskrenost.

Dva sata kasnije mornar je izlazio iz totenhenskog katastarskog ureda i nosio adresu kuće koja se vodila na ime Žilberta Konora. Sve se slagalo sa onim što je ispričao Džo.

Samjuel je zviždukao neku mornarsku pesmicu, osvrćući se na natpise oko totenhenskog raskršća. Tražio je restoran u kome bi utolio glad. Uskoro ga je našao, i smestio se, naručivši obilat obrok, koji je trebalo ujedno da mu bude i ručak i večera.

Pošto se najeo, zapalio je veliku cigaru i pušio je pljučkajući jeftino vino. U njegovoj glavi stvarao se jednostavan plan: Nekako ću uhvatiti tog Smitsona i nateraću ga da kaže gde je Donald. A onda me ni svi morski đavoli neće zaustaviti da mu pritekнем u pomoć. Bio bi sasvim zadovoljan svojim planom i dosadašnjim uspesima da nije bilo jedne senke u njegovim mislima. Iako nije hteo u to da veruje, negde u dnu duše krio mu se užasni strah da se nešto teško dogodilo njegovom prijatelju. Poubijao bih sve te proklete bandite! pomisli pri tom.

Približavalo se veče kad izide. Uskoči u autobus i odveze se prema Ponders Endu. Tu izide i peške prode pored pruge, zapadnom ivicom rezervoara, koji je ličio na jezero dugo jednu milju.

Bio je mrak kad pređe most na rečici više rezervoara i nađe se blizu kuće koju je tražio. Usamljen, usred noći, gledao je u tom pravcu. Brojao je svetlosti kuća i gledao ka Epinškoj šumi koja je takođe bila opkoljena razbacanim svetlima, kao zvezdana palim na zemlju. To ga je podsećalo na noći na moru kad nema meseca i kad je voda

mirna. Tada se zvezde ogledaju u tamnoj morskoj vodi.

Pošto osmotri ceo kraj, pođe ka kući koju je tražio. Znao je da je to treća s ove strane puta. Ali, samo iz dve je dopiralo svetlo. Kad se nađe blizu kuće, utvrdi da je ona koju traži u potpunom mraku.

Polako je obilazio ogradu opipavajući svoj revolver. A onda, pošto se osvrnu, jednim skokom se prebaci preko ograde. Pažljivo je prelazio preko dvorišta. Psa nije bilo, i niodkud nije dopiralo svetlo.

Valjda nisu pobešli i odavde – pomisli i stade uz dovratak.

Tada mu se lice razvuče u osmeh. Iz kuće se čula muzika.

– Domaćini su kod kuće, zaključio i opipa kvaku na vratima.

Vrata su bila zaključana. Pogleda ka gornjem delu kuće. Na spratu je jedan prozor bio otvoren, ali u sobi nije bilo svetla. On opipa zid, bio je gladak i uz njega se nije moglo popeti. Ali tamo na uglu kuće se jedno drvo pelo do krova i dodirivalo ga granama.

Makferson nije bio čovek koji bi se dugo dvoumio. Pride drvetu, mornarski vešto i bez šuma se uspuza, a zatim pođe preko grane i dotače krov. Rukama opipa površinu i spušta se na nju. Krov je bio od pločica eternita. Smesa cementa i azbesta bila je dovoljno čvrsta da izdrži pritisak mornarevog tela. Ali, on, ipak, sede, skide cipele i čarape, pa ih stavi u velike džepove svojih mornarskih pantalona. Tako bos kretao se tiho i sigurnije.

Na krovu nađe otvor za tavan, ali je on bio iznutra zaključan. Mornar leže pored otvora i pažljivo počeo da odvaljuje jednu ploču eternita. Uskoro ona tiho prsnu, i ukaza se rupa dovoljna da se provuče ruka. Mornar počuta, da proveriti nije li neko čuo taj šum, ali sve je bilo mirno. Iz kuće je i dalje dopirala jedva čujna muzika.

Pošto provuče ruku, napipa rezu kojom je poklopac tavanskog ot-

vora bio zakačen, i skide je. A zatim se tiho spusti na tavan. Malom džepnom lampom, kupljenom na jednom putovanju u Japan, osvetli tavan. Bez smetnji stiže do stepeništa i nađe se na spratu.

Išao je polako hodnikom i otvorio vrata triju soba, ali u njima nije bilo nikog. Zato side u prizemlje i pođe prema prostoriji iz koje je dopirala muzika, koju je prekidao govor. Zaključivši da neko gleda televizij-ski program, i spremi lampu.

A onda pritisnu kvaku i oseti da vrata nisu zaključana. Zvuci televizora omogućavali su mu da to učini neprimеćen. Naglo otvori. Pred njim se ukaza idiličan prizor.

Na jednom kauču sedeli su zagrljeni muškarac i žena, a na dvema foteljama još jedan muškarac i još jedna žena. Svi su gledali prema televizoru, na kome je bila slika klaviriste čija ruka je munjevito prelazila preko dirki.

— Šta je, Konore? — upita promukli glas.

Makferson napipa prekidač i svetlost blesnu. Stajao je u vratima držeći revolver u ruci.

— Momenat, gospodo! Hteo bih da vam postavim nekoliko pitanja — reče brzo.

Dva muškarca skočiše, a žene preplašeno vrisnuše.

— Samo bez galame! Ruke gore, i...

Reći mu prekide udarac koji bi svakog drugog svalio na pod. Ali mornar se samo zatetura, i brzo se okrenu. Iza njega je stajao jedan čovek i ponovo je zamahnuo komandom oblog drveta.

— Udri ga, Konore! — viknu jedan od muškaraca i baci se prema mornaru.

Ali, mornar povuče okidač, i Konor zamahnu u prazno svaljujući se na pod. Drugi napadač je šćepao mornarevu šaku s revolverom pokušavajući da ga drugom rukom udari u lice.

— Sto mu... — viknu Makferson i njegova pesnica nađe napadačevo usko lice.

Mornar oseti kako se pod njegovom pesnicom rasprsnu hrskavica čovekovog nosa. To je bio poslednji momenat, jer treći čovek je već napadao. A taj je bio krupna ljudina, težak najmanje dvesta pedeset funti.

Samjuel se izvi i ujedno pogodi napadača niskim udarcem, od koga se ovaj zgrči i kleče na pod.

— A sada mir! — viknu mornar uperivši revolver.

— Ko si ti? — upita Smitson stajući i jedva dolazeći do vazduha. Mornar ga je prepoznao po opisu koji je dobio od Džoa.

— Valjda si čuo za Luna, kralja ponoći. Imaš čast da ga sada vidiš pred sobom — blefirao je Makferson.

— Ne... Nemoguće... On je zatvoren... Imam ga... — mucao je Smitson.

— Ja sam njegov duh. A to priznanje mi je i trebalo. Govori! Ako za deset sekundi ne budem znao gde je Donald Sikert, ti ćeš biti užasno mrtav. Bićeš tako mrtav da te neće prepoznati ni specijalni stručnjaci Škotland Jarde — reče Makferson.

— Nikad ga nećeš naći! Ja ne znam ništa! — vikao je Smitson.

— Brojim do deset, a onda pu-cam! Jedan... dva... tri... — počeo je mornar, prilazeći Smitsonu.

Kod sedam Smitsona probi znoj, i on klonu.

— Govoriću, proklet bio! A za ovo ćeš platiti životom.

Makferson ga udari preko lica.

— Ne preti, ljigava hobotnice! Meni ne preti! Gde smo ono stali? Kod devet, je li?

— Rekao sam da ću govoriti. Sikert je zatvoren u staroj fabrici likera kod Epinga. To je iza Epinske šume, na ivici...

— Kakva je to zgrada, i kako se može naći?

— Kad se od Voltama skrene prema Epingu i pride šumi, levo se vidi ograđeno polje, a nasred polja je napuštena fabrika. Pustićemo ga... Ali, mogu nešto i da ti predložim...

— Da čujem.

— Ovde imam dve hiljade funti. To je bogatstvo! Možeš ih uzeti pod uslovom da ne tražiš Sikerta, i da se izgubiš.

— Zar vam je Sikert tako dragocen?

— On nije ali nešto drugo jeste. Pustićemo ga ali da se ne mešaš u ostale naše poslove.

— Misliš na devojkę? Zanimljiv predlog. Ali ne verujem da imaš dve hiljade funti.

— Evo, ovde su, u sefu. Meri, evo ti ključevi, i pokaži momku tih dve hiljade funti — obrati se Smitson jednoj od devojaka, koje su preplašeno stajale iza fotelje.

— Hajdemo pokaži, lepotice! — dodade mornar.

Devojka, bila je to jedna lepuška-sta frizerka, Smitsonova ljubavnica, pride sefu skrivenom iza banalnog goblena i otvori ga. Držala je u ruci dva svežnja od po hiljadu funti.

— Baci to ovamo! — naredi mornar.

Ova posluša. On strpa novac u duboke džepove.

— Dobićeš još toliko kad se uverim da se držiš dogovora. A sada odlazi! — reče Smitson.

— Nikakvog dogovora nema dok ne čujem šta o tome misli Sikert — dobaci mornar i približi se Smitsonu.

Golema pesnica iznenada polete, a Smitson pade bez glasa.

Makferson pride devojkama i natera ih da sednu, a onda ih sveza. Zatim pride Kabotu, koji je još uvek bio u nesvesti i kome je iz nosa lopila krv. Sveza i njega. A onda sakupi sve gajtane, kajiseve, ubruse i slične predmete, pogodne za vezivanje.

Čvrsti mornarski čvorovi redali su se oko dvojice onesvećenih muškaraca i dveju devojaka.

— Tako, žgadijo! — zaključio mornar i iziđe, odgurnuvši Konorov leš s praga.

Pošto iziđe u dvorište oslušnu, da proveriti nije li neko čuo pucnje u kući. Ali sve je bilo tiho. Samo bi s vremena na vreme drumom prošlo neko vozilo. Negde u daljini čulo se brektanje mašine nekakve fabrike, a iza rezervoara klopavanje voza.

Makferson pregleda dvorište i otvori garažu. Velika luksuzna kola bila su spremna za vožnju. On ih istera u dvorište i onda se vrati gore i povuče Smitsona, koji je bio pretežak da ga čovek natovari sebi na leđa. Noge vezanog zlikovca udarale su o stepenište, ali to mornara nije nimalo brinulo. Pošto ga smesti na pod ispred zadnjeg sedišta automobila, otključa i otvori kapiju, a onda istera kola iz dvorišta, pa se hladnokrvno vrati, opet zatvori i zaključa kapiju, zazvižda jednu staru mornarsku melodiju i uđe u kola.

Vozio je drumom prvo na sever, onda skrenu na istok, nekim poljskim putem. Na jednom mestu se zaustavi i pogleda vezanog Smitsona, koji se beše osvestio. Podiže ga na sedište i upita.

— Vozim li dobro? Gde je to mesto?

— Ne! Ne voziš dobro, proklet da si! Nećeš nikad ni voziti. Ubij, ali nećeš stići tamo... Lagao sam te, i nikad ti neću kazati! Tvoj Lun je mrtav, i to će ostati! I ti ćeš biti mrtav — urlao je Smitson.

Mornareva ruka polete ka njegovom licu, i glomazno telo se sruši na pod automobila.

— Prenaglio sam, hiljadu mu havajskih gitara! — opsova Makferson i dunu u pesnicu.

A zatim je drmusao onesvećenog razbojnika, koji je ležao kao mrtav. Mornar je u sebi proklinjao, osluškujući kuća li srce u mlitavoj

telesini. Živ je, prokleti morž, ali je ovo i za njega bilo previše, zaključivši nervozno i osvrnu se, razmišljajući šta da uradi. Ostajalo mu je samo da sačeka dok se Smitson osvesti.

Za to vreme u Smitsonovoj vili Gordon Kabot se osvestio i počeo da ječi, teško dišući zbog marama na ustima, i previjajući se od bolova, zbog smrskanog nosa. Pokrenu se i počeo grozničavo da razmišlja, pri čemu mu se krivi vrat nadimao kao da se sva njegova snaga skupila u taj defektni deo tela.

Pogleda devojke. One su se grčile, ne mogući ništa drugo da učine. Samo im je iz očiju izbijao strah, a na licima se odražavala patnja zbog neugodnog položaja i vezanih usta. Televizijski program se bio promenio. Sada se davao film u kome je mlada lepotica plakala zbog saznanja da je verenik vara sa sredovečnom bogatom udovicom. Kabot skrenu pogled na ugašenu stojeću lampu, koja je bila visoka metar i po, načinjena od teške bronz. Uz šipku lampe savijala su se dva bronzana lista, čija je ivica bila tanka.

Možda bih nekako mogao da je oborim, pomisli i s mukom se otoktrljao do nje. Sruši je jednim naglim pokretom, i video kako se priključak odvoji od zida i gajtan pade na pod. On se nekako prevali preko srušene lampe i telo mu se nade na šipci... Ivica oštrog bronzanog lista dugog čitav jard žuljala ga je nesnosno. Ali nije ga napuštala nada, i počeo brzo da se pokreće, pazeći da struje veze o hrapavu i ostru ivicu bronz.

Trajalo je to čitavih pola sata. Bio je sav mokar od znoja, ali odjednom oseti da mu veze popuštaju. Uspelo mu je da izvuče levu ruku. Sada je išlo brzo. Za nekoliko trenutaka oslobodi desnu ruku, a onda odveza mnogobrojne čvorove, slobodno

odahnu i pride devojka. Htede da ih odveže, ali oceni da bi izgubio mnogo vremena, i zato pride telefonu. Okrenu jedan broj i sačeka.

— Halo! Ovde Drugi! Jeste li to vi gazda? — upita kad se sa druge strane začu miran glas.

— Jesam. Ali zašto zoveš, prokleti nespretnjakoviću? — Zar nisam rekao da se čuti i miruje! — čuo se odgovor.

— Znam, ali desilo se nešto nepredviđeno...

Kabot brzo ispriča šta se dogodilo te noći.

— Sto mu gromova! Upotrebiću poslednju rezervu! Evo me za petnaest minuta. Ti dotle osmatraj da li će se pojaviti policija. Čim stignu ljudi, vodi ih tamo. Sikerta treba... No, shvataš valjda da taj treba zauvek da nestane. Ako je mornar obavestio policiju, treba svi naši ljudi da nestanu. Ti se skloni gde znaš, i da o tebi ne čujem ništa bar tri meseca. Je li jasno?

— Sve gazda! — odgovori Kabot uzdahnuvši.

Osvrnuo se na devojke, koje su, molećivih pogleda, očekivale da ih oslobodi.

Bolje neka ostanu ovako, manje će nam smetati — pomisli, i istrča iz sobe, zalupivši vrata za sobom.

Pope se na sprat, gde je bila njegova soba. Utrča u kupatilo, ispralice i nos, a zatim se brzo obuče. Pet minuta kasnije stajao je na kapiji vile i posmatrao drum. Sve je bilo tiho. Nekoliko kola prošlo je u razmacima, ali nijedna nisu bila policijska, niti je u njima bilo više lica. A onda se začu zujanje velikih kola tipa »karavan«, u koja se moglo smestiti devet osoba. Zaustaviše se tačno pred kapijom, i iz njih istrčaše tri uniformisana policajca i dva čoveka u civilnim odelima, ali sa automatskim puškama pod ograćima.

— Ulazi! — viknu mu jedan od njih.

On brzo uđe u kola i zavalio se na zadnje sedišta. Kola poskočiše i jur-

nuše prema severu, a zatim skrenuše poljskim putem pravo na istok, prema Epinškoj šumi.

O nog trenutka kad se našao opkoljen devojkama, koje su ga posmatrale svaka sa svojom mišlju i planom, Donald Sikert nije mogao da se seti kako da se brani. A da mu je odbrana potrebna govorili su izrazi devojačkih lica. Neke su ga gledale sa mržnjom, i videlo se kako šire prste, u želji da ga noktima razderu, kao divlje mačke; druge su imale nečeg sadističkog u pogledu, a neke su ga jednostavno prezirale.

Ali, bilo je i takvih koje su bile samo radoznale, spremne da se priključe onima koje nešto započnu. Jedino ga je Virdžinija Grej gledala prijateljski, ali on nije ni primetio njen uznemireni pogled.

— Presudimo mu, devojke! Ja ću mu odgristi uvo! — viknu Marija Šaron, zvana Bibi.

— A ja ću mu iskopati desno oko! — oglasi se Ženevjeva Dipon, lepa štićenica erla Halibartona.

Dve Francuskinje pokazale su strašno raspoloženje dobrog broja devojaka.

— Da razmislimo, devojke. Možda bi nam zgodno došao u ovom robovanju — upade tamnoputa Florika Kostakeanu.

— Neka se jave one koje ga hoće! Meni se sviđa i ja bih ga htela za nekoliko noći, a onda ćemo ga obesiti — trudila se da nadviče ostale Merdžori Seton, devojka u čijim je žilama teklo nešto gusarske krvi, jer joj je praded bio član jedne od poslednjih gusarskih družina.

Redali su se predlozi, ali još ni jedna devojka nije dotakla uznemirenog Sikerta. A onda mu pride Alisa Benet, najvišljastija od svih devojaka.

— Govori, kome si to hteo da nas prodaš! Ili, bolje, šapni sestri na

uvo! — viknu ona i baci mu se u krilo.

— Skloni se, bestidnice! — začu se prodorni i zvonki glas Virdžinije Grej.

— Šta? To ti kažeš meni? Možda bi ti htela prva ovo udobno mesto — zagrakta Alisa Benet.

— Zar među nama ima i takvih koje hoće da ga zaštite?! — viknu vatrena Bibi.

— Smislimo nešto lepo. Ova igra treba da bude duga i zanimljiva — čuo se glas iz zadnjih redova.

To je rekla Venis Tenison, visoka vamp-devojka, koja je upadljivo ličila na Džoanu Kraford. Ona se progura malo napred i podboči se, obuhvatajući dugim prstima svoj tanki struk.

— Tišina! — snažno viknu Virdžinija Grej. — Tóg čoveka ja znam, i sigurna sam da on nije umešan u taj gangsterski posao! Prvu koja mu učini nešto našao preklacu ovim nožem!

U ruci joj blesnu oštrica kame, koju beše našla na mestu gde su gangsteri večerali one noći kad je ona u dvorcu, pokušala da se sakrije i pobegne.

Devojke se nehотиčno odmakose od nje.

— Otmite joj nož! — ciknu Merdžori Seton.

— Tebe ću prvu! — odgovori Virdžinija i podiže nož.

Merdžori poskoči, i ostavi Donaldu, koji se nasmeši, razmišljajući grozničavo šta da uradi. Osećao je da može da počne katastrofa, koju više niko ne bi mogao da zautavi. Ako se devojke bace na Virdžiniju i njega, razum će prestati da upravlja, i samo će strasti, nakupljeni jed, požuda i mržnja zaigrati stravično kolo.

— Devojke! — viknu on snažno i ustade. — Dopustite da optuženi kaže nešto u svoju odbranu.

— Govori, šarmantni razbojnice! — dobaci plavokosa Asta Bjernson.

— Pomislite na mogućnost da su gangsteri skovali pakleni plan i pre-

varili vas, u nadi da ćete, u ogorčenju, ubiti čoveka koji je nedužan, i koji je hteo da vam pomogne – postavljao je Donald.

– Ne verujte mu, devojke! On hoće da se izvuče – upade Merdžori.

– Ja mu verujem. I znam ko je on! – viknu Virdžinija.

Sikert je pogleda. Bio je siguran da tu devojku nije video nikada pre susreta u dvorcu. Nije želeo da sve ove devojke saznaju istinu o njemu, ali sada je morao da pazi, da ne dozvoli da buknu strasti.

– Govori onda, Virdžinija – umiša se Venis Tenison.

– Šta ima da se govori? Ja, ne želim da budem spasena! Neka me gangsteri prodaju tom kralju. To može da bude zanimljivije od posluživanja u kući bankara koji želi svaku funtu kao da će mu zbog toga propasti banka. Poigrajmo se sa ovim lepim čovekom! To će biti prava zabava – predlagala je Frasoaz Bone.

– Slušajte me! – viknu Virdžinija. – Čule ste za Dijanu Helm, zar ne?

– Koja je to? – upade Merdžori Seton.

– Ne prekidajte me ako hoćete nešto da saznate – nastavi Virdžinija. – Dijana Helm je devojka Edija Kenforda, poznatog detektiva. On je učestvovao u aferi oko «kralja ponoći». Tada je Dijana bila oteta, i spasio ju je ovaj čovek. Jednom mi ga je pokazala, i ispričala mi o svemu.

– Valjda nećeš reći da je to Lun, kralj ponoći?! – upade jedna od devojaka.

– Baš to hoću da kažem. Ako ste čitale reportaže Artura Markinča, onda ćete se setiti Donalda Sikerta, odnosno Luna...

Devojke zagrajaše. Svaka je znala, ponešto o čoveku koji je trebalo da postane gangster, a postao je popularni borac protiv gangstera, strah i trepet londonskog podzemlja.

– Lun ne bi nikada dozvolio da upadne u ovakvu rupu – primeti jedna od devojaka.

– Sikert podiže ruku, dajući znak da ga puste da govori. Žagor se stiša.

– Ako budem poricao ovo što je rekla devojka koju ja ne poznajem, biće zlo za mene. A ne mogu da dokažem ni ko sam i šta me je dovelo ovamo. Ali, mogu da vam iznesem plan kako da se spasemo odavde – govorio je Donald, a pogled mu je svetleo, jer je imao ideju koja je bila ostvarljiva.

– Kako da se spasemo? – upade Alisa Benet.

– Napašćemo gangstere kad otvore vrata.

– A gospodin će ići prvi – nasmeja se Alisa.

– Ne! Svi ćemo napasti odjednom. Imam plan, i dozvolite da vam ga izložim. Hajdete da budemo prijatelji, da sednemo i mirno porazgovaramo. To će nas odvesti na pravi put – dodade Sikert osećajući da je kriza prebrođena.

Devojke su ga sumnjičavo gledale, ali podoše za njim i poredaše se u grozdovima po ležajima oko njega. A onda on počeo da izlaže.

– Gangsteri su naoružani, i spremni na sve. Oni se neće ustručavati da ustrele nekoliko ljudskih bića i naprave red u ovom podrumu. A mi smo nenaoružani i bilo bi pametno da ostanemo mirni – govorio je.

– Malopre ste govorili da ćemo napasti gangstere. Kakva je to kraljevska podvala? – upade Merdžori Seton.

Sikert se nasmeši.

– Malo strpljenja, molim – reče Blago. – Rekao sam da smo nenaoružani, izuzev Virdžinije, koja ima nož. Ali to je malo i mi bismo morali da čutimo. Je li to jedini izlaz, i da li je to uopšte izlaz? Nije! Ako gangsterima zapreti opasnost, oni bi mogli sve da nas poubijaju, i pokušaju da zametnu trag. A to je ono

čega se treba plašiti, i zbog čega treba nešto učiniti.

— Ludo je preduzimati išta! — prekide ga jedna od devojaka.

— Dakle, moramo napasti gangstere — nastavi Donald. — A za to je potrebno oružje i mi ga moramo nabaviti.

— Naručimo četrdeset i jedan damski pištolj, jednu mašinsku pušku za džentlmena, a možda i koja oklopna kola — nasmeja se Merdžori.

— Čovek je u svojoj istoriji upotrebljavao uvek ono oružje koje mu je bilo pri ruci i koje je mogao da napravi — nastavljao je Sikert strpljivo. — I mi ćemo da učinimo tako. Napravićemo četrdeset lukova i strela...

— A od čega? — upade Bibi.

— Virdžinija, dajte mi nož da se pomognem pri izradi jednog luka i strele.

Devojka mu pruži nož, i on se brzo dade na posao. Odabra jednu letvu i otkide je sa ležaja, a zatim je, snažnim zamasima obreza nožem, i uskoro je u ruci imao grubi luk. Zatim raspori jedan od starih madraca i počeo da vadi kanap kojim su bile utvrđene opruge. Nekoliko devojaka mu pomoglo. Njegove čvrste ruke zatim razvukoše oprugu i on lomljenjem dobi osamdeset santimetara dugo parče žice, pogodno za strelu.

Devojke su s interesovanjem posmatrale kako on brzo i vešto pravi delove tog čudnog oružja, koje treba da bude upotrebljeno protiv mašinskih pušaka. A kad Donald prvi put odape strelu, koja se zabode u drveni stub, devojke potrčaše da je donesu. Ali, nijedna nije mogla da je iščupa iz drveta... Udar strele je bio dovoljno jak da teško rani čoveka koga bi pogodila.

— A sada na posao! — veselo reče Sikert. — Svaka od vas neka otkine po jednu letvu i pripremi kanap za tetivu. A ja ću dovršiti oružje za svaku.

Za nekoliko minuta je i poslednja letva bila otkinuta. Nekoliko devojaka bile su razalošćene što nije bilo dovoljno drveta za lukove za sve njih. Svega trideset i dva komada drveta mogla su se upotrebiti za pravljenje oružja.

— To će ionako biti dovoljno — objašnjavao je Sikert. — Ja ću se poslužiti nožem, jer ga odlično bacam, a i moram imati slobodne ruke da jurnem ka vratima i otmem bar jednu mašinsku pušku. Neke od vas imaće druge dužnosti, i tako ćete sve učestvovati u napadu.

Pošto načiniše trideset i dva luka, i po tri strele za svaki, Sikert počeo da obučava devojke kako se luk zateže i kako se gađa. U grozničavom radu, sati su brzo prolazili. Napolju je već bio mrkli mrak, i svi osetiše umor i glad.

— Sakrijte oružje, za svaki slučaj, a onda da nešto pojedemo — predloži Sikert.

Uskoro su bile otvorene konzerve, isečen hleb i počela je čudna večera četrdeset i jedne novopečene Amazonke i tajanstvenog Luna, kralja ponoći. Njemu sada više nisu smetali devojački pogledi, koji su većinom bili suviše topli. Nadao se da će se stvari brzo odvijati, i da devojke neće ponovo zahvatiti apatija i dosada, jer bi se tada opet moglo dogoditi da on postane igračka u rukama vragolastih lepota.

— A sada treba da se spremimo. Postavićemo zaklone i podeliti se u dve grupe, za dežurstvo. Moramo biti spremni svakog trenutka, jer niko ne zna kada će oni doći da otvore vrata i pogledaju šta se ovde događa — objasni im ustajući.

Od kanapa izvučenog od preostalih madraca načiniše užu o koje povešale potreban broj čebadi. Sve to postavile na četiri metra od vrata tako da se strelci s lukovima zaklone do momenta kad treba odapeti lukove. Onda bi dve devojke

naglo pustile zavesu, da padne, a ostale bi strelama i kišom oštarih metalnih šipki zasule vrata.

Sa strane je bilo određeno mesto za Donalda, koji je trebalo da baci nož na najbližeg gangstera. Bio je siguran da neće promašiti. Izdao je poslednja uputstva i podelio devojke u dve grupe, koje će na smenu stražariti.

Za to vreme gore, u prostoriji bez prozora, čuvari su igrali karte i pili kiselkast brendi. Bili su uznemireni, i kartanje ih nije dovoljno zabavljalo. Još nijedan nije bio pomenuo misao koja ih je sve mučila. Ali osećali su da svi misle na ono što ih je ovde i držalo – na devojke.

Grubim, zlim ljudima nije bilo lako da čuvaju toliko londonskih lepotica. To bi teško izdržali i mnogo bolje vaspitani ljudi. Dok su gangsteri imali na čelu Smitsona Kabota, nisu smeli ni da pokažu želju da se zabavljaju sa otetim devojkama. Ali sada, kad im je zapovedao samo priglupi Roj, njih je sve više obuzimala pomisao kakvo blago čuvaju. A za koga? Smitson i Kabot su se sklonili, a njih će ovde policija opkoliti ako im ude u trag. Možda će otići na večitu robiju, ili biti pogubljeni. I nikada, ako to bude samo robija, neće oprostiti sebi što nisu iskoristili ovakvu priliku. A bilo je i razloga što su neprekidno imali pred očima poneku od devojaka.

Zar im Fransoaz Boni nije dobacivala zavodljive i izazivačke poglede? A kako ih je tek izazivala Merdžori Seton! Ta devojka se neprekidno igrala vatrom. Nije propustila da otkrije svoje duge, vitke noge kad god bi se neki od gangstera našao u blizini. A barska pevačica Madlena Sešar? Njeni bokovi su se njihali dok je pevala u podrumima dvorca kod Nortolta... Možda ih je najviše, ipak, uzbudivala Virdžinija Grej, čije su oči svet-

lele sjajem naljućene tigrice, a telo treptalo, stegnuto, i izazivački lepo pod uskom večernjom haljinom.

Neke od njih golicala je pomisao na Venis Tenison, koja ih je podsećala na Džoanu Kraford, filmsku divu koju pamti svako ko ju je video na bioskopskom platnu...

Karte su bacali nervozno i bez razmišljanja, pa je igra postala još dosadnija. A brendi iako slab i kiselkast, povećavao je njihov nemir.

– Šta je s vama? Svi ste kao ludi – progunda Roj.

Njih šestorica ga mrko pogledaše, i niko mu ne odgovori. On je ćutao neko vreme, a onda baci karte i počeo da se šeta od zida do zida.

– Roj... – počeo jedan od gangstera. – Ovako više ne može...

– Šta ne može?

– Dole su devojke... Neke od njih bi bile srećne da se malo zabave s nama – izusti gangster svoju toliko skrivenu misao.

– Ti si lud! Hoćeš da te Smitson ustreli kad stigne! – pobuni se Roj.

– Smitson je daleko, i neće se skoro pojaviti ovde. Kad gori, on se drži podalje od vatre. Ako policija naide, mi ćemo izgutati – prekide ga gangster sa ožiljkom preko lica.

– Džimi, ponovi to Smitsonu, a mene ostavi na miru! – goropadno reče Roj.

Ali i njega samog je uznemiravala pomisao na devojke. Pred samim sobom je priznavao da je Smitson po nečijem naređenju uvukao celu grupu u ovaj strašni poduhvat. U početku su stvari išle glatko, ali se umešao Lun, a onda je počelo...

– Mi ne znamo ni ko vodi sve ovo, ni šta ćemo mi dobiti od toga – pogodi neko njegovu misao.

– Pa, šta hoćete, kog vraga! – upita Roj.

– Ništa rdavo... Hajde da pozovemo sedam devojaka na čašicu brendija. I to samo one koje hoće... Uzgred ćemo videti šta je sa Lu-

nom. Tom prokletom momku je nočas lepo. Smeo bih da se opkladam – objasni čovek s ožiljkom.

– Ali, kad Smitson sazna...
– Neće on ništa saznati.
– Ako ne sazna od nas, saznaće od devojaka i Luna.
– Reći ćemo da je to obična laž i da je to Lunovo maslo, da zavadi protivnički tabor – nasmeja se jedan od čuvara.

Roj je vrteo glavom, ali pomisao na Venis ga je kolebala. On je najviše želeo baš nju, i ova tri dana često su mu sve misli bile obuzete njom. Sada se trudio da suzbije svoju slabost i da zabrani dovodeње devojaka u društvo, ali ga u tome sprečiše reči jednog od gangstera:

– A možda ćemo već sutra morati da napustimo sve. I onda ćemo žaliti što sebi nismo priredili jedno lepo veče. Ovde smo daleko, i nočas nas niko neće posetiti. Po ovom što piše u novinama, Smitson i Kabot će se dugo čuvati da pokažu lice.

– Da, oni sada sede u nekom tajnom stanu. I sigurno nisu sami. Oni su doveli svoje devojke – dodade drugi.

– Onda hajdemo! Bićemo oprezni – reče čovek s ožiljkom i ustade.

Roj sleže ramenima i pođe za ostalima.

Kad gangsteri uđu i začude se ot kud ova zavesa, ja ću im reći da ste podigle zid da vam ne smeta moj pogled. A onda ću reći: »Devojke, pustite zavesu, imamo posetu«. Vi ćete imati zategnute lukove i izbacićete strele čim zavesa padne. Tu se radi o trenucima – objašnjavao je Donald devojkama.

Izvršiše generalnu probu. Trideset i dve strele poleteše ka vratima i zabiše se u drvo ili odskočiše od okova. Videlo se da sve funkcioniše odlično, i da su vrata »pokrivena vatrom«. Devojke je pomalo podila-

zila jeza od pomisli kako će razbojnici biti izbodeni njihovim strelama.

Pošto ponovo namestiše zavesu, Sikert se postavi kod zida. U ruci je držao nož, spreman da ga baci. Pušio je poslednju cigaretu, koju mu je dala jedna od devojaka.

– Bilo bi dobro da bude tišina i da pripazimo, kako bismo na vreme čuli kad dođu – reče Sikert.

Ućutaše. Devojke su sedele i ležale iza zavesa, a pred njima su bili lukovi i strele.

– Nešto se čuje – tiho reče Sikert.

– Dolaze! – uzbuđen uzdahnu Virdžinija.

Trideset i dve devojke klečale su svaka na desnom kolenu, u položaju za odapinjanje strele. Bio je to čudan stroj, koji je izazivao divljenje, a mogao je da ospe smrt.

Lukovi tiho zveknuše, i onda se sve utiša. Napolju je klopalarala reza na vratima i zvonio katanac, udarajući u okove.

Pola sata pre toga mornar Makferson je stajao pored onesvećenog Smitsona. Bio je u nedoumici šta da uradi. Pomisli da se vrati u vilu i uzme Kabota, ali tada ugleda kako dolaze jedna kola. On pripremi revolver i stade iza automobila.

Velika kola stigoše i stadoše ispred Makfersonovih. On podiže revolver, ali tada ugleda policajce, koji se uputiše ka njemu. On brzo stavi revolver iza pojasa i izade iz kola.

– Ko je to? – upita jedan od policajaca.

– Ja sam mornar Makferson. Imam ovde jednog razbojnika koji zna gde su otete devojke – objasni Samjuel.

– Ruke u vis! – naredi najbliži policajac i pride mu s uperenim revolverom.

Samjuel nevoljno diže svoje ručice, a policajac mu zade s leđa. Opipa ga i oduze mu revolver, a onda ga gurnu ka drugoj dvojici, koji ga svežaše. Njemu bi čudno što se policajci ne služe lisicama, i osmotri ostala lica u kolima.

A onda se trže. Prepoznao je pomodrelo lice Gordona Kabota, koji mu je prilazio.

— Zašto je ovaj razbojnik slobodan? — upita mornar najbližeg policajca.

— Čuti, uštvo! — prekide ga policajac.

— Gde je novac? — upita Kabot prilazeći mornaru.

Makferson je čutao dok mu je zločinac oduzimao one dve hiljade funti i trpao ih u svoje džepove. Nije mislio na novac. Proklinjao je samog sebe zbog izgubljene šanse da pomogne svom drugu. Trebalo je ubiti ovoga, pomisli dok je Kabot zamahnuo i udario ga pesnicom. Mornar samo odmahnu glavom, a krv mu poteče niz lice.

Dva gangstera u civilnim odelima već su bili odvezali Smitsona, koji se bio davno osvestio, ali je to skrivao, plašeći se mornareve pesnice.

— Da ga sklonim? — mahnu glavom prema mornaru jedan od gangstera, vadeći nož.

— Ne još! Treba da kaže je li izveštio policiju. Čudno je i kako je saznao gde se nalazimo ja i Kabot — reče Smitson.

— On treba mnogo šta da kaže i pretrpi — dodade Kabot i gurnu mornara prema automobilu.

Oboja kola krenuše, i uskoro su njihova mala svetla obasjavala poljski put, jer gangsteri nisu hteli da se služe jakim reflektorima svojih kola, čije svetlo se može videti izdaleka i privući pažnju kakvog policajskog osmatrača.

Edi Kenford je bezuspešno jurio po Londonu, skupljajući podatke o Smitsonu i Kabotu. Tražio

je neki novi trag, nešto o čemu još nije razmišljao.

Dolazeći u svoju kancelariju, najviše se plašio dosadnih pitanja koja su mu postavljali njegovi klijenti, gospoda Etel Dramond i ser Arčibald Halibarton.

Bilo je veče kad je otpratio vlasnicu modne kuće koja se dugo nervirala što devojke nisu pronađene i psovala londonsku policiju. Ali, pričajeno se radovala ovoj aferi, jer od kad se o njoj i njenim devojkaма pisalo u svim listovima, prodaja i narudžbe su se udvostručile. Besplatna reklama je bila dobrodošla, naročito ako se sve dobro svršilo.

Detektiv se spremio da izađe, jer je imao ugovoren sastanak sa Markinčem, kad se začu telefon. On podiže slušalicu, i nabra čelo. S druge strane žice bio je ser Arčibald Halibarton. Taj dosadni lord je zvao svakog dana po nekoliko puta. Nervirao se kad ne bi dobio vezu sa Kenfordom.

— Molim vas, Kenforde, šta ima novo? Je li policija već na nekom tragu? — čulo se kako pita.

— Nemamo baš ništa novo. Čim nešto bude, mi ćemo vam javiti, ser. Nadaćmo se da otmičari nisu učinili devojkaма ništa nažao.

— Ipak bih hteo da porazgovaram sa vama o svemu — dodade erl Halibarton. — Biću slobodan u ponoć, pa ako bi vam odgovaralo u našem klubu...

— O kako da ne, ser! Biću tamo sa novinarom Markinčem tačno u dvanaest — složi se Kenford, nadajući se da će mu razgovor sa lordom možda pružiti kakvu ideju, a ionako nije znao kud da se okrene.

Već nekoliko puta u toku dana razgovarao je sa inspektorom Diksonom. Skotland Yard je pronašao da je jedan vlasnik velikih hladnjača bio iznajmio dvojica kola bez vozača, koja su mu vraćena u ispravnom stanju. Upoređivanje tragova nadenih na obali kanala i guma na ovim kamionima hladnja-

čama pokazalo je da su se gangsteri poslužili baš tim vozilima.

Ali, zalud su prikupljeni podaci o pravcu vožnje tih kamiona, jer te noći je na prilazima gradu i na putevima oko njega viđeno na stotine sličnih vozila koja su prenosila namirnice za preko osam miliona stanovnika Londona. Uzalud je sva sila policajaca i agenata Skotland Jarđa ispitivala tragove na kamionima. Sve je to bilo traženje igle u plastu sena.

Sa Markinčem se Kenford sastao u restoranu »Južna zvezda« na Čering Krosu. Bio je to stari, ali udoban restoran, u kome su se mogla dobiti jednako dobra jela kao i u najluksuznijim restoranima dostupnim samo londonskim milionerima.

Večerali su razgovarajući o svemu, ali nešto je nedostajalo da bi njihovo raspoloženje došlo na pravi kolosek.

— Noćas bih se rado opio — uzdahnu Markinč.

— I moji živci su premoreni — dodade Kenford.

Čutali su, pijući dobro stono vino, i čekajući naručene kafe.

— A šta hoće taj Halibarton? — upita Markinč.

— Ni sam ne znam. Čudno je koliko se raspituje šta je policija otkrila. Mora da je neki pasionirani čitalac kriminalističkih hronika i romana. Čovek kome je stalo samo do njegove devojke trebalo bi da se drugačije ponaša. On nije pokušao ničim da nam pomogne, a stalno samo pita — objašnjavao je detektiv.

— Taj čovek će nas ugnjaviti noćas — zaključio novinar i pomeri se, da napravi mesta kelneru koji je donosio kafe.

Pošto kelner ode, Kenford nastavi:

— Celog dana tražio sam Smitsonove i Kabotove poznanike. Ali, ni-

šta zanimljivo nisam otkrio. Ostao mi je samo onaj kelner iz Vilijamsovog bara. Tražio sam ga, ali je bio izašao. Trebalo bi da ga posetimo do ponoći, a onda da se nademo sa Halibartonom.

— Moramo raditi nešto, inače ću morati da se napijem i naljutim Meri. Ionako se žali da sam je ovih dana sasvim zaboravio — reče Markinč.

Polu sata kasnije njihova kola se zaustaviše pred »Ekseterom«. Ulazeći, ugledaše Džoa kako stoji kraj zida bara, jer je u sali bilo tek nekoliko gostiju, koje je služio mladi kelner.

Džo se trže, prepoznavši detektiva i novinara, koji su bili ovde one noći kad je Vilijams uhapšen, nakon što ga je mornar onako prebio. Detektiv mu prijateljski mahnu, vodeći Markinča ka jednom usamljenom stolu u uglu. Džo pritrča i pokloni se.

— Flašu najboljeg vina i čašu za vas — naruči detektiv.

— Gospoda će mi oprostiti, ali ja sam na poslu — izvinjavao se Džo.

— Čaša dobrog vina u ovo doba ne može škoditi ni čoveku koji je na poslu — namignu Markinč.

Dok je spremao vino i čaše, Džo je razmišljao o svemu. Mislio je na mornara, koji mu se svidao. Ali, još u toku dana, kad je mornar otišao, Džo je zaključio da je nehotično poslao tog čoveka u skoro sigurnu smrt. Ako taj čova ne obavesti policiju, sigurno će ga Smitson i ostali ucmekati. Pomišljao je da sam o svemu obavesti policiju, ali se plašio da zbog toga ne bude neprimamljiv. Ali sada, kada su ljudi iz policije već tu... On je verovao da su Edi i Markinč iz policije.

Pride im i stavi piće na sto, a onda otvori flašu, čiji čep muklo prasnu. Gledao ih je ispod oka i kolebao se da li da izbegava razgovor, ili da im ispriča sve o mornaru, i onom što mu je rekao o Smitsonu-

voj kući kod rezervoara prema Epinškoj šumi.

Opet mu se u mislima ukaza prijatni lik mornara koji je obećao da će mu postati prijatelj. U tom momentu odluči da prihvati poziv.

— Sedite, Džo — ponudi ga Kenford.

Kelner sede.

— Ja nerado sedim u društvu ljudi iz policije, jer ovde dolaze gosti koji to ne vole da vide — iskreno reče Džo.

— Ali, mi nismo iz policije — upade Markinč. — Ja sam novinar, a ovo je popularni detektiv Edi Kenford.

— Utoliko bolje — prekide ga Džo. — Ja sam vas video sa inspektorom kada je gazda uhapšen, pa sam mislio... Imam nešto da kažem policiji, ali to vas možda neće zanimati.

— Nas zanima nešto o Smitsonu i Kabotu. Pričajte nam šta znate o njima. Za tu uslugu... reče Kenford i stavi na sto dvadeset funti.

Kelner odgurnu novac rukom.

— Ja ništa ne prodajem. Hoću da vam kažem, jer se plašim da je moj prijatelj u opasnosti. Čitao sam članak gospodina Markinča u kome je rečeno o mornaru. Mislim da je on prijatelj čoveka koji je bio maskiran kao umrli inspektor Rozberi. I mislim da je to Lun... Onda slušajte!

Brzo im je govorio o mornarstvu dolasku u njegovu sobu i svemu što su razgovarali. Edi i Artur su ga prekidali samo kad su želeli da im bude jasniji neki važan detalj. Postajali su nestrpljivi. Ali Džooova priča nije bila duga, i oni samo za trenutak razmisliše.

— Hajdemo! — reče Markinč.

Edi bez reči ostavi onih dvadeset funti, mahnu rukom kelneru, i njih dvojica istrčaše. Uskoro su se vozili prema severu, birajući ulice kojima se mogu brzo kretati.

Uz put se dogovoriše da pozovu inspektora Diksona. Stadoše kod

jedne govornice, i Edi dosta brzo dobi vezu sa Skotland Jardom.

— Dolazim, čekajte me kod autobuske stanice u Pondres Endu. To je kod »Slomljenog koplja«. U toj krčmi možete popiti po čašicu dok stignem — reče inspektor Dikson, shvativši odmah o kom rezervoaru je reč, i kuda će se dalje ići.

Reporter i detektiv behu tek stigli na označeno mesto, a već se začu sirena policijskih kola. Inspektor Dikson iskoči i pritrča im.

— Momci, opet ste nešto namirisali. Stari Dikson će morati da vam podigne spomenik, umesto da sebi sagradi porodičnu grobnicu. Idemo li? — govorio je brzo.

— Imate li nalog za pretres kuće?

— upita detektiv.

Inspektor namignu i izvadi pripremljen papir na kome ispuni imena stanara usamljene kuće.

Dok su ulazili u automobil, Kenford i Markinč primetiše da pristižu jedna kola, puna policajaca, koja htedoše da se zaustave, ali produžiše za inspektorovim.

Nekoliko minuta kasnije kuća iza Vudlansa, kod rezervoara, bila je opkoljena. Jedan narednik obikapiju, i oni podoše unutra. Morali su nasilno da otvore vrata na kući, jer se na zvonjenje nije javio niko.

Napred je išao narednik, a za njim inspektor Dikson, pa detektiv Kenford i novinar Markinč. Njihove lampe osvetliše leš Žilberta Konora. Oslušnuše. Odnekud je dopirala muzika. Otvoriše vrata sobe, i ugledaše televizijski ekran, na kome je u tom momentu titrala figura neke balerine, koja je izvodila piruetu.

Inspektor okrenu prekidlač i zaustade, gledajući dve vezane devojke kako se grče na ležaju. Lica su im već bila poplavela od naprezanja i teškog disanja.

— Odvezite ih, naredniče! — reče on i vrati se u hodnik, da naredi pretres kuće.

Policijci se rastrčase po ođajama, a on pride devojkaama, koje su sada masirale svoje udove.

— Hapsim vas zbog saućesništva u razbojništvu i saradnje sa progoneanim gangsterima Smitsonom i Kabotom — trudio se da ih uplašii.

I, devojke su se zaista prenerazile. Bile su to dve prijateljice Smitsona i Kabota, koje su mislile da se oni bave trgovinom. Svrćale su i u Smitsonovu agenciju, ali nisu naslutilie ćime se on zapravo bavi. A već tri dana su se nalazile ovde, i do njihovih ruku nisu dospiele novine sa podacima o najnovijim događajima. Tek sada im je postalo jasno zašto je Smitson isključio televizor kada je u programu vesti spiker počeo da govori o događajima u zamku.

— Mi ne znamo... Nas su doveli ovamo... Onako... Nismo nikad... — mucala je jedna od njih.

— Govorite brzo šta znate, jer to je jedini način da olakšate svoju krivicu — reće Dikson.

One su govorile, ali iz toga se nije moglo izdvojiti ništa što policija i ostali nisu već znali. Zato inspektor naredi da se u zgradi sve utiša, i postavi zasedu. A svom pomoćniku je diktirao podatke o dosadašnjim događajima, i rekao mu da se odveze u policijsku upravu i pokrene prikupljanje podataka o Konoru, njegovim vezama, eventualnim kupovinama drugih zgrada, i sličnom.

— Ostaje nam da saćekamo i vidimo hoće li koja ptica doleteti u ovo gnezdo — zaključii Dikson.

Dok je vršen pretres kuće i postavljana zaseda, Edi Kenford je sedeo pored telefona i razmišljao. U jednom momentu mu pogled pade na bronzani pritiskivać u obliku patke koja leži. Na postolju je bio izgребan jedva vidljiv broj. On ga je posmatrao, a onda se odlući.

Podiže slušalicu i okrenu brojćanik. Pri tom utvrdi da je taćno dvadeset i tri sata i dva minuta. Ćuo je kako signal pokazuje da traćeni te-

lefon zvoni, i prićeka. A tada se javii glas koji mu se ućini odnekud poznat.

— Halo, ovde Smitson! Ko je tamo? — javio se Edi.

— Ko, ko? Ponovite ime, ali pravo! — ćuo se odgovor.

— Ovde Smitson! Treba da vam javim... — počee Edi.

— Ne znam nikakvog Smitsona! — ćuo se ljutit glas i veza se prekide.

Edi počuta, videvši kako ga Dikson posmatra sa interesovanjem i nekim prekorom u oćima.

— Taćno je stari. Izgleda da sam pogrešio. Ćova kaće da ne poznaje nikakvog Smitsona. Ipak, treba pronaći gde je ovaj telefon i ko mu je gazda — reće detektiv skrušeno.

— Ne treba istrćavati — pomirljivo, ali prekorno reće inspektor i pogleda broj telefona na postolju pritiskivaća.

Zatim pozva Skotland Jard i zapovedi da se pronaće ko je vlasnik telefona koji je maloćas pozvao detektiva. A onda se u kući sve utiša. Svetla su bila pogašena, i samo je televizor treperio.

U trenutku kad je trebalo da se otvore podrumski vrata, Roj je stajao na vrhu stepeništa. Zaću zvrjanje automobila i viknu:

— Paćnja! Neko dolazi, ćujem automobile! Svi za mnom!

Ćuvari otetih devojaka brzo spuistiše rezu, i katanac škljocnu, a onda potrćase uz stepenište, prema izlazu. Pretrnuše i instinktivno uperiše oruće prema kolima iz kojih izidoše tri policijca. Ali im laknu kad ugledaše Smitsona i Kabota, koji se nisu obazirali na policijce.

— Stoj! — viknu najblići od ćuvara. — Šta se to godaća, Smitson?

— Ne brini, ovo su naši! Samo imaju uniforme, radi šale — odazva se Smitson i poće unutra.

Uniformisani ljudi i dvojica u civilnim odelima ostadoše kod kola, a samo Kabot pođe za njim, vukući vezanog mornara.

U sobi bez prozora počеше da saslušavaju Makfersona. On ih je gledao i psovao na onaj čudni mornarski način, prizivajući sve morske stanovnike, vetrove i ptice. Udarali su ga nemilosrdno, da kaže ko mu je otkrio vilu kod rezervoara.

— Slučajno sam naišao — ponavljao je mornar tvrdoglavo i upinjao se iz sve snage da se otme.

— A jesi li obavestio policiju o našem stanu? — pitao je dalje Smitson.

— Nisam stigao, jer mi se žurilo. To sam pogrešio, a trebalo je da se poslužim vašim telefonom. Ipak sam ja samo glupi mornar — odgovori jetko.

— Kome si hteo da pomogneš?

— Nikome... Uostalom, to sam vam rekao u vili.

— Hteo si da oslobodiš Luna. Sada ćeš se naći u njegovom društvu — zaključio Smitson i dade znak da mornara odvedu u podrum.

Onako krvav i izubijan, ojađen porazom i ponižen, mornar je jedva koračao niz stepenište. Vrata se otvoriše, i on ugleda Luna ispred zavesе od ćebadi.

— Devojke... Ne ništa... — promuća Sikert, videvši kako dva gangstera gurnuše pretučenog mornara i zatvoriše vrata za njim.

Makferson se skljojka, onako vezan, pred samu zavesu iznad koje se pomoli četrdeset zlatokosih, crnokosih i smeđih čuperaka i isto toliko pari očiju. Devojke su gledale povređenog mornara, a Sikert mu pritrčao, odveza ga i položi na jedan ležaj.

— Šta se dogodilo, prijatelju? — upitao ga je tiho.

— Opet sam naseo. Prevarili su me, prokleti — izusti Makferson.

— Ne žalosti se, imamo šansi — tešio ga je Sikert.

Uskoro povređenom mornaru opraše lice i dadoše mu da popije nekoliko gutljaja pića, spremijenog da raspali devojke kada se okome na Sikerta. To ga osveži, i Makferson podiže glavu. S čuđenjem je posmatrao devojke, naoružane lukovima. A onda prasnu u zarazan smeh.

— Okeana mi, ti si pravi davo, Done! Prosto me jeza hvata kad pomislim na one koji će se pojaviti pred njima.

— Pričaj šta se dogodilo otkad smo se rastali — prekide ga Donald.

Mornar ukratko objasni svoje zamisli i postupke, ispriča šta se dogodilo u zamku, i šta pišu novine, kako se našao sa Džoom i saznao mesto gde se skrivaju Smitson i Kabot, i kako je, napokon, dospeo ovamo. Pri poslednjim rečenicama glas mu je drhtao, i bilo je očito da malo nedostaje pa da se stari vuk rasplače.

— Nije to ništa — potapša ga Sikert po ramenu. — Odmori se malo, pa ćemo pokušati da se oslobodimo čim se gangsteri pojave.

Za to vreme gangsteri su se save-tovali. Jedan od novodošlih je došao unutra i saopštio Smitsonu i Kabotu:

— Gazda je naredio da vam pomognemo i vidimo kako stoje stvari, a onda odmah da nestanemo. Naša grupa ne sme biti umršana u sve ovo.

— A kako ćemo stupiti u vezu sa gazdom?

— Nikako, sem pomoću telefona, ako bude hteo da primi vezu. Sada je postalo opasno, i treba čekati. On priprema transport i mi ćemo doći da preuzmемо devojke, ali ne znamo kad.

— Mi ne znamo da li je ovo naše sklonište otkriveno — primeti Kabot.

— Da je otkriveno, već bi bilo opkoljeno od nekoliko stotina policajaca, a iz vazduha bi nam mahali piloti helikoptera — nasmeja se gangster iz rezervne grupe.

— Ne smemo se vratiti kući da odvežemo devojke — nastavi Kabot.

— Znaju li one nešto? — upita gangster.

— Ne znaju, ali će se ugušiti — primeti Smitson.

— Dok ne saznamo kako je mornar otkrio tu kuću, niko ne sme da joj se približi, jer je policija mogla isto to da sazna. I u zamku su se pajkani pojavili odmah posle mornara — primeti nepoznati gangster,

koga su se Smitson i Kabot sada plašili, jer su osećali da su činili greške.

— Ali, taj gad neće da govori! — opsova Smitson.

— To je vaša stvar. Imate vremena, pa saznajte. Odredite dežurnog kod telefona i čekajte. Glavni je rekao da imate telefon.

— Imamo neku krntiju, koja začudo, još uvek radi, i nije iskopčana — odgovori Kabot kriveći glavu i šmrćući kroz razbijeni nos.

— Onda je sve dogovoreno. Mi odlazimo — zaključio nepoznati gangster i uputi se ka izlazu.

Nekoliko trenutaka kasnije začu se zujanje automobila, koji odnese tri lažna policajca i još dva gangstera iz rezervne grupe misterioznog »Glavnog«.

Smitson i Kabot su ćutali nekoliko trenutaka, a onda se pogledaše.

— Idemo dole — predloži Smitson.

— Neka otvore — složi se Kabot. — Već je ponoć, i trebalo bi da što pre nešto saznamo.

Makfersonov dolazak je uzbudio sve devojke, pa su poustajale i one koje su bile otišle na počinak. A sada, kad ponovo začuše klopavanje katanca, sve se postrojiše iza zavesa od ćebadi. Njihove ruke za-

tegnuše lukove, a srca im zalupaše od uzbuđenja.

Vrata se bučno otvoriše, i prvi uđe Roj, držeći mašinsku pušku na gotovs. Iza njega se pojaviše još dva gangstera, sa revolverima u rukama.

— Šta je to? — upita Roj ugleđavši zavesu, koja mu je zaklanjala pogled na ostale delove prostorije.

— Devojke ne žele da spavaju zajedno sa muškarcima, pa su se ogradile — odgovori Sikert, očekujući da li će se pojaviti još neko iza trojice gangstera.

Ugleda Smitsona i Kabota, koji zastadoše u vratima.

— Devojke! Spustite zavesu, imamo posetu! — viknu Lun i zamahnu rukom.

U istom trenutku pade zavesa i fijknu njegov nož.

Čudna slika, koja im se ukaza, paralisala je gangstere. U tom trenutku zviznuše strele iz odapetih lukova. Samo jedan gangster stiže da opali, i među devojkama se začu vrisak.

Pr pratiše ga urlici gangstera. Roja je Lunov nož pogodio pravo u grudi, i on ispusti pušku. Gangstera koji beše opalio pogodi jedna strela u otvorena usta, i on je zagrizao zubima, padajući, dok mu telo okiti još nekoliko metalnih šipki. Treći gangster bio je pogođen u trbuh, i vrat i teturao se stenjući.

Smitsonu je jedna strela probušila uvo a druga mišicu, a Kabot se bacio u stranu i samo mu se jedna metalna strela zabola visoko u butinu.

— Napred! — viknu Sikert i baci se ka Rojevoj pušci.

Za njim skoči mornar i dokopa revolver drugog gangstera.

Nasta puškaranje. Na stepenište su hrupila četiri preostala gangstera, pucajući kroz vrata. Ali, devojke su po predviđenom planu, legle na pod i zaklonile se.

Sikertova mašinska puška zaštekta i kuršumi oboriše jednog

gangstera, a raniše drugog. Preostala dvojica šmugnuše nazad.

– Dižite ruke, prijavite sinovi ajkula! – vikao je mornar istrčavši za Smitsonom.

Nade ga kako pokušava da se zakloni za jedno bure u uglu i da potegne revolver. Mornar ga udari iz sve snage, i vođa gangsterske grupe skljoka se na betonski pod.

U tom trenutku Kabot nanišani mornara, ali ga Sikert preteče, i izbi mu oružje iz ruke. Zatim ga udari po glavi kundakom mašinske puške, i kad se ovaj sruči, potrča pored njega ka stepeništu.

Odgurnu vrata i posla nekoliko metaka niz hodnik, ali odgovora nije bilo. Čulo se kako napolju neko pali kola. Dva preživela gangstera spremali su se da pobjegnu. Sikert istrča, ali bilo je kasno; i vide kako na automobilu pršti staklo, ali on ipak produži, i nestade u noći.

– Same, Same! – vikao je Sikert. – Je li sve u redu?

– Neprijateljski brod je potonuo, a nama je vetar povoljan! – odazva se mornar.

Devojke su, u čoporu, sa spremnim lukovima i strelama, nastupale uz stepenište i smejale se radosno zbog uspešno okončane bitke i čudne avanture.

– Ah! Nikad neću saznati ko bi me kupio – žalila se Fransoaz Bono.

– Gde je Virdžinija? – upita Donald.

Svi zastadoše. Tek sada se setiše onog jauka među devojka. Niko nije stigao da na to obrati pažnju. Čim su videle da je izlaz rasčišćen, devojke su potrčale napolje, ne osvrćući se.

Sikert utrča i nade Virdžiniju kako leži iza zaklona. Njen beli džemper, kojim je bila zamenila dekolte večernje haljine na grudima je obojila krv.

– Sta je vama?! – skoro jeknu Lun i obuhvati je rukama.

– Oni su me... ubili... Stegnite me... Jače... jače...

– Brzo zavoj! Pomozite! – zvao je Donald.

– Ne može... Mnogo me boli... Stegnite, dragi... Ali, šta je to? – sve slabije je govorila.

Sikert ju je stezao u naručju.

– Virdžinija, vi morate živeti! Neću vas dati! – govorio je čelični kralj ponoći.

Njen pogled za trenutak živnu, grudi joj zadrhtaše, a onda ona klonu. Bila je mrtva.

Sikert je ponese na rukama prema stepeništu. Gore, u sobi bez prozora, položi je na čebad koju je neko podmetnuo. Svi su s tugom gledali u mrtvu devojku, koja je pomogla da se svi oslobode.

– Sta da činimo sada? – upita mornar.

– Video sam telefon u susednoj prostoriji. Vidi da li radi, i pozovi policiju. Ja ću uzeti kola koja su ostala, jer su druga odvezla dva preostala gangstera. Odvešću Smitsona i Kabota. Oni moraju reći ko je organizator otmice – objasni Sikert.

– I ja ću s tobom – dodade mornar.

– To ne smemo da učinimo, jer preživeli gangsteri mogu odnekud da dovedu pojačanje. Utvrdite se ovde i čekaajte policiju – objasni Sikert.

Bilo je jasno da on ne može da dočeka policiju, ali je bilo čudno zašto odvođa Smitsona i Kabota. Možda bi bilo bolje da je i njih predao Skotland Jardu. Ali, Lun je imao svoje principe i svoj način rada.

On još jednom pogleda nesrećnu Virdžiniju i skloni se u senku. Možda su mu tog momenta bile suze u očima. Nekoliko minuta kasnije pozva Makfersona.

– Same, pomozite mi da dovučem zlikovce.

Njih dvojica čvrsto svezaše Smitsona i Kabota, koji su krvarili iz lakih, ali bolnih rana. Posuše ih vodom, i kad se ovi osvestiše, poteraše ih prema kolima. Mornar, uzgred uze od Kabota svežanj novčanica.

– Sada je sa vama svršeno! – rugao im se mornar. – Devojke su slobodne, i sve vaše lade su potonule. Jedini spas za spasavanje otišao vam je na dno.

Sikert pogleda ima li benzina u kolima. Ugura vezane zarobljenike na zadnje sedišta i veza ih još za alke za pridržavanje, da neki od njih ne bi neprimećeno iskočio iako je vezan.

Mahnu mornaru i devojka i potera prema izlazu. Vozio je neko vreme na zapad, a kad stiže na drum, skrenu prema severu. Uskoro opet side na jedan poljski put koji je vodio prema Trent parku. Zarobljenici su gledali kako Sikert bira puste puteve i vozi prema Nju Bernetu.

Odjednom kola skrenuše na jednu usku stazu i prosto se uvukoše pod grane voćaka.

– Izlazimo! – oglasi se Sikert i odveza ih od automobila, pa ih potera pred sobom ka kući, skrivenoj iza zida i gustih vreža.

Pod njihovim nogama šušalo je vlažno lišće, koje se bilo nakupilo na stazi i pokazivalo da ove jeseni još niko nije uređivao prostor oko kućice.

– Kuda nas vodite? – potresenim glasom upita Kabot.

– Na jedan razgovor. Držite se čvrsto, i ne kukajte – opomenu ih Sikert.

Udoše u kućicu, koja je nad zemljom imala svega dve prostorije, ali je u zemlji bilo ogromno odeljenje od betona, u kome se u jednom delu nalazila laboratorija, a drugi je bio uređen za odmor i kratke predahne. Nekoliko lepih naslonjača bilo je poredano okolo, a u uglu se nalazio zastakljen bife, u kojem se video red flaša različitog pića.

– Sada ćemo da razgovaramo, a onda će se odlučiti vaša sudbina. Poznato vam je da sam vas osudio na smrt. Postoji samo jedan način da dobijete neku šansu; da mi odmah predate glavnog šefa bande –

reče Sikert i njegov prodorni pogled počeo da čita skrivena osećanja sa njihovih lica.

Dežurni u Skotland Jardu je isključio oči slušajući reči koje je Makferson izgovarao preko telefona.

– Ovde mornar Samjuel Makferson. Opkoljen sam od četrdeset londonskih lepotica! Sve imaju lukove i strele i, posle pobune na gusarskom brodu, nestrpljivo čekaju da obaveste svoje mile i drage...

– Šta vi govorite? Jeste li vi ludi? – pitao je dežurni.

– Ni najmanje, mladiću. Sada ću vam kazati tačku na kojoj smo se nasukali. Mislim da vam neće biti teško da nadete Epinsku šumu. A još lakše ćete nas pronaći ako prodete pored rezervoara kod Vudlanda i skrenete na drugi poljski put koji vodi pravo ka Epinškoj šumi. Videćete usamljene zgrade napuštene tvornice alkohola. U tim zgradama smo sada četrdeset devojaka i ja. Požurite! – objašnjavao je mornar.

– Ako je to bezobrazna šala na naš račun...

– Vi me ljutite, mladiću. Pozvaću neku privatnu transportnu agenciju da nas odveze u grad, raspustiću devojke i posle će vam se smejati ceo London – podviknu Makferson.

– Ali, ja... To je nemoguće! – upade dežurni.

– Ništa nije nemoguće. Lun i ja smo bili uhvaćeni i zatvoreni sa devojka. Iskoristili smo momenat i napali gangstere. Oslobodili smo se, i čekamo da se pojave gospoda iz Skotland Jarda. Evo vam broj telefona ovog mrtvačkog sanduka. Pozovite nas, i javite kad ćete stići.

– Da, da, obavestiću...

– Ali, slušajte mladiću...

– Prestanite da me oslovljavate tako, jer mi je tačno pedeset i jedna godina! – prekide ga dežurni.

– A kako neozbiljno shvatate svoju dužnost! Niko vam ne bi dao više od petnaest – nasmeja se mornar.

– To je drskost, ali nastavite, i kažite to što ste hteli – uzdahnu dežurni.

– Čuvajte se da nam ne pridete iznenada, jer su pre nekoliko sati ovde bila tri razbojnika u policijskim uniformama. Pridite polako, i neka izide jedan od vaših ljudi i izgovori lozinku.

– Kakvu lozinku?

– Kažite, na primer, »Po moru plovi stara karavela«.

– Kako, kako?

– Pišite: »Po moru plovi stara karavela« Je li u redu? E, onda do videnja – zaključí mornar i odahnu.

Nekoliko minuta kasnije telefon ponovo zazvoni, i mornar podiže slušalicu.

– Da, ovde mornar bez broda, Samjuel Makferson.

– Hteli smo da proverimo da nije kakva neukusna šala – čuo se glas sa druge strane žice.

– Dolazite već jednom! Uostalom, evo, čujte glasove devojaka.

Mornar mahnu rukom trima devojkama, i one zažagoriše pred slušalicom.

– Dolazite već jednom! – viknu Mardžori Seton.

– Halo, dečko požurite! – nasmeja se Alisa Benet.

– Ne zaboravite da dovedete dovoljno kola, ili autobus, jer ovde ima četrdeset lepotica! – doviknu mornar.

U Skotland Jardu je vladala prava uzbuna. Ljudi su se u čudu pitali šta se to događa. Niko nije mogao da pronade inspektora Diksona. I već je poručnik Mould na svoju ruku bio spremio policijsku brigadu, kad se slučajno javi Dikson. Pitao je ima li šta novo.

– Ima nešto čudno – objašnjavao je poručnik. – Neko javlja da su devojke oslobođene i da se nalaze u napuštenoj fabrici alkohola kod Epinške šume. Evo vam broj telefona sa kog su se javili.

– Pa to je u mojoj blizini. Spremite se i dodite! Čekam vas kod rezervoara na drumu koji vodi za Voltan. Za to vreme razgovaraću sa tim koji se izdaje za normara – zaključí inspektor.

Dva minuta kasnije razgovarao je sa Makfersonom.

– Kakva čast, inspektore! – uzviknu mornar. – Tamo u Skotland Jardu imate nekoliko glupih mladića, koji neće da poveruju da je Lun, uz pomoć devojaka i mene potukao bandu otmičara.

– Dajte mi Luna – zatraži inspektor.

– Momentalno nije tu. Do malo pre se zabavljao sa nekim Smitsonom i Kabotom. Bojim se da ih više ne mogu naći – nasmeja se mornar.

– Ali, to nije pošteno! On mora da ih preda nama u ruke! – nervirao se inspektor.

– Ja tu ne mogu ništa. Moja je dužnost da vas sačekam i da vam predam devojke – zaključí mornar.

– Sto mu gromova, pa to je nečuveno! – psovao je inspektor.

– Dodite, inspektore, i ne zaboravite da pridete pažljivo i sa lozinkom: »Po moru plovi stara karavela«.

– Idite do sto davola! – opsova inspektor.

Nekoliko minuta, u kući u kojoj su bili inspektor Dikson, detektiv Kenford i reporter Markinč, vladalo je ogromno uzbuđenje. Novinar je već zabeležio sve što je bilo rečeno u razgovorima telefonom, a sada je gledao kako da se izvuče i pobjuri prvi na mesto gde su devojke. Ali, inspektor ga je gledao ispod oka, pogađajući njegovu želju.

— Budi miran! — doviknu mu. — Dovoljno je ako ti dozvolim da pođeš sa nama.

Uskoro se na drumu, pored rezervoara, začuše sirene policijskih kola. Inspektor postavi zasedu u kući, i sa ostalima izađe. Zaustavi kolonu i njegova kola se priključiše, a detektiv i novinar su morali da se postave iza policijskih kola.

Dok se kolona kretala, Kenford primeti da pristižu još nekoliko kola.

— Šta je to? — upita on novinara, pokazujući na novu kolonu, koje je smanjivala odstojanje do njihovog automobila.

— To je nešto čudno. Postoje dve mogućnosti. Ili je banda tako mnogobrojna i jaka da se usuduje da krene u otvoreni sukob sa policijom, ili je neko obavestio štampu. I u jednom i drugom slučaju biće zanimljivo — nasmeja se reporter.

Ali, i policajci behu primetili dolazak nove kolone automobila. Jedna policijska kola zastadoše propustiše detektiva i novinara, a onda se preprečiše na drumu.

— Hrabro, momci, ne dajte im da prođu! — doviknu reporter.

Škripa kočnica i glasni povici označiše dolazak dvadesetak automobila u kojima su bili novinari londonskih listova, radio stanica i televizije. Bili su u takvom raspoloženju da su bili spremni da navale na policiju.

— Ko ih je samo obavestio? — psovao je jedan policijski narednik.

— U opštoj gužvi, sigurno niko nije obratio pažnju na dežurne novinare koji su čekali u Skotland Jardu i policiji. Oni su nekako prokljuvili šta je po sredi — objasni jedan mlad i okretan policajac.

Naredniku nije preostalo ništa drugo nego da se, svojim kolima, stavi na čelo povorke i da, držeći stalno sredinu drumu, spreči gužvu i preticanje.

Na čelu policijskog odreda poručnik Mould je prilazio zgradi napuštene tvornice, koju su sad osvetljavali jaki reflektori automobila. On je isprednjačio, ljutito izgovorio lozinku i sačekao odgovor.

Tada istrčaše devojke, još uvek držeći u rukama lukove. Na vratima je stajao mornar, držeći mašinsku pušku. Poručnik Mould mu pride i oni se rukovaše. Mornar se kreveljio, i uozbilji se tek kada ga poručnik zamoli da preda oružje.

Reporter Markinč je radio kao mašina. Obišao je sve prostorije, škljocnuo malim blicom nad leševima poginulih, postavljao pitanja devojkama, saznao kako je poginula Virdžinija Grej, i sve drugo što mu je bilo potrebno da obavesti svoju redakciju. A onda se zatvorio u prostoriju sa telefonom i počeo da diktira izveštaj za prvo jutarnje izdanje.

Tek tada je druga kolona automobila nahrllila u fabričko dvorište. Ali, reporterima je bio otežan rad, jer je policija bila počela da saslušava mornara i oslobođene devojke, a pretres zgrade još nije bio završen.

Za to vreme Markinč je već obavestio svoju redakciju o svemu i zaključio:

— Pošaljite fotoreportera, koji će nastaviti snimanje kad policija dozvoli, ali uz njega i sigurnog čoveka sa brzim kolima, koji će uzeti moj film. Mislim da ćemo imati sve što treba, a i više od ostalih listova.

— A sada se javite glavnom uredniku. Obavestili smo ga, i on vas zove iz svog stana — saopšti mu dežurni stenograf.

— Halo, gospodine Rajte. Nešto ste hteli? — javi se Markinč.

— Hoću da ti kažem samo: bravo, mladiću! Jednom ćeš mi otkriti tajnu kako se uvek nadješ tamo gde treba. Za to plaćam sto funti! — reče glavni urednik.

— Mislim da ste dobar trgovac, i da umete da kupite dobru robu za male pare — nasmeja se Markinč.

— Ol rajt, boji! Pitaću direktora moći da se plati još toliko, ali, slušaj...

— Ne mogu da slušam. Neko naljuže na vrata, i vidim da već popuštaju. Moram da isparim — prekide ga reporter.

A zatim stade iza vrata, koja se s treskom otvoriše i udariše ga. Neko liko novinara jurnuše prema telefonu. Ostali su se svađali kojim redom će moći da ga koriste.

Markinč iskoristi gužvu, neprijetno iziđe i pobeže hodnikom. Znao je da bi susret s ostalim reporterima mogao da se pretvori u nešto neprijatno, jer su ga imali na zubu zbog izveštaja iz dvorca.

Pred zgradom ugleda kola radio stanice, koja su emitovala prvu vest. Uzdahnu, pomišljajući sa zavješću da ovoga puta on neće biti prvi koji je obavestio svet o uzbudljivom događaju, ali ga je tešilo što je imao najpotpunije podatke, i što je znao da je Lun odveo Smitsona i Kabota, što ostali novinari još nisu proključili, jer je policija ćutala o tome. Inspektor Dikson je bio jedan od onih inspektora koji ne vole mnogo da govore, i nerado daju podatke novinarima.

Uskoro stiгоše kola iz Markinčovog lista, i on predade film iz svog aparata. A onda se ponovo baci na posao. Trebalo je prikupiti još podataka, za novo izdanje.

Blizila se zora kad od napuštene fabrike krenu duga povorka kola. Oslobođene devojke su klonule, i spavale su u kolima, a mornar je glasno hrkao, naslonjen na rame poručnika Moulda, koji se mrštio, gledajući izubijano i izgrebano lice mornara bez broda i njegove čvornovate pesnice, izguljene i krvave od tuče.

— Ovog zvekana bi trebalo uzeti u policiju — progunda poručnik, naginjući se ka inspektoru Diksonu, koji je sedeo pored šofera.

— On na to ne bi pristao. Znam ja takve. Za koji dan on će, bez pare u džepu, moliti da ga prime na neki brod.

— Ne izgleda da je baš bez novaca. U njegovom džepu ima najmanje dve hiljade funti.

— Jeste li ga pitali otkud mu?

— Kaže da sve svoje nosi sa sobom. To mu je, navodno, uštedevina, za skoro dvadeset godina plovidbe. Ispitivao sam devojke i ranjenog gangstera, ali niko ne zna ništa o novcu — objasni poručnik.

Da je u tom momentu pogledao mornarevo lice, primetio bi osmeh među ožiljcima i oteklinama oko njegovih usana.

Opet vam je umakao, inspektore! — ljutito je siktao šef Diksonovog odeljenja u Skotland Jardu.

— Uхватite ga vi, gospodine. Ja sam bio nemoćan. Lun me je pretekao — gorko odgovori Dikson. — Nemojte misliti da mi nije poznato da ste u toku ove kampanje bili spremni da »ne primetite« Donalda Sikerta. To bi vas moglo dovesti pred sud! — vikao je šef.

— Ne verujem da ćete uspeti da to dokažete — grubo odgovori Dikson.

— Ja vam naređujem da pronađete tog famoznog Luna!

— A ja vam ovde, u četiri oka, kažem da je posao inspektora Diksona završen. Lekar me šalje na lečenje — uzdahnu inspektor, pružajući papire sa dijagnozom i odobrenjem bolovanja. — Mislim da ću se podvrgnuti komandi moje Helen, i otići sa njom u banju, a posle... Možda penzija, a možda i otkaz starom inspektoru.

Šef ga je iznenadeno gledao. Bio je spreman da viče, da zahteva kaznu, i da ga natera da sluša. Ali znao je da niko neće odobriti takav postupak prema Diksonu. I zato samo dodade:

— Mislim da biste vi bili srećni da se udružite sa tim zlikovcem.

— Možda bih to želeo da sam mladi. Ali, slušajte! Ja verujem da bi te devojke još uvek bile u rukama otmičara da se nisu umešali Donald Sikert i onaj mornar.

— A jeste li sigurni da želite da ove vaše reči sazna javnost?

— Ona ih je saznala. To je nedvosmisleno, iako pažljivo, da me ne uvredi, rekao reporter Markinč — zaključujući Dikson i ustade.

Izlazio je sporim korakom.

Toga dana završio je izveštaj i predao istragu inspektorju Braunu. A naveče, zavaljen u naslonjači, čitao je novine, prepune izveštaja o oslobođenju devojaka. Tek sada, kad je Helen bila tu, i kad je bio oslobođen svih briga, negde u dnu duše osećao je da ga hvata nemir, i da je nečim razočaran. Nije hteo ni sebi da prizna da mu je žao što neće učestvovati u konačnom raspletu tog zamršenog slučaja.

Po čelu mu se osuše krupne graške znoja.

— Ti si bolestan! — uzviknu Helen, primetivši kako se on znoji.

— To su živci, Helen. Daj mi lek — uzdahnu Dikson.

Uzbudenje se nije stišavalo. Štampa je opširno razglabala o događajima, izjavama devojaka, mornara i zarobljenog ranjenog gangstera, i tako sastavljala čudnu priču bez završetka. Mnogostruko su se ponavljala pitanja gde je Lun i šta se dogodilo sa dva opasna gangstera...

Detektiv Kenford je primio poslednji ček od gospode Dramond i spremio račun za lorda Halibartona. Ali, to je samo uzgredno zao kupljalo njegove misli. Mučila ga je profesionalna radoznalost, i on pozva Markinča.

— Halo, Arture. Ima li šta novo? Da li ti se neko javio? — pitao je, misleći na Sikerta.

— Razumem pitanje. I ja bih mogao tebe pitati isto. On će se već

nekako javiti. Obavešću te ako nešto saznam, a i ti učini isto.

Detektiv tek beše spustio slušalicu kad neko zakuca na vrata. Pojavi se lord Halibarton. Bio je bled i neispavan, o čemu su svedočili modri podnadulji podočnjaci. Edi se uzdrža da se ne nasmeje lordovom izgledu, pomišljajući na uzbudenja koja je ovaj čovek morao doživeti pri susretu sa ljubljenom Ženevjekom Dipon.

Bio sam ljut na vas, gospodine Kenforde. Čekao sam vas preksinoć u klubu, a vi niste došli. Ali, kad mi se vratila Ženevjeva, razumeo sam vaš izostanak. To je ogroman uspeh, kažem vam! Ogroman uspeh! — govorio je, smeštajući se u fotelju.

Edi ga je slušao stojeći. Te reči su ga podsećale na nešto, ali nije mogao da se seti šta bi to moglo biti.

— Kako se oseća gospodica Dipon? — upita.

— Ah! Njoj je dobro. Ona to prima kao zanimljivu avanturu, i očarana je tim čudnim Lunom — odgovori lord.

Dok je izgovarao poslednje reči, u njegovom glasu osećao se neki prizvuk negodovanja. Edi to protumači kao ljubomoru, i prikri osmeh.

— Pričajte mi kako je sve to teklo — nastavi lord. — Kako je taj mornar saznao gde su devojke, i ostalo.

— Mnoge od tih stvari nisu ni meni jasne, a neke spadaju u profesionalne tajne, ja nemam pravo...

— Ah! Ta, čoveče, vi ne razgovarate sa nekim tamo...

— Razume se, milorde, razume se! Mislio sam na neke policijske tajne, koje ni meni nisu saopštene. Ostalo ću vam reći, ali to je sve već ispričao reporter Markinč — nasmeši se Kenford.

— Ja sam pomalo radoznao, i to je sve. Iz tih izveštaja ne vidi se kako je mornar otkrio kuću kod rezervoara, a ni kako ste je vi otkrili — insistirao je lord.

— To nam je rekao jedan čovek, kome smo dali reč da njegovo ime

neće biti pomenuto nigde, i nikada – objasni Edi.

– O, razumem, razumem! Ima čudnih shvatanja u vašem svetu – nasmeja se lord Halibarton malo uvređeno.

Onda izvadi čekovnu knjižicu, upita koliko treba da plati, i predade ček detektivu.

– Molim vas, kažite mi kako bih našao mornara Makfersona. Ženevjeva me je molila da mu dam neku nagradu, pa bih hteo da joj ispunim tu želju – zaključi lord i ustade.

– To je lepo od nje. Ali, pazite da ga ne uvredite, jer nije mladić bez novaca. Možda bi neka druga pažnja više... Uostalom, vi ćete to najbolje znati. A ja vas obaveštavam da je policija kod njega našla dve hiljade funti – objasni detektiv.

– To je čudno. Pa šta je bilo sa tim novcem? – zainteresova se lord.

– Morali su da mu ga vrate, jer je tvrdio da mu je deseti deo toga novca ostao od pokojnog oca, osmi deo je dobio prodavši porodične dragocenosti, a ostalo je uštedeo za dvadeset godina. Zanimljiv je to čovek. Ipak, policija nije mogla da mu oduzme novac, iako bi se moglo pomisliti da nije tačno ono što govori – objasni detektiv.

– Izgleda da je vrlo zanimljiv. Baš želim da ga upoznam. Biće i Ženevjevi milo da ga opet vidi – zaključi lord i zapisa adresu mornarrevog hotela.

gim čašama. Znojio se i malo jeo, prihvatajući se nešto slobodnije samo čaše s pićem. Posle nekoliko čaša ohrabrio se i već je nehotično bacao suviše tople poglede na Ženevjevu, koja se smešila slušajući njegove priče.

– Pričajte nam kako je tekao vaš susret sa zločincima u kući kod rezervoara – započinjao je lord.

– Sve se dogodilo brzo. Potukli smo se... A onda su mi ponudili dve hiljade funti... – mornar ućuta.

Nehotično je pomenuo taj detalj. Lord to primeti.

– Razume se da ste odbili – oku-raži ga.

– Svog prijatelja ne bih izdao ni za milion – nastavi Makferson.

– Čudno da vam ih nisu posle oteli, kad su vas ponovo uhvatili – nemarno upade lord.

– Bili su mi ih uzeli. Ali posle... Nek nosi davo te nitkove, baš smo im potprašili! – nasmeja se mornar i otpi dobar gutljaj.

Lord podiže čašu, i time ga podstaje da isprazni ostatak pića. Uskoro je u sebi imao toliko pića da se zaboravljao, i njegova teška šaka često se spuštala na Ženevjevinu nežnu ruku. Ona se smejala, ne opirući se. Lordu je bilo neprijatno, i on požuri kelnera da posluži kafu.

Blizila se ponoć i lord predloži da krenu. Odvezoše mornara u njegov hotel, a oni podoše u lordovu vilu kod Krikivuda.

Te večeri mornar Samjuel Makferson se osećao malo nelagodno, u novom večernjem odelu, kakvo nikada pre toga nije obukao. Išao je na sastanak sa Erlom Arčibaldom Halibartonom i gospođicom Dipon.

U dvadeset časova u hotel stiže uniformisani lordov šofer, da ga odveze u klub.

Večera je bila bogata, i mornar je morao da pazi kako barata ogromnim šakama među tanjirima i mno-

Mornar se peo uz stepenište hotela, i baš kad htede da otvori vrata oseti kako ga nešto pritisnu pored kičme.

– Ne mrdaj, i šape gore, inače pucam! – čuo se zapovednički glas čoveka koji je stajao iza njega.

Mornar diže ruke i polako se okrenu. Pred njim je stajao policajac.

– Šta hoćete od mene? – upita mornar.

– Uhapšeni ste zbog pljačke dve hiljade funti. Imamo dokaze da su pripadale Smitsonu – odgovori policajac.

– Do vraga i vi i Smitson! – opsova mornar.

– Gde je taj novac? – upita policajac.

– Ono što je ostalo je kod mene u džepu – prozbori mornar, malo se ljuljajući pred policajcem.

– Onda napred! Idemo napolje!

Portir je blenuo u policajca i »junaka dana«, jer je bio pročitao sve novine o otmici devojaka i video mnogobrojne mornareve slike; a uz to je već i razgovarao sa Makfersonom. Taj čovek mu se svidao, i zbog toga što je davao dobre napojnice, kakve nikada ne daju bogati ljudi.

– Ah, vi ste mi rekli da treba da prenoćite u sobi pored mornareve – obrati se portir policajcu.

– Zaveži! – viknu policajac i prođe pored portirске lože.

U automobilu mornara dočeka još jedan policajac i šofer u civilnom odelu. Šofer mu je bio odnekud poznat, i on ga upita:

– Gde smo se mi sreli, prijatelju?

– Saznaćeš uskoro! – grubo odgovori šofer. – Vežite ga i oduzmite mu novac!

Dok su ga dva policajca vezivali, mornar je buljio u šofera. Naglo se treznio i počinjao da shvata. Taj šofer je vozio one noći lažne policajce, koji su oslobodili Smitsona. Ali, to saznanje je došlo kasno, jer su mu ruke bile vezane, a razbojnici su mu sedeli sa obe strane, držeći revolvere u rukama.

Kola naglo podoše. Skretala su po manje prometnim ulicama i probijala se kroz maglu, koja je počinjala da biva sve gušća. Mornar nije mogao da oceni kuda ga vode, ali im nije rekao da zna u čije ruke je pao.

Iako je izgledao miran, Donald Sikert je bio na ivici snage. U njemu se zgušnjavala žalost zbog smrti Virdžinije Grej, i tek sada je

shvatao šta mu je ta devojka počela da znači; njemu – usamljenom i progonjenom čoveku. Uz to ga je savladavao umor od neprospavanih noći i uzbuđenja, jer ni njegovo žilavo i snažno telo nije moglo da ostane tako dugo bez odmora.

Zato je čvrsto vezao Smitsona i Kabota, položio ih na jedan ležaj, zaključao, proverio ulaz u kuću, i otišao u svoju sobu, da se odmori.

Sunce je već bilo probilo i rastezalo maglu, kad se Lun probudio. Bilo je jedanaest sati pre podne. On se istušira, promeni odelo, otvori konzervu kuvanog mesa i počne da doručkuje. Pod njegovim zubima prštao je dvopek. Za to vreme voda za kafu je provrela, i on pripremi sebi veliku šolju jake crne kafe. Miris kafe se širio po gornjim odajama.

A onda on side u prostoriju pod zemljom. Zarobljenici su spavali. Izgleda da su se, u strahu, dugo borili sa snom i zaspali su tek kad su ih izdale sve snage. Lun ih prodrma.

– Probudite se, počinjemo naš poslednji razgovor! – reče im oporim glasom.

Oni su ga bunovno gledali, izvijajući tela, da pokrenu utrnule udove. Sikert ih je gledao nekoliko trenutaka, a onda počne da postavlja neke daske uz zid, u koji su bili ukovani klinovi za police. Zatim ih dovede do zida i postavi ih tako da im se glave nadoše između dve daske, što im je onemogućavalo da ih okreću. Onda ih veza za čvrste gvozdene klinove, tako da su stajali kao razapeti, nemoćni da se pokrenu. Noge su im jedva dodirivale zemlju.

– Šta hoćete od nas? Mi nismo... – mucao je Smitson.

– Baš hoću to što vi niste. Hoću odmah da znam ko je voda, jer pretpostavljam da niste sve sami izmislili. Govorite! – naredi Sikert.

– Nema nikakvog drugog vođe. Bili smo sami – upade Kabot.

— Onda ćete sami i umreti, a ja ću ostale, ipak, pronaći.

— Ali, mi ne znamo... — reče Smitson.

— A ko su bili ljudi u policijskim uniformama, i ko ih je poslao? — upita Sikert.

Oni ućutaše.

— Nećete da govorite?

I dalje su ćutali. On tada privuče jedan sto, a zatim donese nekakvu tešku spravu, od koje je vodio gajtan do električnog priključka. Njih dvojica su zurili u tu spravu, ne shvatajući šta se događa.

Tek kad Sikert uključi struju, shvatiše da je to ventilator velike snage, jer do njihovih lica stiže talas vazduha, takvom snagom da se zagrnuše. Sikert usmeri izlaz vazduha tako da im udara u lice, a onda izide.

— Hej! Ug... ug... ušićemo... o... se! — prostenja Smitson.

Ali, Sikert se ne osvrnu.

Njih dvojica su osećali da se guše, i pokušavali su da okrenu glave, ali daske sa strane to nisu dozvoljavale, a i među njima je bio takav pritisak da malo iskretanje nije ništa pomagalo. Vazduh im je tada duvao u uši, i njima se činilo da će im probiti glave. Ulazio im je kroz nos, i oni su ga udisali, gutali i grickali. Osećali su da im vazduh prodire u prazne stomake i nadima ih, tako da im se činilo da će se raspući.

Pokušашe da dozovu Sikerta, ali je mlaz vazduha pri tom naglo ulazio u njihova tela. Sada su shvatili da se čovek može udaviti u vazduhu isto kao i u vodi, samo, valjda na još strašniji način.

Činilo im se da neće izdržati ni minut, ali tada se pojavi Sikert i iskopča ventilator. Oni splasnuše. U njihovim očima se ogledala izbezumljena molba.

— Ne! Ne više... — promuca Smitson.

— Govorićemo...

Govorićemo, proklet bio! — huknu Kabot.

Sikert pusti ventilator i njih dvojica se zagrnuše. Onda ga opet isključi.

— Ne proklinjite i ponašajte se pristojno! — viknu Sikert i privuče fotelju do stola.

Njihove oči bile su prikovane za ventilator kao da će iz njega skočiti stotinu zmija.

— Prvo Smitson neka ispriča svoju priču. Čim primetim da je nešto slagao, pustiću ventilator. Ti, Kabote, pazi na njegove reči, i ispravi ga, da ne pustim struju — objasni im i izvadi cigaretu spreman da sluša.

Gangsteri su ćutali nekoliko trenutaka, a onda Smitson duboko uzdahnu, nakašlja se i podrignu vazduh.

— Govoriću sve što znam, ali bih voleo da čujem da li ćemo imati kakvu šansu da se spasemo — izusti glasom u kome je bilo molbe.

— Kakvu šansu biste hteli, Smitson? — upita Donald.

— Mi smo vam dali šansu. Ostavili smo vas živog, a to nas je i upropastilo. Ali, mi ćemo dati reč da ćemo zauvek nestati. Dajte nam neku šansu, i mi ćemo biti zahvalni — odgovori Kabot umesto Smitsona.

— U vašem slučaju moguća je samo jedna šansa — poče Sikert. — Ja sam vas osudio na smrt, i ne mogu povući tu osudu, jer za nju znaju milioni ljudi. I izvršiću je, ako budem živ.

— Čemu onda da govorimo? — upade Kabot.

— Zbog one jedne šanse — odgovori Sikert.

— A kakva je ona? — upita Smitson.

— Rekao sam da postoji samo jedna mogućnost. Kada budete ispričali sve što znate, proveriću sve, i okončati ovu stvar. A onda ću se vratiti i pustiću... prvo jednog da se bori sa mnom pod jednakim uslovima. Ako pobedi, ubiće me, i osloboditi drugog. Ako podlegne, pustiću

sledećeg, i borićemo se za život. Je li šansa poštena?

Oči gangstera sevnuse, ali ih strah nije napuštao.

— To je ipak šansa — odgovori Smitson.

— Onda pričajte. Ko to stoji iza vas? Gde ga treba tražiti? Kako je počela ova velika akcija? Pričajte sve što znate!

Gangsteri su ćutali. Sikertova ruka pođe ka prekidaču ventilatora.

— Ne! To više ne mogu da izdržim! — vrisnu Smitson.

— Onda govorite! — oštro upozori Sikert.

— Počelo je to još pre šest godina. Nas nekoliko, od kojih smo danas živi samo ja i Kabot, upoznali smo se u Vilijamsovom baru. Počeli smo kao i mnogi drugi, da kontrolišemo devojke u tom kraju.

— To je jedna od starih priča — upade Sikert. — Ko je još bio sa vama?

— Tada je bio Fred Henson...

— Onaj starac koga ste ubili kad smo ja i mornar bili u njegovom stanu?

— Da, taj. Poslali smo Roja da ga učutka, jer je pijanac znao suviše. Sa nama je bio i Vili, zvani »Zmija«. Njega su ubili u Džakarti u nekoj tuči... Novac od devojaka nije bio dovoljan, pa smo tražili i drugi način. Jednom smo se upoznali sa Ričardom Bilberijem, koji nam je predložio da mu nabavimo nekoliko devojaka za Južnu Ameriku.

— Znači, počeli ste i trgovinu belim robljem!

— Nije baš tako. Te devojke su i inače bile na ulici. Bilberi je dovođio momke i upoznavao ih sa devojka. Počinjala je »ljubav«, i momci bi ih zaprosili. Onda smo mi stupali na scenu, i zabranjivali devojka da se viđaju sa verenicima. One bi plakale, a mi smo ih oslobađali za pet stotina funti. Potom ih je Bilberi skupljao i obećavao im da će ih odvesti preko

okeana. On im je uzimao i poslednju paru, pa su zavisile od njega.

— Šta se dalje događalo sa njima?

— U Rio de Žaneiru, Buenos Airesu ili Santijagu su saznavale da su se momci »pokajali«. A pošto su bile bez prebijene pare, tražile su pomoć od Bilberija. On im je »pomagao«, i smeštao ih u svoje »kuće«.

— Koliko vam je on plaćao?

— Još po pet stotina funti.

— Šta je bilo dalje?

— Heson je bio pijanica, i mi smo ga napustili. Okupljali smo nove ljude, koji su bezuslovno slušali. Naš posao se širio, i već smo mislili da jednom prestanemo. Ali, trebalo nam je još ovaca.

— I odlučili ste se na veliku otmicu.

— Bila je to Hesonova ideja, ali mi nismo mogli da je ostvarimo. Onda je ponovo došao Bilberi. Kasnije smo saznali da se zvao Aldo Fraskone, i da je rodom sa Sicilije. Ubili su ga u Baiji. Bio je to obračun između članova mafije... Kad je Bilberi došao, predložio nam je da se povežemo sa jednim moćnim šefom u Londonu. Hteli smo da odbijemo, ali on je rekao da taj šef, ili »Glavni«, kako smo ga od tad zvali ima dokaze protiv svih nas, uključujući i Bilberija, i da ćemo brzo biti uništeni. Pokazivao nam je kopije izjava tridesetak devojaka, nekoliko naših fotografija, snimljenih u momentima kada smo predavali devojke, i slične smicalice... Morali smo da pristanemo. Uslovi su bili dobri.

— Ko je »Glavni«?

— To je najteže. Ja sam postao »Prvi«. Kabot »Drugi«. Dobili smo broj jednog telefona, kojim smo mogli da se poslužimo samo u krajnjoj nuždi, i tako dobijemo »Glavnog«. Ali, nikada ga nismo videli. Slao nam je svoje ljude, i preko njih smo opštili. Neki su bili u policijskim uniformama. Imao je sopstvenu grupu.

– Ne pokušavajte da me prevarite! Ako ne saznam ko je »Glavni«, nećete imati šansu – opomenu ih Sikert.

– Mi to ne znamo, ali smo saznali nešto drugo – upade Kabot.

– Mi imamo dosta na vratu, i hoćemo šansu, koja je iako suviše mala, ipak nešto – nastavi Smitson umornim glasom. – »Glavni« je predlagao da preotmемо još jedno područje. Bilo je to područje Džeka Brauna, koji je kontrolisao preko trista devojaka. Ali mi nismo smeli da se upustimo sa tom grupom, kojoj su pripadali i vama poznati Majnard i Braun. Vi ste ih uništili...

– Šta ste onda predložili?

– Setili smo se Hesonove zamisli da se odjednom otme mnogo devojaka i proda negde daleko... Takvih mogućnosti je bilo dosta. Čekali su haremi muslimanskih kraljevina i država Azije i Afrike, javne kuće od Honolulua do Santjaga i Rija... Devojke su tražili sa svih kontinenata. »Glavni« je bio oduševljen. Naredio je da pripremimo plan, a on je našao kupce, pripremao transport i sve ostalo. Mi bismo dobili po dve hiljade funti, ali samo za devojke najveće lepote, sveže i mlade. Takve su bile samo manekenke i po neka glumica, ili nezaštićene strankinje, koje su dolazile da rade u Engleskoj, kao kućne pomoćnice, ili slično. »Glavni« nas je upozorio na večernju školu devojaka i modnu kuću gospođe Dramond.

– Devojke su mi pričale kako ste to izveli. Ko je ubio policajca na drumu?

– To je... Moram li to reći? – zastade Smitson.

– Sve morate reći – hladno izgovori Donald.

– Morao sam to učiniti, jer smo tom vražjem policajcu bili sumnjivi, i on nas je zaustavio. Devojke su htele da traže zaštitu, i ceo plan bi propao...

– Kakva je uloga vlasnika bara Vilijamsa?

– On nije bio direktno angažovan, i nije znao ništa o otmici. Ali, mi smo dolazili kod njega, i on nam je činio neke usluge. Javljao nam je kako se ponašaju devojke, jer mi smo zadržali svoj stari posao. Zato sam mu dao broj telefona dvorca kod Nortolta. Taj dvorac nam je bio pogodan da se sklanjamo, a kasnije bi pripao jednom od nas, kada se povučemo... Zato smo kupili i napuštenu fabriku alkohola... Hteli smo da jedan deo novca uložimo u neki posao. Tamo, pod šumom, bi se dalo lepo raditi sa jednom kućom za zabavu. Hteli smo da izgradimo motele i bar...

– A sada recite kako ću naći »Glavnog«!

– To je opasno. Ako vas tamo ubiju, mi ćemo ovde umreti vezani – upade Kabot.

– Jedina vam je šansa da mi sve dobro objasnite, da me ne ubiju. Ko je »Glavni«?

– Mi ne znamo. Pokušavali smo da dodemo do njega. Ali, to je bilo uzalud. Zato smo jednom pratili njegovog čoveka, koga smo znali, i koji nas nije primetio na ulici. Videli smo da je otišao do jedne vile koja se nalazi blizu obale Temze, kod Vulidža. Ja i Kabot smo nekoliko puta osmatrali tu vilu. Tamo su dolazila društva... To je privatna vila, koja se vodi na ime nekog Džeka Asgrimsona. Po broju telefona koji nam je dao »Glavni«, za vanredne slučajeve, utvrdili smo da je to jedno od njegovih skloništa. Ali, nismo mogli da saznamo ko je on. To je sve – zaključio Smitson.

– Čudno je da se niste dalje interesovali – primeti Sikert.

– Nameravali smo da se jednom obračunamo sa tom grupom, ali kad je bolje upoznamo. Omeli su nas poslovi koje je trebalo da završimo – dodade Kabot.

Sikert donese veliki plan grada i položi ga na sto. Sam je tražio vilu prema objašnjenju, a onda prinese plan Smitsonu.

— Je li to ova vila?
— Ne. To je ona malo istočnije — odgovori Smitson.
— Ovde?
— Da. Prilaz je težak, jer je ograden zidom na koji je još učvršćena ograda od metalnih šiljaka. Nešto lakše bi se moglo doći sa reke...

Gangster je savetovao Sikerta kako da se čuva. To nije bilo čudno, s obzirom da je jedina nada za njega i Kabota bila u tome da Sikert pobedi »Glavnog«, i da se vrati čitav, a da onda oni pobeđu njega.

— Oslobodite se svakog straha za moj život. Čuvaću se, i vratiću se, da vam pružim vašu šansu — nasmeši se Sikert.

Njih dvojica su ga odmeravali, misleći da li će biti u stanju da ga savladaju u pojedinačnoj borbi. A on ih skide sa zida, dovede do ležaja i počeo da ih namešta, tako da im ne bude neugodno, ali da se ne mogu osloboditi. Svaku ruku im je vezao posebno, a tako isto i noge. A onda iznad njih obesi neki aparat i objasni im da će, ako počnu da viču, aparat ispustiti gas koji će ih trenutno omamiti. A ako bi se i oslobodili, iz podzemne betonske prostorije ne mogu da provalje napolje, čak i kad bi imali savršen alat.

— A sad treba da se nahranite — zaključio Sikert.

Donese im nekoliko konzervi, dvopeka i flašu vina. Oslobodi im po jednu ruku i sačeka da završe obed. Jeli su halapljivo i brzo. Sikert dodade još hrane i otvori drugu flašu vina. Kad prestadoše da jedu, on im sveza ruke, i krenu. Za sobom zatvori metalna vrata, i specijalna brava, zujeći učvrsti čelične ploče. Sekert rasturi brojeve na krugu brave i pope se u svoju spavaću sobu.

Polu sata kasnije prema gradu je, pešice, polako išao prosed čovek u elegantnom odelu. Niko u njemu ne bi prepoznao Donalda Sikerta.

Za to vreme Smitson i Kabot su razgovarali, pokušavajući da se oslobode veza, ali im to nije uspevalo.

Smitson urliknu od besa. Iznad njih se začu lagano šištanje. Jedan minut su preplašeno gledali u aparat, čija osetljiva membrana beše oslobodila mehanizam koji je, otkucavajući kao časovnik, ispuštao gas.

— On nas ubija! Prevario nas je! — viknu Smitson.

— Ti si urlao, životinjo! — viknu Kabot.

Onda obojica osetiše da gube svest. Klонуše na ležaje, i u prostoriji zavlada tišina. Samo je mehanizam još nekoliko trenutaka otkucavao, a onda i on stade.

Detektiv Kenford još uvek nije mogao da odgonetne ono što mu se uporno nametalo. Instinkt mu je ukazivao na izvesnu činjenicu, koju nije mogao da izdvoji u svojim mislima. Mučen tim stanjem, odlučio da potraži mornara Samjuela Makfersona. Rano izjutra njegova kola su se probijala ulicama, pritisnutim maglom.

Zaustavi se pred hotelom u kom je mornar odseo i uđe u hol. Portir ga pogleda ispod oka i nastavi da prelistava neke papire. Kenford ga pozdravi i upita:

— U kojoj sobi je Samjuel Makferson? On je moj prijatelj, i hteo bih da ga vidim. Možete li ga pozvati?

— To je nemoguće, jer on nije ovde — odgovori portir.

— A znate li gde je?

— Uhapšen je. Policija ga je odvela kad se vratio posle ponoći.

Kenford zastade iznenađen. A onda se uputi ka telefonskoj kabini i pozva Skotland Yard. Tražio je inspektora Diksona. Kazaše mu da inspektor više ne radi, jer je na bolovanju, i uputiše ga da se kasnije obrati inspektor Džordžu Braunu.

Detektiv ljutito ostavi govornicu i uputi se ka svojim kolima. Pola sata kasnije zvonio je na vratima stana Artura Markinča. Otvori mu Arturova žena Meri. Ona se nas-

meši starom poznaniku i uvede ga u sobu.

— Artur još spava. Odmah ću ga probuditi — reče i otrča u spavaću sobu.

Petnaest minuta kasnije pojavi se reporter. Bio je već obrijan, i u košulji. U hodu je dovršavao vezivanje kravate.

— Zdravo, Edi! Kakva srećna ideja te je dovela na doručak? Baš se radujem. Meri sprema nešto što miriše na biftek — čavrljao je, stežući ruku prijatelju.

— Nisam došao na doručak, ali ne odbijam — nasmeja se Kenford.

— Nešto se dogodilo? — upita Markinč.

— Policija je uhapsila mornara Makfersona. To će naljutiti Sikerta, i nije fer od Skotland Jarla. Ima još jedna neprijatna novost: Dikson je napustio posao, i otišao da se leči. Garantujem da su starog strašno uvredili — objasni detektiv.

— Malo ćemo im potprašiti preko novina. Takvo nepoštenje prema Makfersonu, koji je, pored Sikerta, najzaslužniji za oslobođenje devojaka, ne može im se oprostiti — nervirao se reporter.

— Doručkujte sada, a posle grдите Skotland Jarla — nasmeši se ljupko Meri, donoseći jelo.

Posle doručka se odvezoše u Skotland Jarla, i nadoše inspektora Brauna. On ih dočeka ljubazno, ali nije bilo onog tona koji je imao Dikson, čije je brundanje bilo strašno, ali koji se držao reči. Braun se smesio i bio ljubazan, ali se nije znalo šta stvarno misli.

— Možemo li saznati zašto je uhapšen mornar Makferson? — upita detektiv.

— Ko kaže da je uhapšen? — iznenadi se Braun.

Kenford ispriča šta se dogodilo u hotelu, prema portirovom iskazu.

— Odmah ću proveriti — reče inspektor i počeo da telefonira.

Razgovarao je sa više ljudi, a onda pogleda Markinča. Bio je zamišljen.

— Nije izdat nalog za hapšenje, niti je priveden u policijsku stanicu. To je provereno — reče napokon.

— Ali, to je nemoguće! Kakva je to igra? — upita Markinč.

— Čekajte još desetak minuta. Naredio sam da se proverí cela stvar. Javiće mi — odgovori inspektor Braun.

Za to vreme detektiv Kenford se zamislio, i pogled mu je odavao odsutnost. A onda prozbori:

— Ja verujem da nije policija...

— A ko bi bio? — upade reporter.

— Nismo se setili jedne činjenice. Pa, otmičari su se već služili policijskim uniformama — odgovori Edi.

— Skrenuli smo pažnju našim ljudima na tu stvar, i data je lozinka svim policajcima. Lažni će naleteti, jer se vrši međusobna kontrola policajaca — reče inspektor.

Detektiv je gledao nekud mimo njega, i samo je delimično pratio te reči. Nešto drugo mu se tog momenta vrmalo po glavi. Ali, to je bilo tako krupno da se nije usudio da progovori. Zato samo zamoli inspektora da se mornarev nestanak shvati kao otmica, a onda reče reporteru:

— Hajdemo, Markinču. Treba da uredimo jednu stvar!

Inspektor ga sumnjičavo pogleda.

— Vi nešto skrivate. Ako biste to rekli Diksonu, kažite i meni. Ja ga zamenjujem, i želim da budem prijatelj s onima s kojima je to bio on — reče zatim.

— Ne skrivamo ništa. Ako nešto saznamo, javićemo vam — odgovori Kenford ustajući.

Dok su se vozili prema Vestminsteru, reporter upita:

— Na šta si mislio kad si rekao da treba da uredimo jednu stvar?

— Moramo nekako naći Sikerta. Molim te da preko lista pokušaš da ga tražimo — odgovori Kenford.

— To nije teško. Imam jedan detalj o kome niko ne zna, a datira iz

mog prvog susreta sa Sikertom. Tada se našao sa mnom – poče Markinč.

– Misliš na ono kad te je uplašio mišem i kad ti je podmetnuo žabu u džep – nasmeja se Kenford.

– Da, mislim baš na taj slučaj. Oglas može da glasi: »Čovek koji je A. Markinču podmetnuo žabu i dresiranog miša u džep neka se hitno javi. Odličan angažman u izgledu«. Šta misliš?

– Moglo bi da upali. Hajdemo u redakciju – složi se Edi.

Tek što udoše u Arturovu sobu, zazvoni telefon. Markinč se javi, i lice mu dobi izraz uzbuđenja i radosti.

– Da, ja sam. Gde si ti, stari prijatelju? Ja i Edi Kenford smišljamo kako da te pronademo. Baš smo pripremali oglas za novine – nasmeja se novinar.

– A ja te zivkam već deset puta. Meri mi je rekla da si izašao sa Edijem. Hteo bih da vas vidim. Dodite u pab »Zeleni zmaj« kod stanice Varterlo.

– Znam taj ćumez! Dolazimo odmah! – viknu Markinč.

Njih dvojica požuriše, i četvrt sata kasnije već su ulazili u grad. Ta mala krčma bila je tiha, jer se otvarala vrlo rano, a alkohol se nije točio do devet sati.

Osvrnuše se okolo. Među nekolicinom ljudi nisu videli Sikerta. Zauzeše jedan sto u uglu, ali tako da vide ulaz. Jedan stariji čovek, prosede kose, priđe im i učtivo ponudi:

– Jednu srećku, džentlmeni?

– Hvala, ne treba – odbi detektiv.

Čovek se nasmeja, i tek sada ga prepoznaše.

– To je crna magija! – nasmeja se reporter.

Radosno mu napraviše mesta između sebe. Nestrpljivo su očekivali da progovori, ali on je prvo naručio čašu džina, i tek onda počeo da govori:

– Ptičice su propevale. Juče sam osmotrio mesto gde treba da se na-

laze zlikovci »Glavnog«. Tako se zove onaj koji stoji iza Smitsona i Kabota. Njihovo je sklonište u jednoj vili na obali Temze. To je osinje gnezdo, i treba da ga posetim. Tražio sam mornara, ali je nekud odlunjavao. Čuo sam da je sinoć bio u društvu sa zahvalnim lordom Hali-bartonom...

– Ali je naleteo kad se vratio – upade Edi.

– Baš sam hteo jutros da upitam za njega, ali kad sam stigao u hotel, zatekao sam policajce kako saslušavaju portira.

– Policija, znači, ispituje celu stvar – zaključio Markinč.

– Ali, šta se dogodilo sa mojim vernim Samom? – upita Sikert.

– Mislio sam da ga je policija uhapsila, ali nije. Izgleda da ga je banda otela i odvela. Poslužili su se uniformama, kao i kad su ga uhvatili dok je bio na putu da ti pritekne u pomoć, kod napuštene fabrike – objasni detektiv.

– To će ih skupo koštati! – procedi Donald i ostade zamišljen nekoliko trenutaka.

Ostala dvojica su takođe ćutali, pa onda Edi počeo da priča sve ono što Sikert nije mogao znati. Kad pomenu Diksonovo povlačenje i »odlazak na lečenje«, Sikert se tužno nasmeši.

– Starom večito prebacuju što se nije obračunao sa mnom – primeti uzdahnuvši.

– Šta sada da radimo? – upita Markinč.

– Ići ćemo doveće sa njim u tu vilu – odgovori detektiv.

– To ne može. Ne smem vas uvaljivati u sve ovo. Ja ću to sam. Vi ćete mi pomoći ako prikupite podatke o tome ko je Džek Asgrimson, na čije se ime vodi kuća. Ostavite mi poruku gde ćete biti, jer, kad mi zatrebate, pozvaću vas – zaključio Sikert.

Iako su znali da ga je teško nagoovoriti, Edi i Artur pokušашe da ga privole da ih povede sa sobom kad bude išao da ispita tu vilu.

— To ne smem učiniti. Ali, zato ćete imati drugu važnu ulogu. Ako vam se ne javim do ponoći, obavestite Skotland Yard, i tražite da se ta vila opkoli i pretrese, jer će to značiti da nisam uspeo — zaključio Sikert pružajući im istrgnuti list iz beležnice na kome je bila ispisana tačna adresa vile.

Bilo je već prošlog vreme ručka kad Edi i Artur završiše utvrđivanje identiteta Džeka Asgrimsa. Bilo je nešto u tim podacima što ih je vanredno uzbudivalo. Zato su žurili prema redakciji. Nisu ni primetili da ih jedna velika siva kola prate.

— Da pojedemo nešto na brzinu — predloži Markinč kad stigoše do jednog restorana.

Zaustaviše i iziđoše. U tom momentu između njih i restorana stadoše velika siva kola. Dva policajca sa revolverima u rukama, iskočiše iz kola i pozvaše ih da brzo uđu.

— I najmanji pokret mogao bi da znači vašu smrt! — reče grubo jedan od njih.

Oni poslušашe. Bilo im je jasno da su to dva uniformisana čoveka lažni policajci. Jedinu nadu su polagali u ono što im je inspektor Braun saopštio, da policajci vrše međusobnu kontrolu pomoću lozinke. Ali, nada ih ostavi kad videše, kako, u kolima lažni policajci zbacih kape i ogrnuše se mantilima, koji su skrili njihove uniforme.

Sivi automobil je besomučno jurio prelazeći most na glavnoj saobraćajnici prema Sautvorku i skrećući na istok, ulicom koja vodi prema Griniču. Kad stigoše do Vuliđa, zarobljenicima je bilo jasno da idu u pravcu one vile, čiju su adresu imali. Kenford je mislio kako da uništi taj komadić papira.

Obojica su ćutali, u glavama im se radala slika svega što se može dogoditi zbog njihove neopreznosti.

Sikert će misliti da su oni na slobodi, i upašće u opasnost. A ako i njega uhvate! Banda će biti sigurna, jer Skotland Yard ništa ne zna o njihovim sumnjama, niti o vili na obali Temze.

Pogodili su kuda ih vode. Pred siviim automobilom se otvori velika kapija.

— Izlazite! — naredi jedan od lažnih policajaca.

Uvedoše ih kroz niska vrata pomoćne zgrade. Unutra je bilo mračno i jedan od pratilaca upali džepnu lampu, obasjavši stepenište koje je vodilo naniže. Uperenim revolverima preteraše ih napred, do okovanih vrata. Pred vratima ih vezaše, pa tek onda otvoriše teški katanac. Reza zalupi i škripnu, a onda se ukaza velika, ali niska podrumaska prostorija, ozidana krokenhillskim kamenom.

— Dolazi društvo, sto mu vagona kitovog mesa! — dočeka ih glas mornara Makfersona, koji je bio vezan za neku metalnu cev što je izbijala iz poda i prodirala kroz tavanicu prostorije.

Zatim zlikovci vezaše nove zarobljenike i povukoše se, gaseći svetlost. U prostoriji je bilo mračno kao u grobu. Mornar se raspitivao šta se dogodilo i pričao je kako je uhvaćen i doveden ovamo.

— Ko je prokleti đavo koji stoji iza svega ovog? — upita on na kraju.

— To bismo i mi hteli da znamo — odgovori Makrinč.

— Mislim da ćemo uskoro znati — dodade Kenford.

Toga dana Donald Sikert se vratio u svoje udaljeno sklonište. Zarobljenici su ga gledali očima iz kojih je sevala mržnja. Kajali su se što su propustili priliku da ga ubiju. Proklinjali su svoju gramzivost i nada da će se domaći bogatstva, jer su verovali da Lun ima ogromno blago. Ono što je štampa pisala o

Donaldu Sikertu navodilo je na zaključak da on još uvek poseduje novac i dragocenosti koje su u svojoj karijeri stekli gangsteri Vilijams Majnard, Karmelo Falko i njihovi saradnici. Oni su stradali u obračunu sa Lunom, a njihova bogatstva su nestala.

Niko nije znao da je Donald Sikert opremio veliku naučnu laboratoriju pored Temze, u Moulziju, i u njoj radio na ispitivanju plemenitih i drugih gasova. Tamo je podigao i nekoliko modernih radionica, i oko sebe okupio desetak mladih pronalazača, čije su pronalasci fabrikanti odbijali, jer bi uništili njihovu industriju.

Niko nije znao da je Sikert morao da se skriva pod raznim imenima i likovima, i da zbog toga održava nekoliko skrovišta. Jedino je on znao da su njegova novčana sredstva iscrpena, i da će izdržati još samo koji mesec. A onda će morati da se odrekne krupnih samostalnih naučnih ispitivanja i da se ponudi nekoj fabrici ili naučnom institutu, gde bi za tuđ račun upotrebljavao svoj ogromni talenat i znanje stečeno tokom najraznovrsnijeg školovanja kroz koje čovek može da prođe. Strepeo je od tog dana.

I sada, dok je posmatrao dva osuđena zločinca, razmišljao je koliko truda i novca društvo utroši boreći se protiv kriminalaca, beskrupuloznih političara i svega što preti mirnom čoveku. A kada se tome dodaju ratovi? Čovečanstvo bi moglo da živi u sreći i blagostanju da u svojim nedrima ne skriva toliko razornih snaga. Za trenutak njegove misli naslikaše svet u kome žive potpuno ravnopravni ljudi... Pustinje Sahara i Gobi su cvetni vrtovi, morske struje i plime daju energiju čoveku, koji se nije ni time zadovoljio, nego je upregao Sunce da svoje zrake izliva u generatora više hiljada sunčanih centrala... I čovek putuje svemirom, i silazi u

dubine okeana, i peva o novom srećnom životu, i živi vekovima, obnavljajući svoj istrošeni organizam...

— Kada ćete nas ubiti, Sikerte? — prekide ga grubi Smitsonov glas.

Donald se trže. Iznenadeno ga pogleda, i pri tom mu oči zasvetleše.

— Odmah, razbojniče! — viknu i ustade.

— Znači, verujete da smo govorili istinu — procedi Kabot pomirljivo.

— Da, Noćas ću posetiti tu kuću... A da vas ne bih dovodio u opasnost da izgubite šansu, imaćete je odmah — odgovori on i počeo da priprema mesto za borbu.

Pomače sve pokretne predmete u drugu polovinu prostorije, a onda pride zidu i počeo da okreće ručicu koja je do tog momenta bila sklopljena i prikrivena malim goblenom. Sa tavanice počeo da se spušta pregrada od talasastog čeličnog lima, i stvori odeljenje u kom nije bilo nikakvih predmeta kojima bi čovek mogao da se posluži u borbi.

Smitson je sve to gledao ne trepćući. Srce mu je udaralo kao da će iskočiti iz grudnog koša. Bilo ga je strah, ali je u njemu živela i nada da će svojom medvedom snagom uspeti da savlada protivnika.

— Odvezaću te, a onda se razmrđaj i spremi — reče mu Sikert.

Dva minuta kasnije Smitson je stajao pored zida i, raširenih ruku, motrio na Sikerta.

— Udari prvi, jer to je oduvek prednost — nasmeja se Sikert i primače mu se.

Smitson zamahnu levom rukom, u nameri da upotrebi trik zavaravanja, i da udari desnom pesnicom. Ali, on nije bio dorastao Sikertovoj veštini. Donald se izvi, i pri tom tresnu Smitsona po vilici. Zatim počeo da pljušte udarac za udarcem, a Smitson još nije bio uspeo da zada ni jedan jedini. Njegove ruke letele su u prazno.

— Pridi mi bliže! Poduhvati ga! Ne daj da te mlati! — vikao je Ka-

bot, trzajući veze kojima je bio kao prikovan za zid.

Smitson opsova i jurnu u klinč. Njegove ogromne šake nadoše protivnikov vrat. Donald napreže vratne mišiće i munjevito proturi ruke između protivnikovih, i taj momenat iskoristi da ga udari čelom u lice. Smitson urliknu, ali ne ispusti Donaldovo telo, iako je morao da mu pusti vrat.

— Jak si! — huknu Sikert.

— Udaviću te kao pticu! — urliknu Smitson.

Ali u tom momentu se nade u vazduhu, raširi ruke, da se dočeka, i oseti kako mu protivnik izmače u stranu. Smrtonosni zagrljaj je bio prekinut.

— Nećeš mi pobeći! — dahtao je Smitson, prilazeći pognuti isturenih ruku.

Bio je rešio da upotrebi onaj strašni ispad: da zgrabi protivnika, razjapi čeljust i ugrize mu nos, ili šta uhvati. Ali, baš tada ga pogodi jedan strašan udarac u usta. Zubi prorezaše kožu i mišiće, a neki ispadoše, polomljeni. Smitson pomisli da je Sikert sam davo, i da je prozreo njegovu nameru da se posluži zubima. Zato sam zakrklja, i nastavi da ide napred.

Donald ga dočeka udarcem sečimice dlanom po vratu. Gangster jeknu i otkri prsa. Sikertova pesnica ga pogodi posred grudi. Izgledalo je da to nije strašan udarac, ali baš od njega Smitson zastade, iskoлаći oči i zatetura se.

Obema rukama hvatao se za grlo. Nešto ga je gušilo, i on pomodre u licu. Pao je bezglasno.

— Je li to trik, Smitson? — upita Sikert.

Ali ovaj nije odgovarao. Njegove oči zakolutaše, telo mu se zgrči, i opusti. Bio je mrtav.

Zureći u njega, Sikert tek tada primeti sve znake srčanog udara. Ugojeni i preteški čovek nije imao dovoljno jako srce za ovakvu borbu. Krajnja prenapregnutost tela i

krvotoka i snažan udarac u predelu srca učinili su svoje.

— Red je na tebe, Kabote — proceđi Lun i pride novom protivniku, koji ga je gledao kao pile kome prilazi zmija.

Iako je bio odvezan, Kabot nije načinio nikakav pokret.

— Kreni, ili ću ja! — viknu Sikert dahćući, ne odmorivši se od prethodne borbe.

— Ne! Ne mogu... Ja neću da se borim... — promuca Kabot i sede na pod.

Sikert mu pride, zgrabi ga za prsa i uspravi ga na noge.

— Bori se za svoj goli život, bedniče! — izazivao ga je Sikert.

— Ne mogu... Ubij ovako... — jedva izgovori Kabot.

Sikert ga je lako udarao, da ga pokrene, ali Kabot je samo jecao i cvileo, ne pokrećući ruke, kao da su mu paralizovane. Nije pokušavao ni da zaštiti lice. Sikert zastade. Bilo mu je mučno da udara tu bedu od čoveka. A da ga ubije dok se ne brani nije mogao.

— Nećeš da se boriš? — upita Sikert još jednom.

— Ne... Ja to neću! — odgovori Kabot, i oči mu sevnuše.

— Pobedio si, Kabote. To je bio jedini način da mi izmakneš... To će me koštati ovog skloništa, jer ti si zapamtio put, i znaš da smo kod Hju Barneta. Ali, kad ne može drugačije... — uzdahnu Sikert i pride zidu.

Podiže pregradu i htede ponovo da veže Kabota, ali ovaj jurnu porred zida, ka maloj tezgi, na kojoj je bilo čekića, sečiva i metalnih poluga.

— Ne! Čuvaj se, Kabote! — viknu Sikert.

Ali, bilo je kasno, jer Kabot sruši nekoliko flaša sa susedne police. Staklo se rasprсну, i rasu po betonu. Sikert se naglo uhvati za usta i nos i pritrča najbližem ormanu. Brzo zgrabi jednu fioku izvuče specijalnu gas-masku i navuče je na lice.

Kabot mu je prilazio, unezvereno držeći u ruci metalnu polugu. Ali, Sikert nije obraćao pažnju na njega, nego potrča vratima, i kada htjede da ih zalupi, vide kako Kabot pada. Flaša i epruvete koje su se razbile sadržale su tečnosti koje naglo isparavaju i guše, a neke od njih su u tim količinama razvijale smrtnosnu koncentraciju.

Napolju Sikert uključi dva preki-dača. Začu se zujanje jakih ventila-tora, koji su počeli da izvlače vaz-duh iz prostorije. Sikert je čekao čitav sat, pa onda navuče specijalno gumeno odelo sa gas-maskom, i uđe. Izvuče nekoliko degazatora, sopstvene izrade, i posu sobu tečno-stima i nekim prahom. Tek onda pride Kabotu, koji je bio mrtav.

Bilo je veče kad Sikert, uz najveći napor, izvuče oba mrtva tela i ubaci ih u automobil. Zatim pokupi potrebne stvari i poče da se sprema. Bilo je zanimljivo videti kako bira luksuzno večernje odelo, i stavlja jedan revolver pod pazuh, a drugi u džep. Uz sve to, stavi u džepove i nekoliko epruveta, ampula od plastične mase, jedan nož i nekoliko drugih sitnica. A zatim uze luksuznu tašnu od crne kože, i izide.

Vozio je do Trent parka, a onda se uputi prema Enfieldu. Kod rečice skrenu prema Edmontonu. Na tom delu bila je lepa i negovana šuma, u kojoj su se videli vrhovi nekakvih tornjeva. Na kraju šume Sikert zaustavi, osvrnu se, i brzo izbacila leševa. Zatim pođe, i povećavajući brzinu, stiže do glavne saobraćajnice, koja od Totenhema vodi prema Sitiju.

Bilo je veče, i čitava reka automobila tekla je u oba pravca. Sikert je bio zamišljen, i trže se kad umalo ne nalete na jedna kola, koja naglo zakočiše. On mahnu vozaču i obide ga. Vozio je prema mostu na Temzi. Iza mosta zaustavi, i pride telefonskoj gorovnici. Pozva policiju i saopšti gde mogu naći dva leša.

— A ko javlja? — pitao je dežurni narednik.

— Možda biste želeli i moju posetnicu, kompletan iskaz i biografiju mrtvih? — odvrati Sikert.

— Ne šegačite se ako već hoćete da nam učinite uslugu — zabrunđa narednik.

— Onda se obratite Skotland Jardu. Njih interesuju izvesna go-spoda Smitson i Kabot... Da, Smitson i Kabot. Mislim da su se tako zvali ta dva mrtvaca — dodade Sikert i spusti slušalicu.

Usamljenoj vili kod Temze, blizu Vulidža, postade živo kad oko dvadeset i jednog sata stigoše velika crna kola. Iz njih izide čovek u večernjem odelu. Pored njega je koračala lepa Ženevjeva Dipon. Ona je ispod oka posmatrala čoveka koji ju je doveo ovamo. Predosećala je da se događa nešto čudno.

— Pravi joj društvo, Džek — obrati se novodošli čoveku koji beše otvorio kapiju.

— Hajde, lepoticice! — podviknu ovaj grubim glasom, i povede je u vilu.

Gurnu je u jednu prostoriju koja nije imala prozora i bila je duga svega deset jardi, a široka dva. Bila je to ispražnjena garderoba.

— Šta radite sa mnom? — upita ona prestrašeno.

— Čekaj ovde! — viknu ljude-skara i zaključa masivna vrata.

Tri zarobljenika ocenjivali su da je između dvadeset i jedan i dvadeset i dva sata. Sa svakim mi-nutom njihovo uzbuđenje je raslo.

— On će doći, ja to znam kao što znam da se zovem Samjuel Makfer-son! — govorio je mornar.

— Ali, ovde je desetak prokletih razbojnika, a mi nismo mogli da iz-vestimo nikoga — uzdahnu Edi Ken-ford.

— Utišajte se, čujem nešto! — opo-menu ih Artur Markinč,

I zaista, pred vratima se začuše koraci, a onda se upali svetlost. Pet ljudi, sa revolverima u rukama, udoše u prostoriju, odvojiše vezane od cevi i alki, a onda ih poteraše pred sobom.

Uvedoše ih u vilu. Kad se pred trojicom zarobljenika otvoriše vrata velikog salona, oni zastadoše, zapanjeno zureći u čoveka koji je sedeo u velikoj i udobnoj naslonjači.

— Vi? Sad mi je jasno na koga me je podsećao vaš glas! — jetko uzviknu detektiv.

— A na koga to, mladi čoveče? — nasmeja se lord Arcibald Halibarton, jer to je on bio pred trojicom zarobljenika.

— Na čoveka koji se javio kad sam telefonirao iz Smitsonove vile kod rezervoara. Vi ste »Glavni«! — odgovori Edi.

— Znači, Smitson i Kabot su izbrbljali ono što su znali. Ali, ovo što ste sada izgovorili samo je vaš zaključak. Ipak, on je ispravan. I milo mi je što sam ga čuo, jer mi to potvrđuje da ste bili sa tim famoznim Lunom, i da znate gde se on nalazi i šta zna — nastavljao je Halibarton.

Edi se ugrize za usnu i učuta, videći da se zaletio. On je i danas, kad je saznao da policija nije uhapsila Makfersona, posumnjao da u svemu nekakvu ulogu ima taj lord. Ali, nije mislio da je on »Glavni«. Sada je izrekao novu sumnju, koja je odmah i potvrđena.

Njegovo razmišljanje prekidoše lordove reči.

— Vi i Lun ste nas pritesnili. Sva je sreća što je on u zavadi sa policijom, pa je nije obavestio. I vas dvojica, glupani, čutali ste o tome. Inače bi ovde već sve vrvelo od policajaca i agenata. Kako ste saznali za ime Asgrimson?

Njih trojica su čutali.

— Nećete da govorite? U redu! Mi ćemo vam odrešiti jezike. Ali, pre toga ćemo dočekati tog vražijeg Luna. On će večeras doći ovamo, jer

uobražava da će se sam obračunati sa mojih dešetak najvernijih ljudi. Pogodio sam da je to njegovo maslo čim me je prijatelj obavestio da se vas dvojica raspitujete za Asgrimsona... Zato sam morao da vas sklonim... A otmica usred bela dana je neprijatan posao.

— Nije za lažne policajce — upade Markinč.

— Važna je veština — nasmeja se Halibarton. — Verujem da nisam pogrešio što još čekam ovde. Moji ljudi su u zasedi, i Sikert će uleteti. A ako bi ta hulja pozvala policiju, izlaz iz vile je obezbeđen. Lord Arcibald Halibarton će zauvek nestati, ali njegovi neprijatelji će biti mrtvi.

— Zašto ste me angažovali da tragam za Ženevjevom kad je otmica devojaka bila vaše delo? — ne izdrža Edi da ne postavi pitanje.

— Ovde ja postavljam pitanje. Ali, odgovoriću na to vaše — nasmeja se lord. — Trebalo mi je da u toku akcije imam nekog ko će saznavat je li policija otkrila kakav trag. / kad je došla Lunova pretnja, zna sam da vi treba da budete moj detektiv. Kome nije poznato da ste se vi sprijateljili sa tim čovekom. Kako vam izgleda moja logika, Edi Kenforde?

— Nije bez osnova. Ali zločinac uvek u nečem pogreši — odgovori Edi.

— To je istina. I ja sam pogrešio kad sam poverovao da su Smitson i Kabot sposobni za taj veliki poduhvat. A oni su se polakomili na Lunovo blago i hteli su da ga nateraju da propeva. Zato sada ja treba da gasim vatru — razmišljao je lord Halibarton glasno.

— Vaš brod tone, i ništa ga neće spasti da ne ode u vrazju mater. A vi, lopovski kapetane, potonućete ravno Luciferu u zagrljaj! — opsova mornar.

— Zaveži, morski razbojnice! Dosta si nam bacao klipove pod noge! — viknu lord.

Dok su se u villi vodili razgovori koji su nagoveštavali mučenje i obračun, nedaleko od Temze zaustavio se jedan automobil. Iz njega je izašao čovek u crnom večernjem odelu. Polako je hodao, obuven u gumene kaljače, koje su štatile lake crne cipele od jesenjeg blata i vlage kraj reke.

Bio je to Donald Sikert. On pride zidu sa one strane sa koje je bilo najteže savladati tu prepreku. Ali nije pokušavao da ga preskoči. Samo otvori torbu i iz nje izvadi tanku, ali široku i dugu kutiju, u kojoj je, na vati, bilo poredano mnogo nežnih ampula. Uzimao je jednu po jednu i bacao ih preko ograde. Zatim obiđe oko zida i na više mesta baci po jednu ampulu, sve dok ne stiže skoro na isto mesto sa kojeg je počeo.

— Osluškiavao je. Tihi topot nogu iza garaže i oko kuće opomenu ga da je neko čuo prskanje ampula, čije kao mehurići od sapuna tanko staklo nije proizvodilo jak šum, ali se ipak moglo čuti kad prsne.

Sikert pogleda na svetleće brojke svog ručnog časovnika, a zatim izvadi i otkoči revolver. Prilazio je zadnjoj kapiji, koja je vodila na betonsku stazu prema reci. Izvadi kalauz i brzo otključa vratnice, koje škripnuše kad ih otvori. Ali, niko se ne pojavi, i on pođe duž zida. Pride garaži iza žbuna zimzelena nađe čoveka koji je spavao. Gurnu mu pod nos nekakav predmet. Začu se lagano šištanje, slično šumu raspršivača parfema.

Obišao je sve kutke, i našao šest zaspalih ljudi, čije revolvare baci u baštensko žbunje, i svakom prinese šišteći predmet pod nos. A onda pride prozoru koji je bio odškrinut. Prozori u prizemlju bili su niski. On se nagnu kroz taj odškrinuti. U sobi, pod prozorskim zastorom, ležao je čovek s mašinskom puškom preko grudi, a pored njega je bila jaka džepna lampa. I nad licem tog spavača začu se duvanje male pumpe.

Isti postupak se ponovi kod prozora sa zadnje strane kuće. Ali tu Sikert uđe i osmotri zamračenu sobu. Gumene kaljače prigušivale su njegove korake. Otvori vrata i proviri u hodnik. U dnu hodnika bila su vrata koja su vodila u prostoriju pored salona.

U momentu kad je prilazio tim vratima, čuo je kako neko upade u salon sa druge strane.

— Uzbuna! Svi su mrtvi! On dolazi! — vikao je neko.

Sikert naglo otvori vrata i ubaci nešto unutra. Začu se prasak stakla.

— Ko? Šta se dogodilo? — vikao je lord Arcibald Halibarton, potežući revolver. U tom momentu primeti da su otvorena vrata, iza kojih se nalazio Sikert, i opali u zamračenu prostoriju. Pucao je povlačeći se ka malim vratima koja su se nalazila iza njegovih leđa. Četiri gangstera i Džek Asgrimson takođe otvoriše vatru na Sikerta.

Tri zarobljenika baciše se na pod. Ali, u istom momentu kad lord nestade kroz mala vrata, osetiše da gube svest. I četiri gangstera se zateturaše, povukoše oroze u poslednjem trenutku, i revolveri planuše.

Na vratima se već pojavi Sikert, i vide kako Asgrimson nehotično opali u svog druga.

Sledećeg trenutka Sikert pojuri, preskoči preko nepokretnih tela i, držeći ovlaženu maramicu na ustima, dotrča do malih vrata i pođe uzanim hodnikom. Iza prvog ugla, odakle su počinjale stepenice koje su se spuštale nekud dole, ugleda lorda Halibartona. On je ležao potrbuške, raširenih ruku, a nad njega se nadnosio čovek sa revolverom u ruci.

Sikert u trku opali, i čovek ispusti oružje, padajući. Bio je to stražar na tajnom izlazu, kroz koji je trebalo da pobegne lord sa svojim ljudima. Gledao je sa čuđenjem u dva čoveka u crnim večernjim odelima, od kojih je jedan ležao na betonu, a drugi je stajao nad njim.

— Ima li još koga tamo? — pokazava Sikert prema stepeništu.

— Ne... nikog... Ja sam čekao... — zakrklja ranjenik, i izgubi svest. Sikert podiže njegov revolver i gurnu ga u svoj džep, a onda okrenu lorda, da mu pogleda lice. Iznenadi se prepoznavši ga, jer ga je još davno video u najotmenijim lokalima, i znao je ko je on.

Povuče ga hodnikom do sobe u kojoj su ležali gasom opijeni ljudi. Sastav tog gasa pronašao je u svojoj laboratoriji sam Sikert, i njegovu tajnu uspeo da očuva sve do sad. Dejstvo gasa nije bilo dugotrajno, ali je bilo brzo i efikasno. Zato Sikert požuri da veže zločince i odreši svoje prijatelje.

Prvi se pokrenu mornar.

— Znao sam da ćeš dojedriti, Done. Nema te proklete bure koja bi pocepala tvoja jedra! — radovao se, ustajući i grleći svog prijatelja.

Za to vreme i ostali se osvestiše.

— Brzo pretražite dvorište i zgradu, da se negde nije zadržao koji od lordovih ljudi — upozori ih Sikert. — One što su bili u zasedi uspavao sam čvršće, ali treba ih vezati.

Detektiv i reporter zgrabiše revolvere i istrčaše iz salona. Mornar učini isto. Idući hodnikom začu lupanje iz male komore. Okrenu ključ, i naglo se skloni.

Izlazi! — viknu.

Začuše se sitni koraci i lupkanje potpetice, a onda se na vratima pojavila lice Ženevjeve Dipon. Kad ga ugleda, njene usne se razvukoše, oči joj se napuniše suzama i radošću.

— Oh! Mon ami! — uskliknu ona na svom maternjem jeziku, i zagrlila Makfersona.

On je stajao kao ukopan i treptao začuđenim očima.

— Otkud vi ovde? — iznenadi se.

— Zatvorili su me — objasni ona jednostavno.

Pola sata kasnije, u velikom salonu sedeli su, vezani za stolice lord Arčibald Halibarton i njegovi ljudi. Njihova smrknuta lica nisu mogla da sakriju strašno čuđenje. Kako su savladani, i šta se to dogodilo? Kakva je to misteriozna sila pokvarila sve njihove račune? Šta će biti s njima?

Odgovor na sva ta pitanja mogao je doći samo od četiri čoveka, koji su ispijali dobro lordovo piće i razgovarali sedeći u dubokim naslonjačima na kraju salona. Pored njih bila je i Ženevjeva.

— Zнала sam da lord nešto krije od mene, ali nisam mogla ništa da otkrijem. Ono veče kad smo se rastali od gospodina Samjuela, nehotično sam čula kako pita da li je uhvaćen. Nisam znala o kome je reč dok nije spomenuo one dve hiljade funti. Tada je počelo da mi biva jasno. Strašno sam se uplašila — pričala je ona.

— A kako se dogodilo da vas dovedu ovamo? — pitao je Sikert.

— Slušajući njegov razgovor sa nepoznatima, ja sam se prosto skamenila, i ostala nepomična. Primećio je da sam izašla iz kupatila i čula razgovor. Pročitao je to iz mojih očiju, punih straha. Jednostavno me je zatvorio, i večeras me doveo ovamo — objasni ona.

— A zašto je udesio da i vas otmu? — umeša se Markinč.

— Možda sam sama kriva. Pričala sam koliko lepih prijateljica imam u večernjoj školi. Jednom sam im ih i pokazala. Bila sam, u neku ruku, mamac za ostale... A i bio me je sit... To sam osećala.

— Ovako je mogao da vas se otarasi i da zaradi — nasmeja se detektiv.

— Zbog toga ću mu razbiti sve zube, i tako mu ulubiti pramac da nikad neće moći da se razlikuje od krme — upade mornar.

Svi se nasmejaše. A zatim podoše prema vezanim zlikovcima. Dok su ih posmatrali, mornar primeti je-

dan putnički kofer. Otvori ga, i oči mu zablistаше.

— Ovo je pravo gusarsko blago!
— uzviknu. — Ovde je i moj novac. Uze jedan svežanj novčanica koje su virile iz otvorenog koverta, na kojem je mornar svojom rukom nešto sabirao i oduzimao.

Svi okrenuše glave prema njemu. A zatim pridoše koferu. Bio je pun novčanica i dragocenosti.

— Lord je danas povukao svoj sav novac iz banke — reče Ženevjeva.

— Računao je da će morati da nestane — primeti detektiv.

— Ostavite to! To je moje, grabljivci! — viknu lord, i lice mu poplavi od naprezanja.

— Ne verujem da tu ima ista tvoje — primeti Sikert.

Reporter Markinč je već bio skicirao prvi izveštaj za jutarnje izdanje, i unapred je stvarao sliku uzbuđenja koje će tog dana izazvati među čitaocima. Nedostajali su mu samo podaci o tome kako je lord Halibarton postao zlikovac i otmičar. Zbog toga pride Sikertu i objasni svoju želju.

— Nemamo mnogo vremena. Ti ne možeš da javiš ništa dok ja ne nestanem — odgovori Sikert.

— Ali, makar samo najvažnije — molio je Markinč.

Sikert klimnu glavom i pride vezanom lordu. Nekoliko dugih minuta ga je samo gledao. Prvi put u svom životu koristio se onim što su ga naučili hipnotizeri dok su ga spremali da postane veliki vođa svetskog gangsterskog saveza. Uz mnoge naučne discipline, on je svojim ogromnim talentom savladao i mnogobrojne veštine, trikove, pa i hipnozu. Ali, postavši humanista, naučnik, ljubitelj ljudi i prirode, i borac protiv onih koji su hteli da od njega stvore sebi sličnog, i još opasnijeg, zločinca, Sikert još nije imao

prilike da isproba svoje hipnotizerske i sugestivne sposobnosti.

Erl Halibarton ga je gledao neprijateljski, ali u njegovim očima je, pored mržnje, bilo mnogo straha i neizvesnosti. To je i razbijalo njegovu volju, i on pokuša da skrene pogled.

— Gledajte u moje oči... Vi to morate... Gledajte... — ponavljao je Sikert, prelazeći rukom preko Halibartonovog lica.

Prenapregnuti živci i mnoštvo uzbuđenja su zamorili lorda još pre ovog momenta. On sada oseti kako mu volja popušta, i kako neodoljivo pada pod uticaj volje tog drugog čoveka.

— Vi ste umorni. Treba da se odmorite... Vi ste umorni... Vaše oči se sklapaju. Vi treba da se odmorite kad nam sve ispričate... Zatvorite oči i pričajte... Otvorite oči... pričajte — ponavljao je Sikert uspavljujućim tonom, u ritmu lordovog disanja.

Erl Halibarton duboko uzdahnu, njegovi kapci lagano zatreptaše i on zatvori oči. Nastupao je prvi stepen lake hipnoze. Sikert i nije hteo da izazove duboku hipnozu, ili hipnotičku komu.

Njemu je trebalo da lord bude svestan svega, ali da nema volje da se odupre zahtevu da sve ispriča.

— Vi ćete nam ispričati sve što hoćemo da saznamo, vi treba da ispričate... — još nekoliko puta ponovi Sikert, i na licu mu se ukazalo sitne kapljice znoja.

Lordovo disanje postade ujednačeno, a Sikert pokretima ruku u tom ritmu nastavi da održava stadijum lake hipnoze.

— Kad ste prvi put napravili nešto ružno? Setite se kad ste izvršili prvi zločin! — reče Sikert.

— Ja... Bio sam u Irskoj na očevom imanju... Džek je bio tamo...

— Koji Džek?

— Džek Asgrimson, upravnik imanja... Meni se svidela seoska lepotica Džoana... Asgrimson ju je

oteo i nagovorio me da uživam... Ona se posle obesila, a mi smo sa-
krili leš...

— Gde su bili vaši roditelji i brat?

— Bili su u Londonu... Oni nisu nikada saznali šta se dogodilo... Policija nije sumnjala na nas. Niko nikada nije saznao... Posle su roditelji umrli, a brat je imanje prepustio meni... On je otišao u diplomate.

— Kako ste postali vođa bande?

— U Parizu sam se upoznao sa Normanom Hogartom... Gubio sam na kocki, i posle... On mi je pomogao. Pozvao sam da u Englesku. On je predložio da nabavljamo devojke za Ričarda Bilberija.

— On vas je povezao sa Smitsonom i Kabotom?

— Jeste... Bilberi je bio veza sa Južnom Amerikom. A Hogart je bio »Glavni« ovde...

— Gde je on sada?

— Morao je da ode u Kanadu. Tamo je i sada... Ne znam šta radi, ali znam da je bio povezan sa Bilberijem.

— Kako ste vi postali »Glavni«?

— Uvek sam hteo da se otrgnem, ali Asgrimson mi je rekao da naši poslovi stoje vrlo rđavo. Morao sam bratu da predam imanje u Votfordu, a imanje u Irskoj smo prodali zbog dugova... Bivalo je sve gore, a ja sam mnogo trošio...

— Kako ste došli na ideju da izvršite veliku otmicu?

— To su predložili Smitson i Kabot. Njihova zamisao mi se nije sviđala, ali to je bio jedini način da dođem do više novca jer su dugovi bili porasli...

— Kome ste hteli da ih prodate?

— To ni ja ne znam...

— A sa kim ste vodili pregovore?

— Ne znam ko je on. Dolazio je kod mene i predstavljao se kao Blek. On nam je isplatio deset hiljada fundi. Dve i hiljade sam dao Smitsonu i Kabotu... Trebalo je da im predam i ostalih osam hiljada kada preuzmem devojke i ukrcam ih na svoju jahtu, a kasnije još deset

hiljada, kad primim novac od Bleka...

— Zašto im niste odmah dali novac?

— Nisam ni nameravao da to učinim... Asgrimson mi je rekao da je najbolje da ih...

— Ubijete...

— Trebalo je da ih oslobodim.

To je Asgrimson uzeo na sebe, imali smo svoju grupu... Te ljude smo imali još od kad je otišao Hogart... Njih smo hteli...

— I njih da poubijate?

— Trebalo je da ih Asgrimson pozove u naš dvorac kod Hertforda, gde bismo ih opili i otrovali... Tamo smo mogli lako da izbrišemo sve tragove...

Prisutnima je zastajao dah od ove priče. Lordovi ljudi su iskolačenih očiju gledali čas »Glavnog«, a čas Asgrimsona. Džek je stiskao zube, i svaki deo tela mu je bio napet kao da će prsnuti.

— On laže! Hoće sve da svali na mene! — promuća.

Sikert mahnu na njega, ali kako ovaj nije prestajao da gunda, trebalo ga je umiriti. Mornar shvati šta Sikert želi, i njegova pesnica polete samo jednom, Asgrimsonova glava klonu.

— I tako biste vas dvojica ostali sa novcem i bili oslobođeni svih svojih saučesnika. Što ste posle nameravali?

— Meni je bilo dosta Astrimsona... On je morao da umre, da bih ga se zauvek oslobodio... Džek je čudovište!

Reporter je brzo beležio, a kod ovih reči skoro mu olovka ispade iz ruku. Nije verovao da će ikada sresti ljude o kakvima je samo čitao u starim knjigama o razbojnicima, gusarima i plemićima — zločincima. Čovek koji je i sam bio čudovište, nije to priznavao ni pod hipnozom, nego je sav teret bacao na svog upravnika imanja, sa kojim je počinio toliko zločina. Ostali su bili uzbuđeni. I sam Sikert je drhtao od

te ispovesti. Sada mu se niz lice sli-
vao znoj u krupnim kapljicama.

Zbog toga pozele da skрати tu ispo-
vest i da detalje prepusti dugim po-
licijskim istragama i saslušanjima.
Znao je da će ovo priznanje, makar
i pod hipnozom, biti dovoljno, jer ga
je čulo desetak ljudi. A istraga će
prikupiti ostalo, i odvesti lorda i
Asgrimsona na gubilište. Trebalo je
saznati samo još ko je bio posred-
nik ili glavni trgovac. Zato Sikert
nastavi da ispituje:

– Gde je trebalo da predate de-
vojke i kada?

– Ne znam... Trebalo je da isplo-
vim svojom jahtom do nekog
ostrva... To bi mi Blek javio u mo-
mentu polaska. On me je nadzi-
rao...

– Kako se može pronaći taj
Blek?

– Ja i Asgrimson smo to poku-
šali... Saznali smo samo da dolazi u
»Londža bar« u predgrađu Dalidž...
To je bar ureden na orijentalni na-
čin... Tamo dolaze orijentalci...

– Kako ste to saznali?

– Ranije smo slučajno prolazili
tuda, i primetili ga... Posle smo ne-
koliko puta iz automobila motrili
na ulaz u taj bar, i videli ga... On
dolazi skoro svake noći.

– Je li mu poznato da ste otkrili
gde se može videti?

– Nije... Mi smo bili oprezni...
Morali smo da pazimo, jer ovo je
bio velik posao... Hogart je pričao
da se takve lepotice prodaju po de-
set do petnaest hiljada funti ster-
linga svaka...

– A koliko je Blek trebalo da
vama plati?

– Po dve hiljade za svaku...

– Kako izgleda Blek?

– Lako ga je prepoznati... Ima
krupnu bradavicu pored leve
nozdrve, a na vratu veliku pig-
mentsku mrlju, koja mu se proteže
do uva... On je krupan, prosed čo-
vek... Imá iks noge, koje mu se pri
hodu udaraju u kolenima.

– Šta još znate o njemu?

– Govori naglaskom koji odaje
strano poreklo... Ništa više ne
znam o Bleku...

U tom momentu Sikert počeo da
briše lice, i njegove misli odlutaše.
Ovde je bilo sve svršeno. Ostajao
mu je samo Blek. Zbog toga njegovi
pokreti prestadoše. Lord otvori oči.
Gledao je umorno i prestrašeno,
kao da ne shvata šta se dogodilo.

A tada Sikert naglo istrže revol-
ver. Uperi ga u detektiva, reportera
i mornara.

– Ruke uvis! – viknu preble-
devi.

Oni su ga začudeno gledali.

– Veži ih, Makfersone! Brzo jer
ću... – zapreti Sikert revolverom

– Veži i devojkul

Mornar posluša.

– Podite preda mnom! – naredi
Sikert.

Oni podoše gundajući. Pred ko-
morom zastadoše.

– Otvori vrata! – dodate Sikert.

Zatim dva prijatelja i devojkul
gurnu unutra, a onda zaključa
vrata i pride mornaru.

– Slušaj, Same. Evo ti revolver.
Vezaću te tako da se možeš oslobo-
diti jednim pokretom. Ostaviću te u
sobi kod zločinaca. Ako nekom od
njih uspe da olabavi veze, pucaj
pravo u glavu!

– Mislim da to shvatam. Ponesi i
ovih mojih dve hiljade funti – nas-
meši se mornar.

– Treba mi vremena da potra-
žim Bleka. Ako bismo sada odmah
pozvali Skotland Jard, oni bi se
umešali, i možda bi Blek nestao. On
još ne zna da je Halibarton uhva-
ćen, i to ne sme da se sazna do ju-
tra.

– Pobrинуću se da bude tako –
složi se mornar.

– Ali, budi oprezan. Oko pet sati
oslobodi se »veza« i pusti Markinča
i Kenforda. Onda pozovite Skotland
Jard. Dok oni saznaju sve ovo što
smo mi saznali, i dođu do »Londža
bara«, ja ću već učiniti što se može
– zaključil Sikert.

Zatim veza mornaru ruke, tako da ih može osloboditi jednim pokretom, ali da izgleda kao da je upetljan do ramena. Odvede ga u salon i veza mu noge na isti način kao i ruke. Bili su to lažni čvorovi, kakve prave opsenari i mađioničari. Mornar je psovao tako da se i vezanim razbojnicima kosa dizala na glavi.

— Ako produžiš da psuješ, zapaliću ovo vražje gnezdo, i svi ćete biti ispečeni! — grubo mu doviknu Sikert.

Ali, pri tom, kao slučajno, spusti blizu mornara jednu mašinsku pušku. Pokupi ostalo oružje, a pušku »zaboravi«. Zatim obide zgradu, držeći revolver u rukama. Proveri i zaključa vrata i kapije, a zatim se vrati u salon. Uze kofer sa novcem i dragocenostima i nestade kroz mala tapacirana vrata. Lord je urlao, videći kako ostaci njegovog bogatstva nestaju putem kojim je sam hteo da ih odnese.

Sikert pođe hodnikom, spusti se u podzemni prolaz i pođe njime. Išao je tako više od dvesta jardi, a onda se nađe pred jednim gvozdenim vratima u čijoj je bravi bio ključ. Okrenu ga i povuče vrata. Bila su teška, a sa druge strane maskirana kamenim blokovima, pričvršćenim za njih. Sikert se nađe u nekom podrumu. Osvrnu se, i vide kako se vrata sama zatvaraju, a blokovi kamena uklapaju u kameni podrumski zid.

Pope se gore, i vide da se nalazi u nekoj kućici. Bila je prazna, a jedan njen deo bio je pretvoren u garažu. Neko je tu već bio dovezao Halibartonova kola, a tu su bila i kola njegovih lažnih policajaca. Lun pažljivo pregleda kućicu, da proveri da li možda tu nije ostao neko od Halibartonovih ljudi. Nije bilo nikog.

Onda izađe i uputi se prema mestu na kome beše ostavio svoja kola. Nekoliko minuta kasnije vozio se prema Dalidžu. Prolazio je pored železničke stanice Opservatorije. Svrati u staničnu garderobu i

predade kofer sa novcem i dragocenostima. Zatim brzo napisa kratko pismo i stavi uz njega u koverat i potvrdu za kofer. U pismu, adresovanom na jednog prijatelja, pisao je da mu sačuva potvrdu, a ako se on ne javi za pet dana, da potraži mornara Samjuela Makfersona i preda mu potvrdu. Taj prijatelj poznao je Sikerta pod sasvim drugim imenom, i kao inženjera, jer je i sam bio inženjer, i divio se Sikertovim idejama i sposobnostima.

Uradio je sve što je potrebno za slučaj da mu se nešto dogodi. Tako će bar njegov siromašni prijatelj biti obezbeđen.

Veselo, ali tiho zazvižda neku pesmu, i sede za volan. Njegova kola, probijala su se kroz maglu, i bilo je čudno kako se vozač usuduje da po magli vozi takvom brzinom.

»**L**ondža bar« se nalazio u velikoj Lgradi čiju starost nisu mogli da prikriju mnogobrojna renoviranja, a zauzimao je dva, od ukupno četiri sprata. Bio je to jedinstven bar u Londonu. Imao je luksuzno uređenu salu sa varijetskom pozornicom. Ali u toj sali je mnogo šta podsećalo na istok, na muslimanske zemlje i ljude. Čak su i prodavačice cigareta i cigara nosile šalvare i prozirne koprene, kojima su privlačile pažnju.

Kad Sikert uđe, davao se drugi deo poponočnog programa. Na pozornici su, uz istočnjačku muziku, igrale plesačice u prozirnoj odeći načinjenoj onako kako se zamišlja odeća haremskih lepotica iz doba Harun-Al-Rašida. Njihova igra vitkim strukovima i trbusima uzbudivala je publiku, i niko nije obraćao pažnju na pridošlog.

On prođe duž zida kroz malu salu i uputi se ka jednoj praznoj loži, na kojoj su zavese bile dignute i zakačene pod grbom sa mesecom i zvezdicama.

Osmatrao je prisutne u polumraku, ali Bleka nije mogao da vidi. I

baš u momentu kad se program završavao, i palila se velika svetla, ugleda čoveka koji ustade iz susedne lože i pode prema prolazu, između razmaknutih zastora. U poslednjem trenutku Sikert primeti crvenu mrlju na naznačenom vratu.

Ustade i požuri za njim. Ugleda kako ovaj prođe kroz salon u kome nije bilo stolica, nego su se pored zidova redali nasloni i šilteti sa mnogobrojnim jastucima. Na stočicama uz pepeljare stajale su činije pune slatkiša, pokrivenih staklenim zvonima.

Sikert zastade kod zavese i primeti kako čovek mahnu rukom dvojici ljudi koji su sedeli na šiltetu u uglu salona i pili tursku kafu sipajući iz bakarnih džezvi, kakve se retko viđaju u Engleskoj.

Dva čoveka srknuše još jednom iz svojih šolja, a onda se uputiše ka hodniku. Prateći ih pogledom, Sikert pode za njim, probijajući se između mnoštva gostiju koji su se vrzmali od salona do salona i po hodnicima. Vide kako udoše u jednu pobočnu prostoriju. On opipa revolver i otvori vrata.

Pogled mu prede preko separea u kome su se nalazila četiri divana, prekrivena svilom i jastucima. Iznad svakog divana nalazila se zavesa, koja se mogla spustiti jednim pokretom. Na sredini je bio prazan prostor, a u jednom delu sale stajao je sto, sa pet dubokih naslona, koji su podsećali na fotelje, ali nisu bili to u evropskom smislu reći.

Na, sedištima oko stola nalazila su se tri čoveka. Sikert, odmah prepoznađe Bleka. Opis koji mu je dao Halibarton sasvim je odgovarao. Velika bradavica pored nosa bila je siguran znak, a upadljiva i vidna je bila i pigmentna crvena mrlja na vratu, ispod uva.

— Ovde je zauzeto — reče Blek gledajući namršteno Sikerta.

— Nisam znao — odgovori ovaj polako i pruži ruku iza leđa kao da hoće da napipa bravu.

Pod prstima oseti veliku bronzanu rezu, kakvom su ovakvi separei uvek snabdeveni. Navuče je, a onda brzo izvuče revolver.

— Neka se niko ne pokrene, inače ću ga poslati iz ovog istočnjačkog raja pravo u pakao! — viknu Sikert i koraknu napred.

— Ko ste vi? — upita Blek.

— Ovde ja postavljam pitanja, Blek! — opomenu ga Sikert.

Čovek sa bradavicom na licu preblede.

— Ovde se niko ne zove Blek! — upade jedan od prisutnih.

— Ne mešaj se, Hofe! Ovaj čovek nešto zna... — procedi Blek. — Jeste li iz policije?

— Nisam — odgovori Sikert razmišljajući kuda će ga odvesti ovaj razgovor.

— Saznali ste onda nešto od „Glavnog“? — upita dalje Blek.

— Sve sam saznao — odgovori Sikert.

— Možemo li da se nagodimo? — Na primer, pet hiljadarki.

— Malo je. Halibarton je dao dobrovoljni prilog u dvostrukom iznosu — nasmeja se Sikert.

— Šta vi predlažete? — upita zatim Blek.

— Govorite sve o otmici devojaka. Za koga radite? — reče Sikert.

— Mi nemamo ništa sa tom otmicom. Niko nam ne može dokazati ni vezu sa Halibartonom. Njegove tvrdnje su obične laži — ironično odgovori Blek.

— Zašto mi nudite pet hiljada?

— Da ne pravite neprilike. Ja imam diplomatski imunitet, i morao bih da otputujem, a to bi me koštalo više nego pet hiljada.

— — Otputovaćete besplatno, ali u ništa! Brojaću za svakog do deset, a onda pucam. Moj revolver ima prigušivač... Dakle, prvo Blek. Jedan, dva...

Njegov revolver je bio upravljen u Bleka. Kod sedam Blek ne izdrža, nego se baci na zemlju i potrže revolver. Sikert opali, i začu se zvuk kao da se vadi čep iz flaše sa sel-

terskom vodom. Blekova glava klonu čelom na pod, a na vratu mu se ukaza mlaz krvi. Kuršum ga je pogodio u čelo i izišao mu ispod potiljka.

Ostala dvojica su unezvereno gledali.

– Govori, Hofe! Ko je kupovao belo roblje? Za koga radite? Gde, i kome, je trebalo da budu predate devojke? Gde su dokazi? Jedan, dva, tri... – Govoriću! Prestanite! – jauknu Hof.

– Brzo! A čim osetim laž, pucaću! – zapreti Sikert.

– Šifra je u Antonijevom stanu.

– Ko je Antonio?

– Blek se tako zove. Stanuje u Ulici Sent Džems 212, na trećem spratu. U njegovoj kasi je šifra za pisma koja dobijamo. On ih ima nekoliko sada u džepu. Večeras je trebalo da ih uništimo...

Hof zastade.

– Zašto da ih uništite?

– Gubila su vrednost. Večeras je trebalo da se posavetujemo šta da predložimo. Antonio je već napisao izveštaj centrali.

– Gde je centrala?

– U Basri... Adrese lica sa kojima saobraćamo su uz šifru, i ima ih i Antonio u svojoj beležnici.

Dok je Hof govorio, treći gangster ga je gledao ispod oka. A onda iznenada potrže revolver i, bacivši se iza njega, opali mu u potiljak. Hof se sruši, a gangster pokuša da opali i u Sikerta, ali ovaj je bio brži. Probi mu ruku iznad lakta, i on ispusti oružje.

– Pričaš sve što treba – uzdahnu Sikert.

A onda brzo sveza ranjenog, zapuši mu usta strgnutom zavesom i baci ga na jedan divan. Spusti zavesu i oslušnu. Pucanj izbliza beše mukao, i nikog nije uzbunio, u opštoj vrevi i galami, u prostorijama čudnog lokala.

Sikert pretraži Blekove, odnosno Antonijeve džepove. Nađe beležnicu i pismo. Zabeleži nešto na komadu papira, i sve strpa u jedan sal-

vet, pa to zadenu iznad jedne slike, tako da se ne vidi. Zatim otvori prozor i osmotri dvorište. Mogao je da iskoči neprimećen.

Nekoliko minuta kasnije bio je opet u sali. Plati svoje piće i izide. Poveze se do Sautvorka, i uđe u javnu govornicu.

– Jeste li to vi, Diksone? – pitao je kad začu bunovan glas starog inspektora.

– Ja sam, Sikerte. Poznajem vam glas. Šta hoćete?

– Hteo bih da vam ispričam zanimljivu priču. U »Londža baru« leže dva prokleta mrtva čoveka i jedan ranjenik.

– Vaše delo?

– Nije važno, ali ne poričem. Iza slike koja prikazuje gole lepotice među drvećem nalaze se dokazi. A u Ulici Sent Džems 212 u stanu jednog od mrtvih, nekog Antonija, nalazi se šifra i ostalo. Oni su kupovali devojke od lorda Halibartona.

– Jeste li pijani? Šta buncate? – Čuo se uzbuđen Diksonov glas.

– Pijan još nisam, iako bi mi posle svega, trebalo bar litar viskija, da isperem grlo, a čitavo jezero da se operem od grehova – nasmeja se Sikert.

– Šta je to sa lordom Halibartonom?

– On je bio vođa bande koja je otela devojke. Sve ćete saznati... Najbolje je da vi prvi stignete u »Londža bar«, a policiju obavestite da se u vili Džeka Asgrimsona, severoistočno od Vulidža, nalazi čitava banda...

Ukratko ga je obavestio da su tamo Markinč, Kenford i Makfer-son.

– Vi ste ih vezali?

– Morao sam, jer su hteli da menjaju moje planove.

– I da im stvorite alibi što vas nisu uhvatili?

– Vi me sumnjičite, stari!

– Znam šta ste morali da uradite, mladiću... Ali ništa, ipak ste zapaprili svima.

– Onda, do viđenja, stari!

– Bolje zbogom, jer ne smem da vas vidim, čudače! Ali, kad budem u penziji...

– Onda, do viđenja u penziji! – pozdravi se Sikert.

A zatim njegova kola podoše polako prema četvrti Batersi. Pred jednom zgradom za iznajmljivanje zastavi. Kad pozvoni, morao je dugo da čeka dok se stara vratarka pojavila, kašljući.

– Oh, mister Dženifere. Izvolite, izvolite! Vaše kanarinke sam, pazila. Divni su! – govorila je hrpavim glasom.

– Oprostite što sam vas probudio gospodo Brent. Šta da se radi, čovek mora malo i u društvo – nasmeši se Sikert.

– Oh, znam ja ta vaša društva. Sve neki sedi starci sa naočarima. Sigurno ste opet razgovarali o mašinama. Čula sam ja vaše razgovore... Volela bih da vas poseti i neka devojka, a ne uvek samo ti starci – ćeretala je žena, prateći ga hodnikom.

Malo kasnije u Lunovom kupatilu šištao je tuš. Jedan zasluženi odmor trebalo je da počne.

Za to vreme mornar Makferson se oslobodio. Pustio je iz komore, i odvezao, dva prijatelja i devojku. Reporter je odmah potrčao ka telefonu i pozvao redakciju.

– Obavesti prvo Skotland Jard, a onda diktiraj! – nasmeja se Edi Kenford.

– Idi do đavola! Gore na spratu ima još jedan telefon pa javi sam. Ja moram da dam izveštaj – nije popuštao Markinč.

Kad mu se javi stenograf, on počeo da diktira: »Poslednji obračun – Otkriven Glavni, vođa otmičara – Ispovest pod hipnozom – Zagonetni Lunov prepad«...

– Da, da, to su naslovi! – objašnjavao je sanjivom stenografu.

A zatim nastavi da izlaže ono što je čuo i video. Već je bio pri kraju kad oko vile zajaukase policijske

sirene. Četa policajaca nahrli unutra.

Bilo je već jutro kad je Markinč, posrćući, izlazio iz svoje sobe u redakciju. Dežurni dotrča za njim.

– Traži vas inspektor Dikson. Hitno je! – objasni.

Markinč se javi.

– Slušaj mladiću – počeo inspektor. – Znam da si ispričao svoju priču. Ali ona ima nastavak u »Londža baru«. Ispričaću ti glavno, a ostalo neka prežvakava neko drugi.

Markinčeva ruka letela je po papiru. A kad je razgovor bio pri kraju, upita:

– Ima li još nešto, stari?

– Nema ništa naročito. Ja se povlačim... A da ostajem, morao bih pronaći Luna. I, kad bih to morao, pratio bih mornara, tebe i Kenforda. I jednog dana bih naleteo na Luna.

– Nije loša ideja. Opomenuću onu dvojicu reče reporter.

– Dosetljiv si, mangupe! – nasmeja se Dikson, i veza se prekide.

Markinč pozva daktilografinju i počeo da diktira:

»Nepoznato lice obavestilo je Skotland Jard o trojici trgovaca belim robljem, koji su se spremali da od lorda Halibartona preuzmu devojke. Poznati inspektor Dikson uhapsio je preživelog zločinca i našao dokaze o radu ostalih. Istraga je u toku, ali se saznaje da je već zaplenjen brod »Hermon«, koji je imao spremljen tajni prostor za odvođenje devojaka. Na pomolu likvidacija velike međunarodne bande«.

– Odnosite ovu prvu stranicu dežurnom uredniku – reče reporter. – A onda dođite da nastavimo.

Kad se devojka vratila, Markinč je spavao u otrcanoj fotelji. Uzalud ga je drmusala.

Uostalom, on nije imao ništa više da kaže.

FLERT SA SMRČU

Ispred mene na filmskom platnu odigravala se prilično smela ljubavna scena u kojoj su učestvovali Pol Njumen i Mia Farou.

Mora biti da su cenzori zaspali kad se odigravala ova scena.

Pored mene je neko uzdahnio. Bacio sam pogled na devojkicu koja je sedela pored mene. Bila je veoma atraktivna, snažne male figure i smeđe kovrčaste kose koja joj je padala preko zatiljka. Imala je pune crvene usne, a u ustima žvakaću gumu. Izgledala je zanesena; oči su joj bile uprte u filmsko platno. Delovala je kao da je u transu.

Pogledao sam je i osmehnuo se.

— Luda scena, zar ne?

Dobacila mi je skamenjeni pogled ali se on istopi kao sir u grlu; najzad se i ona osmehnu. Nisam lepotan ali ne izgledam ni kao Frankenštajn. Nedavno sam oslobođen dvogodišnje vojne službe na Dalekom istoku; otpustili su me jer sam nesposoban za vojnu službu. Bio sam još preplanuo od sunca. Nosio sam belo laneno odelo i pastelno plavu kravatu.

— Njumen je fantastičan, zar ne?
— reče ona.

— Mia takode.

Posle ovog duhovitog čarkanja ponovo smo se koncentrisali na ono što se zbivalo na platnu. Ubrzo su se naša ramena dodirnula. Postao sam raspoloženiiji. Izgledalo mi je da će ovde biti znatno jednostavnije nego što sam pretpostav-

ljao. Bilo je rano popodne i nas dvoje smo sedeli skoro sami u ogromnoj bioskopskoj sali. Pogledao sam u svoj ručni časovnik. Imao sam da obavim jedan telefonski razgovor. Stoga sam odložio šešir u njeno krilo i otišao pozadi u foaje.

Vi sigurno poznajete Kilerov Kether, tu ogromnu, fantastičnu građevinu, tik pored glavne ulice; groteskna i moćna kao maharadžina palata. Za ulaznicu od tri dolara moglo se šetati preko skupocenih tepiha i sedeti u stolicama koje su bile isto tako udobne kao sedišta u nekom luksuznom automobilu. Svuda po Sjedinjenim Državama Rosko Kiler je gradio ova čudovišta.

Kad sam se vratio, prikazivao se nedeljni pregled. Devojka je sedela duboko u svom sedištu. Seo sam na stolicu pored nje i uhvatio je za ruku. Bila je pristupačna, naslonila je glavu na moje rame i gurala svoje čelo o moj vrat. Završio se nedeljni pregled.

— Hajdemo odavde — rekoh. — Napolju nas čeka hladno pivo.

Nije se pomakla. Pogledao sam je. Oči su joj bile otvorene a i usta joj nisu bila sasvim zatvorena.

— Ovde imaju prvoklasne klima — uređaje — rekoh — ali ni napolju nije zima. Hajdemo.

Devojka uopšte nije reagovala niti je pomakla glavu s mog ramena. Odgurnuo sam je malo u stranu i tada ona klonu na moje

krilo. Glava joj pade napred kao da u vratu nije imala mišića. Osetio sam kako mi je jeza prošla niz kičmu. Sedeo sam sasvim mirno. Odjednom se upališe svetla i ja se zagledah u svetlosmeđu kosu, u pramenove na njenom zatiljku.

Prišao nam je razvođač, pogledao nas i zastao kao skamenjen. Razrogačio je oči. Vilice mu počеше da melju a onda mu se ote životinjski krik kao kad se konj nađe u zapaljenoj štali. Bio je tako reći još dete.

Nisam mogao da se oslobodim devojčine kose. Kroz njenu lepu svetlosmeđu kosu kapljala je crvena krv i nešto od toga kapnulo je na moju desnu šaku, među prste. Možda bih i ja kriknuo ali mi je grlo bilo kao vrpcom stegnuto. Oh, brate, pomislih, šta ovo ima da znači. U šta si upao?

Uhvatio sam je za ručni zglob i opipao puls. Ništa, apsolutno ništa; puls joj nije radio. Podigao sam joj bradu. Oči su joj bile otvorene, ali više nisu imale pogleda. I njene svetlocrvene našminkane usne bile su razvučene u blag, jedva primetan osmeh. Ali to više nije bio osmeh.

Bila je mrtva.

Odjednom mi je pozlilo. Imao sam osećaj da ću povraćati. Gadio sam se krvi na svojoj šaci pa sam brzo ustao. Devojka kliznu u stranu i blago udari o sedište.

Nikad ne bih pozeleo da ponovo doživim ono što se dogodalo jedan sat kasnije. Izbrisao sam iz sećanja događaje i još se samo nejasno sećam toga. Znam da sam sedeo u kancelariji direktora bioskopa i neprestano zurio u devojk. Njen leš su doneli ovamo i postavili ga na kauč.

Pogledaj je, morao sam stalno misliti, samo još pre jednog sata bila je živa a sad je mrtva.

Znam da su mnogi ljudi bili u sobi. Sećam se da mi je jedan čovek postavljao pitanja na koja sam mehanički odgovarao. Postepeno se taj čovek utisnuo u moju podsvest. Zvao se Alek Hind; imao je usko, ozbiljno lice, izbrazdano dubokim borama; oči su mu gledale tvrdo i prazno; bio je dosadan tip, star oko četrdeset pet godina. Drugi ljudi iz komisije za ubistva samo su stajali tu i piljili u njega. Bio je to njegov nastup; on je radio za sve.

— Gde ste sakrili nož, Kroune? — upita on.

Bio je nož? pomislih. Ona je ubijena nožem? Lagano mi se razbistrivalo u glavi. Znao sam da je od drugih stvari znao moje ime. Piter Kroun. Kontrolor prometa i stručnjak za racionalizaciju, koji ne može da pomogne sebi da se izvuče iz škripca.

— Nikad nisam imao nož — odgovorio sam.

On mi otpozadi zabode palac u vrat. Osetih bolan ubod u glavi i pred očima mi se pojavi crveni veo.

Uopšte mi se nije dopadao Hindov smeh.

— Rekli ste da ste hteli da telefonirate. Dakle, vi ste bili u foajeu i tamo ste sakrili nož. Gde ste ga sakrili?

Tvrđoglavo sam odmahnuo glavom.

— Ne, to se moralo dogoditi u tim trenucima. Neko joj se otpozadi prikrado, zabio joj nož u leđa i postavio je uspravno u sedištu. Kad sam se vratio i ponovo seo na svoje sedište, glava joj je pala na moje rame. Pomislio sam da me smatra simpatičnim. Međutim, ona je već odavno bila mrtva.

Hind isturi donju usnu napred.

— Gde ste sakrili nož? — ponovi.

— Izigravate nam ovde veliko pozorište, Kroune. Mogli biste da nas poštediti raznih neprijatnosti.

— Jasno — rekoh ljutito. — Sad ću da vam izdiktiram svoje priznanje. Pišite: Njen parfem me je uznemirio u tolikoj meri da više nisam mogao da izdržim. Posle toga progutao sam nož i ostao da sedim. Čekao sam da me uhvatite.

— Nikad je niste videli?

— Nikad.

Hindove usne se razvukoše i on se blago osmehnu.

— Dakle, nikad je niste videli? Ali, mi možemo da vam dokažemo da ste je sledili dovdje. Cepač karata video vas je i seća se toga jer je poznavao devojkicu. Video vas je i razvođač. Osim toga, video vas je i jedan juvelir koji je stajao pred svojom radnjom.

Imao sam osećaj da mi je lice kao pergament papir.

— Tačno — priznadoh. — Dakle, sledio sam je do bioskopske sale.

— Vi ste je poznavali i znali ste da se ona zove Helena Kreig?

— Da, znao sam kako se zove. — Nije imalo svrhe da lažem.

Hind se napregnu i sada su mu oči imale mutnu, tamnu boju.

— I šta ste nameravali, Kroune? Šta ste hteli od ove devojkice?

— Imao sam jedan zadatak pa sam stoga morao da govorim s njom. Gde je gospodin Bolton? Gde je poslovođa? — pogledao sam nervozno po sobi. — Recite mu to, Boltone.

On istupi napred. Bio je besprekorno odeven, niskog rasta, bledog lica i bledih očiju. Ovaj mršavi čovek imao je na sebi moderno sašiveno odelo od flanela. Delovao je elegantno i uredno.

— To je tačno, gospodine Hind. Kroun radi ovde već dva dana.

— Tako? A šta radi?

— On je kontrolor prometa. Zaposlio ga je gospodin Kiler. Poslovi više ne idu tako dobro. Izgleda da je situacija prilično ozbiljna. Ne samo za ovaj bioskop već i za druge u celoj zemlji. Mislili smo da nam stručnjak za racionalizaciju možda može objasniti o čemu se ovde radi.

Hind me pogleda tmurno.

— Šta vi kažete na to?

— To je tačno — rekoh. — Do pre dve nedelje Helena Kreig je radila ovde kao blagajnica. Primala je nedeljno dvadeset pet dolara. Ali na svom računu u jednoj banci u Bruklinu imala je deset hiljada dolara; novac je uplaćen na njen račun poslednjih šest meseci. Otkuda joj to? Mislio sam, ako je upoznam i prijateljim se s njom, možda će mi ona to odati a da joj ja pri tome ne moram da guram pod nos svoje stvarne namere. Možda će se ispostaviti veza između novca i ovog pozorišta.

Aleku Hindu se ovo nije dopalo jer je bio čovek koji je nerado priznavao svoju zabludu. Ostao je još neko vreme i obrađivao me pitanjima: koliko sam dugo sledio devojkicu; zašto je nisam bez okolišanja okrivio; sve samo takva pitanja; hteo je da me uvuče u vrtlog protivrečnosti, dok mu nisam rekao kuda bi trebalo da ode. U svakom slučaju ja sam ćutao pa je samo još sa kleštima mogao da izvuče nešto iz mene.

Sada smo nas dvojica ostali sami. Poslovođa Bolton i ja. Hind i ostali policajci otišli su. Leš Helene

Krejg bio je prebačen u mrtvačnicu. U sobi je lebdeo gusti sivi dim kao londonski smog. Bolton donese bocu viskija i dve čaše.

— Ovo nam je sada potrebno obojici. Dobro će nam prijati.

Ispraznio sam svoju čašu i odmah je ponovo napunio. Viski je bio dobar pa sam se osećao bolje. Otišao sam do prozora i na lakoj promaji sušio svoje oznojeno lice.

— Sve ovo nije baš dobra reklama — potuži se Bolton. — Uopšte nije dobro za nas.

— Možda jeste — rekoh. — Ljudi su željni senzacija. Možda će tek sada dolaziti.

— I ja se nadam tome — reče Bolton. — Ali, ako bude još gore, moraću da potražim novo radno mesto.

Okretao sam praznu čašu među prstima.

— Šta vi znate o toj devojci Heleni Krejg?

— Ne mnogo. Otprilike godinu dana radila je ovde a onda je iznenada dala otkaz na posao. Odavala je utisak pouzdane devojke. Svidala mi se. Inače, imala je zajednički stan sa jednom drugom našom nameštenicom. Možete kasnije razgovarati s njom.

Muzika sa filma dopirala je blago i prigušeno kroz zatvorena vrata.

— Kako je posao išao sinoć?

— Prilično slabo. Možda je krivac tome loše vreme — nastavi Bolton. — Možda su i filmovi loši. Možda je ljudima dosadilo da idu u bioskope pa više vole da se zabavljaju na drugi način.

— Glupost — rekoh. — Svaka krčma, noćni lokal i kino u ovoj zemlji prave sjajne poslove. Doduše, ljudi imaju načete živce ali baš zato im je potreban oporavak. Svako

ima novca i hoće da izađe među ljude. Za zadovoljstvo se plaća svaka cena. Do davola, vi ste mogli da povicite cenu ulaznica i da ih ipak prodajete više.

Bolton rezignirano raširi svoje brižljivo manikirane prste.

— Ja se povlačim. Ja to više ne razumem. Kad je u našem pozorištu u Čikagu posao pošao naopako, bio sam zadovoljan što se mogu premestiti na istok. Međutim, sada je i ovde isto.

Uzdahnuo sam; bilo mi ga je žao. Upravo sam mislio na njegovu flašu sa viskijem, kad se vrata naglo otvoriše i uđe neki visok čovek. Imao je talasastu ridu kosu, kudrave ride brkove a i oči su mu izgledale crvenkaste.

— Automat za karte je skoro prazan, gospodine Boltone — reče on.

— Mogu li dobiti novi paket karata?

— Ja ću se već pobrinuti za to, Vik. — Potom se okrenu meni i reče: — To je Vik Šram, naš drugi poslovođa.

Klimnuo sam glavom i divio se njegovom večernjem plavom smokingu i pantalonama na čijim bi se ispeglanim ivicama čovek mogao poseći.

Bolton ode do sefa, okrenu okruglu ploču sa brojevima i reče ne okrećući se:

— Pobrinite se za gospodina Kroua, Vik, ako ima neku želju.

Šram razvuče usta u blag osmeh. Pratio sam ga na međusprat. Koračajući preko skupocenog tepiha noge su mi upadale skoro do članaka.

— Glupa stvar sa tom devojkom — reče Šram. — Već sam mislio da će policija zatvoriti lokal za jedan ili dva dana.

— Vi ste je poznavali?

On se osmehnu setno i pokaza svoje veštačko zubalo.

– Ne naročito dobro. Znaite, ljudima na mom položaju nije preporučljivo da se upuštaju u bilo kakve odnose sa svojim službenicama.

– Hm. – Klimnuo sam glavom.

– Kakav je vaš položaj?

– Kako to mislite? Drugi poslovođa.

– Jasno. Ali kakvi su vam zadaci?

– Ah tako! – Slegnuo je ramenima. – Moja odgovornost je mala. Brinem se da razvođač uvek bude učitiv i pristojno odeven. Moram da konstatujem kad su predstave rasprodate – u slučaju ako se to dogodi. Moram da vodim računa da kopije filmova budu dostavljene na vreme. Isključivo te stvari.

– Ko kupuje filmove?

– Gospodin Bolton kupuje najveći deo. Uvek on zaključuje ugovore godinu dana unapred. – Rezignirano je podigao ramena. – Ja nisam uvek saglasan s njegovim izborom filmova, ali...

Nije izgovorio što je mislio – da je Boltona držao za nezalicu prvog reda. Nisam se u to upustio. Ali, on je napravio još jedan pokušaj:

– Ljudi će biti otpušteni i primice nove?

– To zavisi – rekoh neobavezno.

– Od prihoda. Izgleda veoma loše.

Ovog puta on to reče otvoreno:

– Lokalni su potrebni novi ljudi.

Pogledao sam ga. Očigledno nije bio zabrinut za svoj položaj.

– Možda – rekoh. – Ako to stvarno stoji do rukovodstva firme.

– Iskreno rečeno – reče on – ja verujem da bi ovaj kino u poslovnom pogledu mogao stajati znatno bolje.

– Baš se o tome radi. – Počeo sam desnim palcem kažiprst. – O novcu. Koliko je teška mala kožna vreća na kraju dana? Ako uzmete ovo pozorište ili »Zanzibar« u Čikagu, »Piramidu« u Mineapolisu, »Rio« u Filadelfiji, sva ona imaju manje prihode nego prošle godine.

Hteo je nešto da kaže, ali piskav koncert zvižduka iz bioskopske sale nije mu dao da dođe do reči. Ljudi u gledalištu vikali su; sve je počelo da sikće. U roku od tri minuta svi su gledaoci počeli da udaraju stopalima po podu i dlanom o dlan. Vik Šram opasova.

Stisnuli smo se u jednom praznom hodniku i posmatrali filmsko platno. Mia je govorila. U stvari pokretale su se njene usne, ali na zvučniku se nije čulo njeno šaputanje.

– Zamenjena je tonska traka – prosikta Šram. – Oprostite mi, Kroune, brzo ću se vratiti. Otrčao je prema susednoj prostoriji.

Pet minuta kasnije ponovo zagremeše reči iz zvučnika. Kinooperater je podesio jačinu tona i gledaoci se umiriše. Stajao sam još jedan minut a onda sam krenuo u foaje. Instinktivno sam sledio jednu svoju ideju.

Kad sam pratio Helenu Krejg kupio sam ulaznicu. Učinio sam to jer nisam bio siguran da li će me kontrolor ulaznica prepoznati ili će tražiti kartu od mene, a ja nisam hteo da izgubim devojkicu iz vida. Doduše, bio sam u žurbi, ali sam još mogao da se setim devojkice za kasom. Izgledala je tako atraktivno da se jednostavno nije smela pustiti nesmetano.

Još je sedela na svom mestu; ali ovog puta nije bila sama. Pored nje je stajao Bolton i nešto šepRTLjio oko automata za karte. Izgledao je zbu-

njen i sada je pustio mesingani poklopac da se zatvori.

– Vidite, sa čime sve moram da se bavim, Kroune. Ulaznice izlaze i niko mi ništa ne kaže o tome. Predužće za iznajmljivanje filmova isporučuje loše kopije i gledaoci se ponašaju nasilnički kao u nekakvoj jeftinoj šupi. Gde je Šram? – Otrčao je nazad u kuću.

Ostao sam pred prozorskim oknom šaltera za karte i osmehnuo se blagajnici. Bila je mala i nabi-jena i imala je grudi kao fotomodel i osmeh filmske glumice. Bio je to profesionalni osmeh kojim se reklamira zubna pasta. Nisam rekao ni reči i njen osmeh utuli kao hrabrost neveste pred prvu bračnu noć.

– Koliko želite karata?

Kako da opišem njen glas? Još nije proizveden instrument koji bi davao lepše tonove.

– Kada biste bili hostesa u klubu za ples – rekoh – sve bih ih kupio.

Njene oči kobaltne boje sada su bile velike kao tanjirići. Otvorila je usta ali ne reče ništa.

– U stvari ja neću ulaznicu – rekoh.

Ona se odjednom ponovo osmehnu, ovog puta ozareno i izveštačeno.

– Znam – reče. – Vi radite nešto ovde. Gospodin Šram mi je to rekao.

– Šta vam je još ispričao?

– Da treba da budem oprezna i da ste vi opasan tip.

– Da li vam je rekao i to da ne treba da jedete sa mnom?

– Dakle... – Uzdahnula je duboko. – Dakle...

– Kad završite s poslom?

– Ne bih htela... – počela je. – U pola deset.

– Čekaću vas dole kraj ograde.

Sedela je i zurila u mene kroz svoje guste trepavice. Srce mi je počelo ludo da lupa.

– I ne dozvolite da dugo čekam – rekoh još. – Izdržaću dok budem imao vazduha.

U Njujorku je bilo leto. Uveče kad se smrkne i toplota počne da se diže sa asfalta, čovek oseća kako se grad budi. Milioni neonskih svetiljki obavijaju Brodvej u belo svetleće svetlo. Prizor koji se s vremena na vreme rado gleda. Dugačke kolone automobila mile ulicama. Sirene i škripa kočnica su monotona prateća muzika. Sve više i više ljudi struji iz svakog izlaza metroa na trotoare, guraju se u sporedne ulice i obrazuju dugačke redove pred bioskopskim i pozorišnim šalterima.

Bilo je leto; ljudi su imali novca i hteli su da ga potroše.

Skrenuo sam za sledeći ugao i uputio se prema bioskopu u kome sam od nedavno radio. Vik Šram je išao duž reda ljudi, koji su čekali, i pokušavao da uspostavi red. Nešto je lebdelo u vazduhu; ljudi su brundali i nišu hteli da se postave jedan iza drugog. Male grupe su se izdvajale iz reda i odlazile. Šram je ugledao mene.

– Dao bih ne znam šta kad bismo večeras imali hiljadu mesta više, gospodine Kroune. Krenuo je unutra.

Bilo je blizu pola deset. Otišao sam u stražnji foaje. Plavuša mi je dolazila u susret. Izgledala je lepo. Osmehnula se. Jasno sam video kako se osmehnula a onda mi se odjednom izgubila iz vida. Više uopšte nisam video ništa. U zgradi je bilo mračno kao u rogu.

U bioskopskoj sali više nije gorela ni jedna jedina sijalica.

Nagla promena od blještavog svetla do neprozirne tame delovala je kao šok. Čuo se vrisak neke žene. Mnoštvo ljudi počelo je da se gura nazad. Tu i tamo zasvetlele bi bespomoćne male džepne svetiljke.

— Samo je pregoreo osigurač! — viknuo sam. — Ostanite na svojim mestima! Ne pokrećite se!

Ali, ja sam znao da se ovde radilo još o nečem drugom a ne samo o pregorelom osiguraču. Jednostavno se nije moglo poverovati da se tako nešto moglo dogoditi u kinu Kethej. Ubrzo su se svetla ponovo upalila.

Prokrčio sam put kroz masu sveta i u podrumu sam sreo električara. Retko kad sam čuo čoveka koji tako psuje. Razgovarao sam neko vreme s njim a onda sam ponovo otišao u foaje.

Uz put sam primetio da jedan par sijalica još uvek nije goreo. Zamolio sam kontrolora karata da obavesti električara. Plavuša mu je rekla da bih ga ja mogao zameniti.

Pred šalterom sada je bilo znatno mirnije jer su mnogi ljudi otišli kad je nestalo svetlo. Dok sam zamenjivao kontrolora karata Bolton je projurio pored mene. Izgledao je bleđ i zbunjen i više nije bio tako uredan. Usne su mu bile razvučene i znojio se.

Kontrolor karata se vratio pa sam mogao da odem. Kad sam se zakačio za plavušu, primetio sam da sam u ruci imao još dva kontrolna odsečka od ulaznica. Zaboravio sam da ih bacim u određenu kutiju. Stavio sam ih u džep i uputio se sa devojkom na ulicu.

Otišli smo do Luidija i poručili nešto za jelo. Kad mi je rekla kako se zove, najpre sam pomislio da

hoće da me pravi budalom. Ime joj je bilo Melodija.

— Ko vam je to naudio?

Ispostavilo se da je njen otac, učitelj muzike, imao smisla za humor. Dobila je male bore oko očiju kad mi je navela celo svoje ime i prezime. Melodija Kraus. U stvari, ona nije ni bila prodavačica karata u Ketheju. Ona je tamo radila kao organist između filmova. Bilo je vredno da se vidi i čuje kako je ona svirala na Hemond orguljama koje su bile vredne 100.000 dolara.

Upitao sam je šta je radila u šalterskoj prostoriji za karte.

— Kad je Helena... — Htela je da mi ispriča sve, ali dalje nije stigla. Počela je zubima da gnječi donju usnu koja joj je podrhtavala.

Pogledao sam je zabrinuto.

Ona se teško savladala.

— Stanovala sam sa Helenom u istom stanu.

Nisam rekao ni reči. Šta je trebalo da se kaže devojci čija je prijateljica ubijena pre kratkog vremena?

— Vi me možda smatrate devojkom koja je bez saosećanja reče ona — i da tako jednostavno izlazim sa vama. Ali meni večeras zaista nije bilo do toga da budem sama... I ja sam ranije bila blagajnica. Tada je gospodin Bolton saznao da ja znam da sviram na orguljama pa mi je naredio da ubuduće sviram. Helena je već tada stanovala sa mnom. Ostale smo zajedno i kad sam ja postala organist.

Bolton nije mogao da nade zamenu za Helenu pa je zamolio Melodiju da uskoči na njeno mesto. Pitao me je šta je dovelo do prekida svetla u bioskopu?

— Mora biti da su bili u pitanju glavni prekidač i nekoliko osigu-

rača, koje je neko namerno prego-
reo.

— A to je sabotaza! Ko bi to mo-
gao da učini?

— To je baš to! — rekoš. — Ko?

— Nešto je u poslednje vreme kre-
nulo naopako — reče ona.

Nagnuo sam se prema njoj.

— Na primer?

Podigla je ramena.

— Ja ne znam. Čovek jedno-
stavno oseća kad sa jednim loka-
lom nešto nije u redu.

Kad smo završili s jelom, rekoš:

— Kako bi bilo kad biste mi doz-
volili da pogledam Helenine lične
stvari? Možda će se među njima
naći neki dokaz.

Klimnula je glavom i mi uzesmo
taksi.

Kola se zaustaviše pred jednom
prijatnom malom kućom u Ist Naj-
tisu. Opipala je svoju torbicu i pru-
žila mi ključ.

— Idite gore — reče. — Apart-
man 3B. Hoću da se pobrinem za
neko piće.

Prigovorio sam joj, ali ona se nije
dala odvratiti od svoje namere. I
tako sam se popeo tri stepenika
više, našao vrata stana i otključao
ih. U sobi za dnevni boravak gorela
je stona lampa koja je bacala žuto
svetlo na čoveka koji je sedeo na
kauču presvučenim moherom, sa
prekrštenim dugim nogama. Bio je
to Alek Hind, policajac iz Odeljenja
za ubistva.

Bezizražajno je zurio u mene.

— Ah, to ste vi.

Bacio sam šešir u ugao.

— Do đavola, šta ovo znači?

— Mislio sam da malu Krejg uop-
šte niste poznavali? — reče on.

— To je tačno. Nisam je pozna-
vao.

— Ali vi imate ključ i ulazite tako
komotno kao da ste to činili svakog
dana.

Nasmejao sam mu se u lice.

— Vi ste mudri — rekoš. — Vi ste
genijalni. Baš kao policajac. Ako
mu se iz ruke uzmu papir i olovka,
on ne može više da misli. Pazite, ja
ne želim da vam otežavam stvar.
Mala Krejg je stanovala u ovom
stanu sa još jednom devojkom. Ona
me je poslala gore. Svakog tren-
utka trepa da stigne.

Hind neobično uzdahnu.

— Ja sam već dvadeset godina u
ovoj branši, Kroune. I svaki put kad
jedan početnik gura nos u poli-
cijske stvari dobija čušku po njemu.
To je uvek tako. Smeo bih da se op-
kladim — dolar prema pet centi —
da će vam uskoro biti rezervisano
mestašće u mrtvačnici. I ako tada...

Pozvonila je Melodija i ja sam je
pustio u stan. Pogledala je zbunjeno
u Hinda.

— Samo jedno rutinsko istraživa-
nje — reče on. — Policija je ovlaš-
ćena da pregleda svojину ubijene
devojke. Moram vam postaviti još
nekoliko pitanja. Ali za to ima vre-
mena do sutra.

Posle tih reči izišao je napolje.

Melodija nam pripremi nekoliko
slabih pića od kojih ni jedna uče-
nica ne bi mogla da se napije. Kad
sam ispio svoju čašu, odvela me je u
sobu Helene Krajg. Pretražio sam
je temeljno, ali nisam našao ništa
interesantno; nekoliko slatkoreči-
vih pisama od nekog mladića iz
jedne preookeanske zemlje,
modni nakit, fotografije; sve uobiča-
jene sitničarije koje su potrebne
jednoj devojci.

Tada Melodiji pade na um još je-
dan kofer u jednom od njenih or-
mana u kojem je Helena čuvala
neke svoje stvari. U njemu smo

našli modno rublje i nekoliko koverata. U jednom su stajala dva kontrolna odsečka od ulaznica iz Ketheja; u drugom je bilo jedno pismo Vika Šrama. Po podne on je tvrdio da je ne poznaje bogzna kako dobro. Dakle, lagao je.

Melodija pogleda preko mog ramena. Bilo je to kratko pismo. Ali, ja verujem da bi ono moglo dovesti azbest do topljenja. On ne može da spava, pisao je. Nije mogao da jede. Znao je da ga ona vara. Ako je ikad bude uhvatio s nekim drugim čovekom, on će ih oboje ubiti. Pogledao sam Melodiju.

Oči su joj bile razrogačene.

– Šram je hteo da se oženi Helenom – reče. – Hteo je da ima puno novca i govorio je da će uskoro postati poslovođa Ketheja.

Trebalo mi je samo jedan trenutak da shvatim stvar; tada sam uhvatio Melodiju za ramena.

– Dakle, Šram je verovao da će on dobiti Boltonovo radno mesto?

Klimnula je glavom.

– Da. On joj je rekao da je Boltonova stolica uzdrmana.

– Jasno – rekoh. – I ja znam ko mu je drma. – Sada mi pade na um mnoštvo pojedinosti; sve same sitnice koje su sada pokazivale povezanost. – Do viđenja – rekoh i potrčah napolje.

Jedan taksi je prelazio preko ulice i ja potrčah za njim, ali ga nisam stigao, i to je bilo prokletu dobro za mene. Na ulici su popravljani odvodni kanali. Jedan poklopac nije bio dobro postavljen. Na moju sreću, jer bi me u protivnom stajalo glave. Zakačio sam vrhom cipele za izbočinu i pao svom svojom dužinom na asfalt.

Tačno u tom trenutku prozviždala je jedna kugla samo santimetar iznad moje glave i prasak puc-

nja se razbi o zidove kuća. Ležao sam sasvim mirno, zaustavio sam dah i slušao kako se neko udaljavao trčecim korakom.

Ustao sam sasvim lagano i pogledao svoje ruke. Nisam mogao da ih mirno držim, jer sam celim telom drhtao. Stajao sam i osećao se kao izgoreo. Odjednom me obuze divlja mržnja koja u meni počeo da ključa.

Krenuo sam na put. Bilo je oko jedan čas po ponoći. U džepu sam imao cedulju sa adresom. Vik Šram je stanovao odmah iza parka. Trebalo mi je tridesetak minuta da pešice stignem tamo. Ovo dodatno vreme bilo mi je potrebno da sredim svoje misli.

Kuća je bila popravljen stara gradnja. Vik Šram još nije bio u svom stanu. Čekao sam na suprotnoj strani ulice dok ga nisam ugledao da se penje uz stepenište. Tada sam otišao u telefonsku govornicu u blizini jedne drogerije i pozvao sam Boltona u njegovom hotelu.

– Dodite k meni – rekoh. – Čekam vas pred Šramovim stanom. Pustiću bombu da eksplodira.

Petnaestak minuta kasnije Bolton je na najbližem uglu izašao iz taksija. Njegovo flannelsko odelo bilo je malo zgužvano. Znojio se i brisao je znoj sa čela brižljivo savijenom maramicom. Dao sam mu znak.

Kad smo zakucali, otvorio je Vik Šram. Gornji deo tela bio mu je nag. Na upalim grudima imao je ride malje iste boje kao i njegova kosa i brkovi. Podigao je obrve, pogledao od jednog do drugog a onda je istupio u stranu. Bolton zatvori vrata.

– Sedite, Šrame – rekoh.

Zurio je u nas.

– Šta ovo treba da znači? Da li nešto proslavljamo?

– Tačno – rekoh. – Oproštajnu parti. Sedite.

Hteo je da ode u spavaću sobu.

– Vi nemate ništa protiv ako obučem nešto?

– Imam svašta protiv toga – rekoh. – Vi imate velike džepove a ja ne mogu da vidim šta je u njima.

– Na primer? – Oči mu se suziše.

– Revolver – rekoh. – Noćas mi je bilo dosta.

Obrve mu se razvukoše kao zgužvani karton. Stao je ispred Boltona.

– Do đavola, o čemu vi u stvari govorite?

Bolton podiže ramena.

– Ja ne znam, Vik. – To je Krounova stvar.

– Vi ste uplašeni, Šram, zar ne? – rekoh. – Ne prekorevam vas. Vi ste toliko uplašeni da ste mi noćas hteli da podarite jednu kuglu u glavu.

Odmahnuo je glavom kao bokser posle snažnog direkta. Potom je dva puta progutao pljuvačku.

– Kuglu? Zašto bih to učinio?

– To ću vam ja reći – rekoh. – Vi ste znali da sam vam ušao u trag. Hteli ste da imate malu Krejg, ali ona vas je radije gledala otpozadi nego спреда. Dakle, hteli ste da joj pokažete kakav ste momak. Hteli ste da joj dokažete da možete biti šef, poslovođa Ketheja. Zato ste hteli da istisnete Boltona. I zato ste i kino sve više dovodili na zao glas. Vi ste bili odgovorni za filmske kopije. Vi ste namerno uništili tonsku traku.

– To biste morali da dokažete! – viknu Šram. Mišići mu se na vratu razvukoše u tvrdu masu.

– Sinoć – rekoh – bili ste kraj glavnog prekidača. Zamračili ste ceo lokal i zaustavili film. Inače, niko nema pristupa do glavnog pre-

kidača. Fiksiraćemo otiske vaših prstiju. Možda ćemo ovde u ovom stanu naći nekoliko osigurača koje ste vi pokvarili.

Šramu se to nije svidelo. Uglovi njegovih usana odjednom počеше da se trzaju.

– Sinoć je stajao dugačak red ljudi pred šalterom za karte – rekoh. – Ali, pošto ste vi s njima razgovarali, mnogi su otišli. Znam i šta ste im rekli: Nema više karata. Obeshrabrili ste ljude. Hteli ste još više da pogoršate poslovnu situaciju u nadi da ćete izbaciti poslovođu i da ćete doći na njegovo mesto. Vi ste i maloj Krejg takode rekli da se Boltonova stolica već ljulja.

– No, i onda? – progundao je. Stajao je pognut napred držeći prema meni svoje mračno lice.

– Možda je Helena Krejg nanjušila stvar i zapretila da će vas raskrinkati. Ili je – rekoh lagano – upoznala nekog taticu sa vrećom punom novaca; nekog ko joj je dao deset velikih novčanica. Htela je da vas odgurne. Vi ste bili ljudi od ljubomore. Ako vi niste mogli da dobijete devojkicu ni ona nije trebalo da ima drugog. I tako ste joj vi zaderali vrat dok je sedela u bioskopu. Vi ste je ubili i sada ona ne može više da govori.

Šramovo lice je postalo sivo. Prešao je jezikom preko usana. Nozdrve su mu podrhtavale.

– Kažete da sam je ja ubio? – Glas mu je zvučao promuklo. – To ja ne bih nikad mogao da učinim. Bio sam sasvim lud za njom.

– Ovde je pismo koje ste joj napisali – rekoh i izvukoh ga iz džepa. – Vi joj ovim pismom pretite da ćete je ubiti ako ikad bude pokušala da vas napusti. Valjda ne verujete da na ovom svetu postoji ma i

jedan porotnik da iz toga ne izvuče odgovarajući zaključak.

Raširio sam pismo i pri tom mi je palo u šake nekoliko kontrolnih odsečaka ulaznica za Kethej; oba koja sam ja kao cepač karata strpao u džep i karta koju sam ja lično juče u podne kupio kad sam išao za Helenom Krejg.

Ležale su u mojoj ruci i ja sam ih pogledao. Upravo sam hteo da ih ponovo stavim u džep kad mi je nešto palo u oči. Zagledao sam se u serijske brojeve a brojevi su gledali u mene kao veliki naslovi u novinama.

Broj karte koju sam kupio bio je viši nego oni na druga dva kontrolna kupona, uprkos što sam je kupio ranije i istog dana. Razumete li šta je to značilo? Ulaznice su bile prodavane po tekućim brojevima. Broj prodatih ulaznica kazuje koliko novca na kraju dana mora da bude u kasi. Toliko novca za toliko ulaznica. Nisam dizao pogled. Bojao sam se da će mi se sve prepoznati po očima. Činilo mi se da mi Adamova jabuka još jedva odgovara grlu. Bolela me je.

– Vi ste rekli da je pucano na vas – zakrešta Šram. – Kad je to bilo? U koje vreme?

– Oko jedan.

Njegova šaka se zari u moje rame.

– Oko jedan ja sam još bio u bioskopu. Vrtar me je video. On se može zakleti da sam bio tamo.

Nisam mu odgovorio već sam otvorio koverat sa oba kontrolna odsečka koja je Helena Krejg otkinula. Pogledao sam brojeve serije. Oba broja bila su ista.

To me je pogodilo kao udarac pesnicom. Sad mi je sve bilo jasno. Naravno, nije Šram pucao na mene. Pogledao sam Boltone.

– Vi niste nikad puštali nekog drugog da izdaje ulaznice, zar ne?

Lice mu odjenom postade sivo, umorno i oronulo.

– Kontrolni odsecci sa istim brojevima – rekoh. – Blagajnica koja je to otkrila zahtevala je svoj deo...

– Karte sa istim brojevima! – uzviknu Šram. – To je to bilo; to je bio Bolton. On je falsifikovao karte, prodavao ih i novac stavljao u svoj džep.

Sada je Bolton stajao pored zida držeći u ruci revolver. Otvor cevi bio je uperen u Šramov stomak. Uglovi Boltonovih usta bili su podignuti kao da vise na uzici. Šramove oči bile su upravljene u otvor cevi koja ga je fascinirala. Stajao je kao da je zabijen u pod. Lice mu je bilo izobličeno od straha; pružao je sve drugo samo ne lep prizor.

Od sramote Boltonov glas je sada postao piskav.

– Da – reče – ja sam svakog dana puštao u promet od dve do pet stotina falsifikovanih ulaznica. To je upropastilo posao. I ti misliš da su to bili tvoji glupi trikovi koji su nas doveli skoro na ivicu bankrotstva? Šaka mu se steže oko drške revolvera i zglobovi mu pobeže.

Šramov glas je još bio samo promuklo šaputanje.

– Ne, ne, Boltone! Ne. – Sada je teško disao kao čovek koji je pred neposrednim zadavljenjem. Nije mogao da dođe do vazduha.

Bolton opali tri puta. Žestok udar kugli odbaci Šrama nazad. Zurio je u mene. Video sam da nije mogao da veruje u ono što se dogodilo. Kolena mu popustiše. Ispružio je ruku kao prošnjak a onda se sruši. Pao je na leđa s licem okrenutim gore. Bio je mrtav. Usne su mu se tako razvukle da su mu se videli zubi i desni.

Otvor cevi opisao je mali krug i sada je bio uperen u moje grudi.

— Nije loša ideja, zar ne? — reče Bolton.

— Pet stotina ulaznica dnevno za jednog samog čoveka to je hrpa novca — priznadoh. — Kad ste me primetili da dolazim u bioskop i kad ste videli da sam bio za Helenom Krejg, uplašili ste se da bi ona mogla nešto da izbrblja.

Klimnuo je glavom.

— Ona je i tako morala u to verovati jer me je učenjivala. Ubio sam je kad ste vi otišli u foaje. Nisam je ni za trenutak puštao iz vida. Sada su mu oči svetlucale neprirodno.

— Kad sam video kako ste sinoć slagali cepač karata, a kasnije ustanovio da ste pretražili njen apartman, bilo mi je jasno da ste i vi morali u to da verujete.

Podigao je ramena.

— Ja nisam mogao da znam da li je ona čuvala stvari koje su mogle da me terete.

Znoj na mom licu postao je lepljiv kao uljana boja.

— Bilo je idiotski s moje strane što sam zamenjivao karte dok ste vršili svoje istraživanje — reče Bolton hladno. — Ali ja sam doznao novac.

Čudio sam se.

— Vama je bio potreban novac iako ste svake nedelje napravili jednu ili dve hiljadarke?

Lice mu poprimi grimasu.

— Ja nisam dobijao sve. Mi, poslovođe smo organizovane u sindikat. Naš deo iznosi samo jednu malu kamatnu stopu.

— I tako je u svim Kilerovim bioskopima? — upitah.

Opet su mu oči neprirodno svetlucale i to me je uplašilo. Izgledalo je

kao da će svakog trenutka opaliti. Imao sam osećaj da mi se kosa nakostrešila na potiljku.

— Već smo dosta časkali — reče on. Mišići mu se na ruci zategoše; pripremali su se na očekivani potez kažiprsta na obarač revolvera.

Usledila je strahovita eksplozija. Dobio sam snažno lupanje srca. Kolena su mi klecala. Tada se naglo otvoriše vrata pored Boltona pod težinom čoveka koji je uleteo u sobu. Video sam da je metak ispaljen spolja i da je razmrskao bravu.

Bolton se zatetura. Oči mu dobiše divlji izraz a usta mu se otvoriše kao gubica mrtve ribe. Okrenuo se. Čovek na otvorenim vratima bio je Alek Hind. Delovao je munjevito i efektno. Sve je na njemu bilo brzo; samo je dim iz otvora cevi njegovog pištolja vijugao lenjo prema tavanici. Udario je revolverskom cevi Boltona po licu. Bolton pade na pod.

Hind je najpre pogledao u njega a onda u Šrama. Najzad se okrenuo prema meni.

— Policajci nisu tako glupi, Kroune. I ja sam ustanovio da je Šram bio u vezi sa ubijenom devojkom i došao sam ovamo jer sam hteo da govorim s njim. Čuo sam jedan deo onog što je on rekao.

Duboko sam uzdahnuo. Sam sebi sam izgledao kao davljenik koga su u poslednjem trenutku izvukli iz vrtloga.

— Hvala — rekoh. Više mi ništa nije palo na um.

Hind pruži ruku prema telefonskoj slušalici i pri tom pogleda prema meni.

— Život teče dalje, Kroune. Gubite se! Plavuša se brine za vas.

Preveo s nemačkog:
Selimir Ivanović

K r a j

NIŠRO -DNEVNIK-, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 Novi Sad, Bulevar -23. oktobra-, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na
PRVO KOLO SF biblioteke -Supernova- (Spok mora da
umre, Ka spuštanju noći, Nevolje sa Tihoom, Podmorsko tra-
ganje, Kildožer i Zvezdani ponor), po pretplatnoj ceni od 1800
dinara.

Pretplatna cena ne može se menjati do isteka važnosti ove
porudžbenice.

Iznos od 1800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu -Dnev-
nikove- uplatnice

Poručilac: _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1986. godine

Potpis

NIŠRO -DNEVNIK-, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 NOVI.SAD, Bulevar -23. oktobra-, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na:

12 brojeva naučno-fantastičnih romana Roto-biblioteke
X-100, po ceni od 1800 dinara za svih 12 brojeva.

Romane ćete mi isporučivati počev od broja _____, uz oba-
vezu da se ugovorena cena ne može menjati do isteka važnosti
ove porudžbenice.

Iznos od 1800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu -Dnev-
nikove- uplatnice.

Poručilac: _____

Broj pošte i mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1986. godine

Potpis

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

U SLEDEĆEM BROJU

FREDERIK EŠTON

LUN PROTIV HEKATE

Ucenjivačka banda, predvođena misterioznim šefom koga niko nikad nije video, i kome niko ne zna ime, ucenjuje stanovnike Londona. Svako ko odbije da plati ucenu biva ubijen.

Lunov prijatelj, novinar Artur Markinč, dolazi do nekih podataka o vođi ucenjivača.

Saznaje da ga zovu Hekata, po boginji podzemlja iz grčke mitologije. Hekatu prate sablasti, noćna priviđenja i besni psi. Obično se pojavljuje na raskršćima gde se izvršava smrtna kazna.

Nova Hekata nalazi svoje žrtve u svim slojevima londonskog društva. Njen vođa kreće se u najvišim krugovima, ali zna i za mnoge tajne podzemlja. Dostupne su mu i najčuvenije političke tajne, ali i postupci sitnih ucenjivača i prostitutki.

Visina ucene uvek je određena mogućnostima žrtve. Nekad je to pedeset funti, nekad i sto hiljada. . .

Kad su Hekatini zločinci ubili sina jednog

Lunovog dobrog prijatelja, a novinaru Markinču zapretili da će mu ubiti suprugu, kralj ponoći donosi odluku da se umeša i otkrije vođu tajanstvenih ucenjivača. . .

Doživeće veliko iznenađenje.